

MONTE BENH-SUN

Chuyến về Bến Ngủ

Tiểu thuyết

Vũ

SHANGHAI EAST ASIAN LIBRARY

1

Thuyền về bến Ngự

Mộng Bình Sơn

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

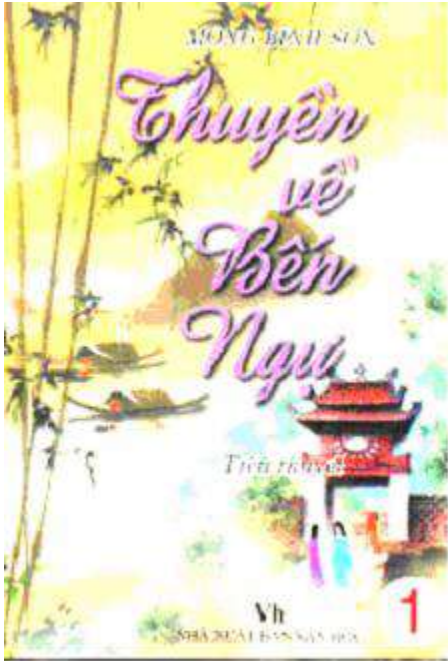
[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 1

Trời khuya trăng sáng lung linh...Mặt sông Hương êm ả đón nhận những gợn sóng lăn tăn như muôn ngàn con rắn vàng bò trên mặt nước.

Xa xa, tiếng hát đong đưa điệu Nam Bình:

“ Biết ai tâm sự...như mình...hỏi thiệt”

Phượng Thảo, cô gái sông Hương, không còn lạ lòng gì với tiếng hát về đêm của các nàng ca nhi xứ Huế. Đã hai tháng qua, đêm nào nàng cũng chèo chiếc thuyền con, chở nồi chè đậu ván, bán rao khắp nẻo đường sông nước.

Nàng quen rất nhiều ca nhi, vì hầu hết các ca nhi ở đây đều là khách hàng khuya, tìm nồi chè của nàng để giải lao sau những giờ ca hát mệt nhọc.

Biệt hiệu Cô gái sông Hương chính là lời khen tặng của các ca nhi Bến Ngự sau khi tiếp xúc với nàng.

Phương Thảo là một nữ sinh Đồng Khánh có sắc đẹp khả ái. Lúc còn đi học, bạn bè đã lưu ý đến dáng điệu và đường nét của nàng. Nhưng lúc đó nàng đẹp trong thanh mảnh của một nữ sinh vừa dậy thì. Bây giờ thì khác, sau những tháng bơi thuyền trên sông hàng đêm, thân thể nàng phát triển theo chiều hướng gợi cảm, hàm chứa một sinh lực tuyệt vời của tuổi xuân. Bạn bè của nàng khá đông, nhưng tình thân thiết thì chỉ có Ngọc Sương và Bích Huyền là hai người bạn cảm thông được nỗi bất hạnh của đời nàng. Phương Thảo rời mái trường sau một tai nạn xảy đến cho gia đình mà có lẽ suốt đời nàng không sao quên được.

Đó là đêm 25 tháng giêng năm ất Dậu, tức là mùng 9 tháng 3 năm 1945.

Đêm ấy, trống canh hai vừa điểm, mọi sinh hoạt ngoài đường đều vắng ngắt.

Thành phố Huế bắt đầu chìm trong im lặng để tiếp nhận những giọng hò, tiếng ca chan chứa tình người, tình quê từ sông Hương vọng đến, thì bỗng nghe tiếng súng nổ vang trời. Tiếng đại bác xen lẫn với tiếng đại liên, tiểu liên, kéo dài suốt đêm, nhất là về phía các đồn lính Tây, lính khố xanh, khố đỏ, ở về phía Mang Cá, phía Tòa Khâm Sứ Trung Kỳ và Tòa Công Sứ Thừa Thiên.

Đến lúc lờ mờ sáng, tiếng súng mới thưa dần. Dân thành phố không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, suốt đêm nơm nớp lo âu.

Cha của Phương Thảo là một quan chức Nam triều, hàng ngày đi làm ở Đại Nội thuộc Văn phòng Tổng lý, sáng sớm đã đón xe vào nhiệm sở, nhưng đến cửa Thượng Tứ thì cửa đóng chặt, trên tường có dán những tờ bố cáo bằng chữ Hán, đại ý nói: Quân đội Thiên Hoàng đã đánh đổ Pháp, thiết quân luật để giữ trật tự và giúp Việt Nam lấy lại chủ quyền độc lập để cùng nước đại Nhật Bản xây dựng khối Đại Đông Á v.v..”

Ông Thị Giản, cha của Phương Thảo, vừa quay trở ra thì bị một bọn lính Nhật, mặt lạnh như tiền, súng gươm sáng chói, chặn lại và ra hiệu bắt ông lên xe của chúng, rồi giao cho hai tên lính thân hình vạm vỡ, tay cầm súng ngắn áp giải ra cửa An Hòa là nơi có trường hành quyết những tội nhân bị tử hình.

Ở đây có khoảng một trăm binh sĩ Nhật đang đi đi lại lại, tiếng gươm đập

vào gót sắt nghe chan chát.

Ông Thị Gián được lính Nhật dẫn vào gặp đám sĩ quan, rồi từ đó mất tích, không còn ai biết ở đâu nữa. Sau đó bà Cầm Thúy, mẹ của Phương Thảo đi hỏi thăm khắp đó đây, từ Đại Nội đến dân gian, không một ai biết thêm gì nữa.

Sự mất tích của ông Thị Gián, một quan chức ở triều đình Huế, ban đầu có nhiều người bàn tán, nhưng sau đó cũng nguôi dần, không còn ai để ý đến.

Riêng gia đình Phương Thảo gánh chịu một thảm họa nặng nề. Bà Cầm Thúy buồn nhớ chồng lâm bệnh, tinh thần không còn minh mẫn như xưa. Gia đình chỉ có hai mẹ con. Trước kia ông Thị Gián còn tại chức thì được triều đình cho ở một phòng công thự, nhưng từ lúc ông Thị Gián mất tích thì mẹ con Phương Thảo phải dọn ra ở một căn phố hẹp nơi hẻm nhỏ của người dì Phương Thảo nhường lại.

Họa vô đơn chí trong lúc bất hạnh thì bệnh hoạn, túng thiếu, buồn bà...thì nhau đổ dồn vào cuộc sống cô đơn của mẹ con bà Cầm Thúy.

Phương Thảo dù có nhớ cha, thương mẹ cũng không biết phải làm sao hơn. Nàng nghỉ học từ giã mái trường và buồn bã ghi vào quyển lưu niệm của người bạn thân một bài thơ Xa trường

*“Đồng Khánh chia xa nặng trĩu buồn
Lệ rơi lã chã, tóc sầu buông
Đời xanh lặc hướng vương thương nhớ
Gót đỏ phai màu bạt gió sương
Mắt ngỡ phôi pha màu giấy bút
Tai vờn trút nhẹ nợ văn chương
Từ nay thôi gởi tình thơ lại
Ngơ ngẩn trông ai dưới mái trường”.*

Một cô nữ sinh bỏ học chèo thuyền đi bán chè hàng đêm trên sông, không phải là chuyện bình thường trong xã hội, nhất là sau những tháng chèo thuyền, Phương Thảo trở nên mục tiêu hấp dẫn của khách hảo ngọt về đêm. Bà Cầm Thúy trong hoàn cảnh ngặt nghèo túng quẫn, tuy bản chất chiều chồng, thương con, sống bằng lối phô trương bên ngoài của con người xứ Huế, không muốn để con gái mình nhuộm phong sương, la cà với lớp

người trác táng, nhưng rồi lẽ sống bắt buộc, không thể uống nước là để bảo vệ thanh danh, đành phai chấp nhận việc làm của Phương Thảo.

Bà Cẩm Thúy cũng muốn tìm một việc làm để ổn định nếp sống gia đình, bà lãnh may quần áo của lối xóm, nhưng số tiền này không là bao nhiêu chỉ có nồi chè đậu ván của Phương Thảo mới hy vọng nuôi sống được hai mẹ con đắp đổi qua ngày.

Có nhiều lúc, bà Cẩm Thúy nhìn Phương Thảo thấy con gái mình thân hình ngày một nảy nở, có ý lo cho tương lai hạnh phúc của nàng.

Sắc đẹp của Phương Thảo quả là một giá trị trời cho rất hiếm hoi. Nếu ông Thị Gián còn trong địa vị xã hội, nàng Phương Thảo còn được nuông chiều trong khuê các thì giá trị đó đổi lấy một địa vị cao sang phú quý không khó gì.

Nghĩ như vậy, bà Cẩm Thúy thấy xót xa, buồn chán, nhất là những đêm bà không ngủ được, tiến hát từ phía sông Hương vọng đến, làm cho bà se lòng hình dung số phận Phương Thảo con gái bà, cũng đang lênh đênh trên mặt sóng mà bà không đủ sức kìm hãm để đưa vào bến đậu.

Còn biết sao hơn, khi con người đã bất lực trước cuộc sống của mình :

Về phần Phương Thảo, thấy gia đình túng rỗi, nhớ cha thương mẹ không còn nghĩ gì đến hạnh phúc tương lai của mình, mà chỉ cất làm sao kiếm tiền nuôi mẹ già trong cơn hoạn nạn.

Công việc hàng ngày của Phương Thảo là đi ra chợ mua đậu, mua đường về nấu chè để chuẩn bị cho cuộc sống về đêm trên sông.

Ngoài công việc đó, Phương Thảo cũng có lúc giúp mẹ nàng trong việc may vá, nhưng công việc này rất ít, chỉ đủ cho bà Cẩm Thúy hàng ngày còng lưng trên chiếc đi văng, để trút mỗi hận đời, vào thời gian.

Cũng có lúc nóng lòng vì muốn tìm tông tích của chồng, bà Cẩm Thúy dắt Phương Thảo vào Đại Nội, nơi làm việc của văn phòng Tổng lý để hỏi thăm tin tức ông Thị Gián, nhưng lần nào cũng mang thất vọng trở về vì không ai biết gì cả.

Rồi, Phương Thảo lại mỗi sáng tiếp tục ra chợ mua đậu mua đường, để mỗi tối chèo thuyền đi bán rao. Tất cả số tiền nàng kiếm được hàng ngày đều trao trọn vẹn cho mẹ nàng, chỉ chừa lại đủ vốn cho hôm sau.

Một buổi sáng, Phương Thảo vừa ra đến bến xe, thấy một thanh niên đang lau chùi một chiếc xe du lịch màu đen. Vừa trông thấy Phương Thảo, đôi mắt thanh niên nhìn chăm chăm như dán vào người nàng, khiến Phương Thảo có cảm giác ngượng ngùng.

Nàng rảo bước, định tránh cử chỉ suồng sã của thanh niên thì chàng đã mau lẹ bước theo, gọi nhỏ:

- Cô Phương Thảo!

Phương Thảo giật mình, quay nhìn thẳng vào mặt thanh niên, xem chàng là ai mà lại biết tên mình.

Đường nét trên mặt thanh niên trông có vẻ thanh tú. Nước da ngăm ngăm, chiếc mũi nhỏ thẳng tắp, cặp mắt đen, hàm răng trắng, trông giống một diễn viên điện ảnh ở rạp hát.

Chàng ăn mặc rất đẹp, và có vẻ đài hoàng như một người học thức phong lưu, làm cho Phương Thảo không dám xem thường.

Nàng hỏi:

- Anh là ai? Tôi chưa được quen biết?

Thanh niên nói:

- Rồi sẽ quen biết, vì tôi đang có ý định giúp cô đi tìm tin tức cụ Thị Giản.

Phương Thảo nghe nhắc đến tên cha mình, đôi mắt đen nhánh và sáng của nàng xói mạnh vào thanh niên, hỏi nhanh:

- Anh giúp tôi được việc đó?

- Dĩ nhiên.

Anh là ai?

- Đừng nên hỏi tên vội! Hãy lên xe đi ra ngoại thành, chúng ta sẽ nói chuyện.

Phương Thảo có vẻ do dự, nhưng thấy thanh niên ăn mặc sang trọng trang nhã nên nàng xua đuổi mọi nghi ngờ và bằng lòng lên xe. Vả lại, đã từ lâu mẹ nàng đau khổ về việc mất tích của cha nàng, nay người này có thể giúp đỡ tìm ra được đó là một cơ hội tốt, nàng không thể bỏ qua.

Chiếc xe traction màu đen, bên trong bao nệm, trắng toát, trông rất sạch sẽ. Phương Thảo vừa ngồi vào ghế trước thì thanh niên đã vớ tay đóng cửa lại. Nhìn vào bàn tay của chàng, Phương Thảo có vẻ ngạc nhiên, vì nó không

ăn khớp với vẻ mặt và quần áo sang trọng của chàng.

Bàn tay nở nang và sần sùi, móng đóng cấu đen, ngón trỏ vàng khè vì khói thuốc lá. Bàn tay có rõ ràng không phải là chủ của chiếc xe này.

Sau khi rờ máy, thanh niên nói:

- Đưa cô về đâu?

Phương Thảo nói:

Tôi đến chợ Đông Ba.

- Được! Nhưng bây giờ ta cho xe dạo một vòng ở ngoại thành đã.

Chiếc xe lao mình trên con đường dẫn ra ngoại ô, ngang qua các ngôi nhà và các quán nhỏ, cuối cùng ra khỏi thành phố, đến một khúc quanh có bóng mát.

Thanh niên cho xe đậu lại, tắt máy và quay ra hỏi:

- Cô Phương Thảo bao nhiêu tuổi?

- Mười tám.

- Mới mười tám tuổi à? Tôi cứ nghĩ tuổi cô lớn hơn nữa.

Phương Thảo tươi cười:

- Chắc là anh muốn nói tôi già trước tuổi?

Chàng trai lắc đầu:

- Già trước tuổi thì không, nhưng thân hình cô đang phát triển trước tuổi.

Giọng nói của thanh niên mất tự nhiên. Đôi lúc anh hạ thấp giọng như đang muốn nói ra một điều gì thầm kín.

Phương Thảo muốn đánh tan không khí ngột ngạt ấy, nói lớn:

- Bây giờ thì chắc anh bằng lòng cho tôi biết tên anh rồi chứ!

Thanh niên không suy nghĩ đáp:

- Tràng Khanh.

Phương Thảo cười ồ lên, sặc sụa.

Chàng trai ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao cô cười? Tôi tên là Lê Tràng Khanh, cái tên ấy có gì xấu?

Phương Thảo nhin cười nói.

- Lúc tôi còn học ở trường Đồng Khánh, cô giáo giảng về điển tích Tràng Khanh trong truyện Kiều, nên tôi nhớ lại tức cười.

Thấy Tràng Khanh ngơ ngác, Phương Thảo đọc tiếp hai câu Kiều:

Dập dìu là gió càn chim

Sớm đưa Tống Ngọc tới tìm Tràng Khanh”

Tràng Khanh là một nhạc sĩ có khúc đàn Phượng cầu hoàn làm cho con gái bị mê hoặc.

Tràng Khanh cau mày nhìn Phương Thảo nói:

- Đó là Tràng Khanh hồi xưa, khác với Tràng Khanh ngày nay chứ?

Phương Thảo vừa cười vừa nói:

- Thì tôi có nói anh giống Tràng Khanh hồi xưa đâu. Anh làm nghề gì?

- Nhà buôn.

- Đây là xe riêng của anh chứ?

- Dĩ nhiên.

Phương Thảo lắc đầu:

- Tôi không tin.

Tràng Khanh nghiêm mặt, nói:

- Các cô gái bây giờ hay nghi ngờ...mà nghi ngờ là phải. Nhưng tại sao cô không tin tôi là chủ chiếc xe này?

Phương Thảo nói giọng đùa cợt:

- Nếu anh nói, anh là tài xế chiếc xe này thì tôi tin ngay. Vì anh có hai bàn tay của một người tài xế.

Tràng Khanh bình tĩnh nhìn đôi bàn tay mình với vẻ không ngượng ngùng, và nói:

- Không gì có thể giấu nổi các cô gái...Cô Phương Thảo quả có đôi mắt tinh đời. Tôi chính là một tài xế. Nhưng cô đừng tưởng tôi không thể giúp cô về việc tìm tung tích cụ Thị Giản.

Phương Thảo nháy mắt hỏi:

- Ở địa vị một tài xế, anh làm cách nào biết được việc quan trọng này?

Tràng Khanh cười tự đắc:

- Trong đời này chỉ có tài xế mới biết được nhiều việc của thiên hạ. Tôi hiểu được hoàn cảnh của gia đình cô, cũng chính vì tôi làm nghề tài xế.

Phương Thảo gắt:

- Tôi không thích đùa kiểu này. Anh đưa tôi đến chợ Đông Ba.

Tràng Khanh vẫn tươi cười nói đùa:

- Nàng công chúa ơi! Xin đừng bức bối! Tôi đưa nàng đến đây cốt để báo cho nàng biết tôi đang là tài xế của một phú thương trong kinh thành, mà người này có quan hệ với các tên trùm mật thám Nhật. Tôi nghĩ có thể nhờ người này biết được tin tức của cụ Thị Giản.

Phương Thảo bây giờ mới hiểu được Tràng Khanh. Qua ánh mắt Phương Thảo thấy Tràng Khanh đang ấp ủ một tình cảm nào đó đối với nàng. Và có lẽ mục đích của Tràng Khanh giúp nàng chỉ vì tình cảm đó.

Phương Thảo hỏi:

- Nếu vậy tôi phải làm sao để nhờ người chủ của anh?

Tràng Khanh không suy nghĩ, nói ngay:

- Người phú thương này là ông Vĩnh Đạt, nhà giàu có giao thiệp khắp nơi, từ

Sài Gòn, Huế, Hà Nội, Nam Vang... Mọi người có thể lực đều kính nể. Để tôi đem việc này tỏ ý với ông Vĩnh Đạt xem sao rồi sẽ tính. Từ nay tôi tranh thủ nhín thì giờ buổi sáng để lấy xe đưa Phương Thảo đi chợ.

Phương Thảo cảm động :

- Như vậy làm phiền anh quá!

- Có gì mà phiền! Nhân lúc ông Vĩnh Đạt đi Nam Vang chưa về, xe này rảnh rang lắm, cả tài xế cũng vậy. Chiếc xe nổ máy, đưa phương Thảo trở về chợ Đông Ba.

Tràng Khanh cho xe chạy chậm lại, nói với Phương Thảo:

- Theo tôi nghĩ, cô không nên làm nghề bán chè dưới nước trong đêm.

Phương Thảo lắc đầu:

- Bán chè dưới nước ban đêm có gì xấu đâu. Nhiều cô gái cũng làm nghề đó để sinh sống.

- Nhưng cô gần gũi hàng đêm với các ca nhi dần dần sẽ bị lôi cuốn vào trụy lạc. Tôi biết hiện nay cô đang chơi thân với Ngọc Sương và Bích Huyền là hai ca nhi nổi tiếng về ăn chơi, giao thiệp rất rộng rãi!

Phương Thảo trầm lặng một lúc, hỏi:

- Theo ý anh tôi phải làm gì, nếu không bán chè trên sông?

Tràng Khanh nói:

- Một người có sắc đẹp như cô thì phải ngồi ở nhà. Nếu bất đắc dĩ đi làm

thì cũng phải làm việc gì đó không mất thanh danh là con gái quan Thị Giản tại triều chứ.

Phương Thảo thở dài:

- Mẹ tôi cũng nói thế, và không muốn cho tôi làm công việc này, nhưng cuộc sống bắt buộc không thể theo ý mình được, nên mẹ tôi cũng đành chịu.

Tràng Khanh nói với giọng tha thiết:

- Một cô gái như cô phải lấy chồng, chăm lo việc gia đình, có con và yêu quý chồng mình...

- Còn cuộc sống thì sao?

- Đã có chồng tất nhiên là giải quyết được cuộc sống.

Phương Thảo suy nghĩ mãi câu nói của Tràng Khanh, và nàng bắt đầu mơ một mái ấm gia đình, trong đó có niềm vui của mẹ nàng.

Xe đến chợ, Tràng Khanh dừng xe, mở cửa cho Phương Thảo xuống xe..

Và từ đó, theo lời hứa của Tràng Khanh, sáng nào chàng cũng lái xe đưa Phương Thảo ra chợ. Trong thời gian đó, Phương Thảo nóng lòng hỏi thăm về việc tìm tông tích của cha nàng, nhưng Tràng Khanh trả lời là ông Vĩnh Đạt đi Nam Vang chưa về, nên chưa tỏ ý được.

Tuy gần gũi Phương Thảo, nhưng Tràng Khanh lúc nào cũng giữ cự chỉ đứng đắn, ngoài những đụng chạm vô tình trên xe, Tràng Khanh chưa lúc nào tỏ ra suồng sã cả.

Điều này làm cho Phương Thảo suy nghĩ rất nhiều về Tràng Khanh.

- Anh chàng này có đúng là một tài xế của nhà phú thương Vĩnh Đạt hay không? Mọi tư cách đứng đắn trước mặt nàng có phải đây là một chàng trai lý tưởng trong quan niệm xây dựng hạnh phúc gia đình không? Có phải Tràng Khanh theo đuổi nàng với mỗi tình cảm chân thành không?

Những nghi vấn này Phương Thảo quyết định sẽ lần lượt làm sáng tỏ.

Từ khi có cuộc gặp gỡ Tràng Khanh, và những cuộc hẹn hò đưa đón buổi sáng, bà Cẩm Thúy thấy tánh nết con gái mình tự nhiên thay đổi. Phương Thảo bắt đầu có những ưu tư khác thường. Hình như nàng muốn thoát ra ngoài tầm tay bảo vệ của người mẹ.

Một hôm, Phương Thảo đi chợ về thấy mẹ nàng đang ngồi nói chuyện với

một bà béo phệ. Đó là bà Thu Vân, người bà con xa của mẹ nàng mà lâu nay Phương Thảo gọi là dì Vân.

Thấy Phương Thảo, bà Thu Vân ân cần bước ra cửa, mừng rỡ nói:

- Lâu quá dì ít sang đây thăm mẹ cháu, nay trông cháu khác đi nhiều.

Phương Thảo lễ phép chào bà Thu Vân rồi xách giỏ đi ngay xuống bếp.

Trong lúc mẹ nàng và bà Thu Vân tiếp tục nói chuyện.

Nàng biết trong câu chuyện của mẹ nàng với bà Thu Vân hôm nay chắc có liên quan đến nàng, nhưng nàng chưa vội tìm hiểu, Sau khi bà Thu Vân ra về, mẹ nàng xuống bếp nhìn nồi chè đậu ván đang sôi rồi nhìn Phương Thảo nói:

- Mẹ định bàn tính với dì Vân cho con đổi nghề. Làm cái nghề này mãi mẹ lo cho con quá!

Phương Thảo trù mẩn nhìn vào đôi mắt sâu của bà Cẩm Thúy hỏi:

- Mẹ định cho con làm nghề gì?

Bà Cẩm Thúy thông thả nói:

- Mấy hôm nay mẹ buồn, sang chơi nhà dì Thu Vân, và có nhờ dì Thu Vân tìm cho con một nghề gì thông thả một chút. Đành rằng sống phải cần tiền, nhưng để con chèo thuyền bán chè mãi trên sông mẹ không an lòng.

Phương Thảo trầm ngâm hỏi:

- Dì Vân giới thiệu cho con việc gì vậy?

Bà Cẩm Thúy nói như phân tách:

- Việc này mẹ cũng không thích, nhưng theo ý dì Vân thì sung sướng, giá trị, và kiếm được nhiều tiền hơn: Hiện nay có một gánh hát về thành phố, họ cần tuyển vũ nữ để biểu diễn trên sân khấu, mà sắc đẹp của con hiện nay nếu làm được việc đó thì có tương lai hơn là đi bán chè.

Phương Thảo cau mày nói:

- Nghề vũ nữ thì tương lai như thế nào?

- Con sẽ chọn được một người chồng, có địa vị trong xã hội.

Phương Thảo lắc đầu:

- Những người có địa vị xã hội chưa chắc đã thích có vợ làm vũ nữ.

Bà Cẩm Thúy thở dài:

- Mẹ cũng nghĩ như vậy, nhưng dì Vân của con thì lại nghĩ khác. Dì Vân

cho là cuộc sống dần dần văn minh, tiến bộ, thì việc đàn ca, nhả múa cũng dần dần được giới thường lưu ư chuộng và giá trị của một vũ nữ cũng theo quan niệm mới được tăng lên.

Mẹ có cho ý nghĩ của dì Vân là đúng không?

- Mẹ là người của xã hội cũ tất nhiên không cùng với ý kiến của dì Vân, nhưng xét về thực trạng xã hội hiện nay thì lời nói của dì Vân có vẻ thực tế. Ngay cả Đức Từ Cung (mẹ của nhà vua) thỉnh thoảng cũng truyền các ca nhi bên ngoài vào cung Diên Thọ hát hầu. Thế thì việc đàn ca múa hát mỗi thời một khác.

Phương Thảo ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Mẹ đã muốn, vậy thì con sẽ chiều theo ý mẹ.

Bà Cẩm Thúy nhìn con ái ngại:

- Mẹ nói như vậy, nhưng năm nay con đã lớn khôn rồi, mọi việc do con định liệu. Ngày mai dì Vân sẽ đến đây để đưa con đến gặp mặt ông chủ gánh hát.

Đúng như đã hẹn, hôm sau vừa rạng sáng, bà Thu Vân đã đến nhà Phương Thảo, có đem theo một cái xách tay và ăn mặc tề chỉnh.

Bà Cẩm Thúy gọi Phương Thảo:

- Dì Vân đã đến, con thay quần áo, ăn mặc tươm tất để đến nhà hát cho kịp giờ.

Phương Thảo bước ra chào bà Thu Vân. Bà Thu Vân trao cho Phương Thảo một bộ quần áo ở trong chiếc xách tay, và nói:

- Dì mượn tạm bộ quần áo này, cháu mặc thử xem sao?

Bà Cẩm Thúy xen vào:

- Dì Vân lo cho cháu chu đáo quá!

Bà Thu Vân nói:

- Tôi đưa cháu đến nhà hát, ở đó toàn là những người sang trọng chẳng lẽ để cháu Phương Thảo ăn mặc tồi tàn coi sao được.

Thật vậy, Phương Thảo tuy có thân hình khá hấp dẫn, nhưng là một cô gái bán chè, ít ai để ý đến lối ăn mặc bề ngoài. Sự nghèo khó của mẹ con bà Cẩm Thúy, thể hiện rõ rệt qua lối ăn mặc hàng ngày của Phương Thảo.

Hôm nay Phương Thảo lộng lẫy trong bộ quần áo sang trọng, làm cho bà

Cầm Thúy mát lòng, tin tưởng vào tương lai nghề nghiệp của đứa con gái mình.

Phương Thảo theo bà Thu Vân ra đường, cảm giác như có một cái gì mới lạ trong tuổi xuân.

Hai dì cháu Phương Thảo dắt nhau đến khách sạn của đoàn hát đang trọ. Đây là một tòa nhà lớn, cũ kỹ nằm cạnh nhà ga.

Trời đã gần trưa, mà các hành lang vẫn trong bóng tối lơ mờ, không khi ngột ngạt khó thở.

Đi đến dãy hành lang, hai dì cháu Phương Thảo vào một căn phòng nhỏ, ở đó có ba vũ nữ và một người đệm đàn dương cầm, đang diễn tập trong ánh sáng chớp choạng mà người ta thường thấy trên các sân khấu.

Chiếc đàn dương cầm kê ở góc cửa bên cạnh phòng vệ sinh, có lấp ló kính mờ, còn phía bên kia căn phòng thấy lù lù một đồng khăn trải giường bẩn thỉu.

Người đệm đàn dương cầm là một ông già gầy đét, nhận phím theo trí nhớ, đôi mắt nhắm híp lại, hình như ông ta đang mơ tưởng một chuyện gì đó, hoặc đang ngái ngủ.

Ba cô vũ nữ, mặc một chiếc váy ngắn. Họ ôm ngang lưng nhau, và khi tiếng đàn dương cầm vừa nổi lên thì cả ba cùng một loạt bước tới, đưa cao chân về phía trước, nhún sang phải, sang trái, có lúc họ dậm chân đều đều xuống nền nhà đánh nhịp.

Ông chủ gánh hát đợi dì cháu Phương Thảo ở phòng bên cạnh. Chắc hẳn ông đang theo dõi buổi diễn tập qua cánh cửa đã mở. Ông ngồi trên chiếc ghế bành đặt bên một chiếc giường có để cái khay đựng ly cà phê và đồ dùng điểm tâm.

Đó là một ông lão mập phệ, trau chuốt bên ngoài khá lịch sự, đầu chải bóng, mắt đeo kính trắng, môi mấp máy liên tục, để lộ hàm răng trắng như răng giả.

Ăn xong, ông lau miệng, nhìn Phương Thảo từ đầu đến chân, nói với giọng mệt nhọc.

- Đưa chân ra xem!

Bà Thu Vân vội nhắc Phương Thảo:

- Cháu đưa chân ra cho ông xem.

Phương Thảo kéo chiếc váy lên cao, đưa chân ra trước mặt. Chân của Phương Thảo khá đẹp, dài thẳng, nhưng khác hơn các vũ nữ kia là đùi và mông nở nang và rắn chắc.

Ông chủ gánh hát vừa nhìn ngắm, vừa lắc đầu hỏi:

- Cô bao nhiêu tuổi rồi?

Không đợi Phương Thảo nói, bà Thu Vân trả lời:

- Cháu vừa tròn mười tám.

Ông chủ gánh hát không nói gì cả, đứng dậy một nhọc: đến chiếc máy hát đặt giữa đồng vải vụn và các giấy tờ trên bàn, chọn một đĩa hát rồi mở máy.

Ông nhìn Phương Thảo bảo:

- Bây giờ cô cứ thử nhảy múa theo âm nhạc xem sao... cứ giữ váy như vậy.

Bà Thu Vân sợ Phương Thảo không làm được vội nói:

- Thưa ông, cháu tôi chưa được tập luyện lần nào.

Ông chủ gánh hát khoát tay ra hiệu cho bà Thu Vân đừng xen vào.

Phương Thảo kéo váy lên nhún nhảy theo điệu nhạc. Chính nàng cũng thấy mình nặng nề, di chuyển khó khăn, không éo lá như những cô gái đang tập luyện ở phòng bên cạnh.

Ông chủ gánh hát bỗng tắt máy và trở về chiếc ghế bành, đưa tay chỉ ra cửa.

Bà Thu Vân toát mồ hôi, thấy sự thất bại của Phương Thảo, vội nói:

- Chẳng lẽ cháu tôi xinh đẹp như vậy mà không thích hợp với nghề này sao?

Ông chủ gánh hát vừa mò tay xuống giường tìm gói thuốc lá, vừa giảng giải:

- Cái đẹp của cháu bà có thể dùng vào việc khác, còn làm vũ nữ thì không thích hợp chút nào. Khán giả tôi không thích những cô vũ nữ cục mịch như vậy.

Tự ái đổ vào người Phương Thảo, nàng chưa bao giờ thấy lòng mình đau khổ như thế. Nước mắt rơm rớm chảy rồi nàng khóc òa lên, kéo bà Thu Vân đi nhanh ra đường.

Bà Thu Vân an ủi :

- Cháu đừng buồn! Không làm được việc này thì làm việc khác, sắc đẹp của cháu thiếu gì kẻ thèm thuồng.

Phương Thảo sụt sùi nói:

- Không phải cháu không làm được vũ nữ mà cháu buồn đâu! Đây là một việc sỉ nhục trong đời cháu.

Bà Thu Vân buồn bã nói:

- Trong đời còn rất nhiều cảnh đau khổ, cháu sẽ gặp những trường hợp đắng cay hơn. Nhưng thôi, dì hứa sẽ tìm cho cháu một việc làm khác, thích hợp hơn.

Cơn buồn của Phương Thảo rồi cũng nguôi dần, và nàng tiếp tục trở lại công việc bán chè đậu ván trên mặt sông như cũ.

Rồi chiếc xe của Tràng Khanh mỗi sáng lại đưa đón Phương Thảo đi chợ Đông Ba. Có điều là sau khi không được tuyển vào làm vũ nữ ở đoàn hát, bà Cẩm Thúy trở về với cái lo lắng thường ngày đối với Phương Thảo, còn Phương Thảo thì bắt đầu nghi ngờ cái sắc đẹp của mình.

Trước đây do bạn bè ca tụng, nàng thấy vui và đôi lúc tự hào với thân hình nở nang và gợi cảm, nhưng nay người ta lại chê nàng là cục mịch thì cái nở nang, gợi cảm kia có còn làm cho nàng tự phụ được không?

Biết làm sao để thử thách được? Chỉ có thời gian và hoàn cảnh thực tế chứng minh mà thôi.

Từ chỗ thắc mắc trong tâm tư. Phương Thảo muốn tìm hiểu anh chàng Tràng Khanh do đâu đã bỏ công đeo đuổi nàng mà chưa một lần tỏ ý. Còn người chủ của Tràng Khanh có thật vắng nhà để cho Tràng Khanh lợi dụng chiếc xe du lịch của gia đình ông đi “o gái không?

Tuy chưa hiểu gì về Tràng Khanh, nhưng trong thời gian qua có hai điều làm cho Phương Thảo thoải mái. Thứ nhất, chiếc xe của Tràng Khanh đã cho Phương Thảo hưởng những phút phong lưu trong cuộc sống. Còn gì thú vị khi ngồi trên chiếc xe nhà êm lướt qua những cánh đồng, những hàng cây, những dinh thự nguy nga lộng lẫy, những khu lăng tẩm của các bậc đế vương như một nữ hoàng đi du ngoạn.

Thứ hai, Tràng Khanh là một tài xế đã nuôi chiều nàng với thói quen nuôi chiều một bà chủ. Chàng lúc nào cũng tỏ vẻ đứng đắn, làm cho

Phương Thảo dần dần cảm mến.

Để hiểu thêm về Tràng Khanh, một sáng Phương Thảo hỏi:

- Sao lâu quá không thấy ông Vĩnh Đạt trở về? Còn anh cứ rảnh rang đưa rước tôi mãi thế này, làm cho bạn bè, dư luận nói anh là tình nhân của tôi.

Tràng Khanh tươi cười nói:

- Ông Vĩnh Đạt mỗi lần đi Nam Vang cả tháng mới về. Đó là chuyện thường.

Còn bạn bè dư luận nói tôi là tình nhân của Phương Thảo thì Phương Thảo nghĩ sao?..

Phượng Thảo lắc đầu:

- Có bao giờ tôi hân hạnh được một tình nhân có xe nhà đưa đón! Thế thì suy nghĩ để làm gì?

Tràng Khanh nói:

- Tôi thì mong ước Phương Thảo có một điểm phúc như vậy :

Mơ màng một lúc, Phương Thảo hỏi Tràng Khanh có vẻ đột ngột.

- Chủ anh chưa về, anh dám đưa tôi đến xem biệt thự của ông Vĩnh Đạt không?

Tràng Khanh nói:

- Đó là điều tôi mong muốn, chỉ sợ Phương Thảo không đi.

Phương Thảo quyết định:

- Được, anh cứ đưa tôi về đó.

- Ngay bây giờ?

- Phải! Nếu để bữa khác tôi sợ tôi đổi ý.

Tràng Khanh thấy trong tâm tư Phương Thảo có cái gì đó khác thường.

Chàng đang dò xét thì Phương Thảo đã giục:

- Sao? Anh không dám đưa tôi về đó chứ gì? Vậy thì anh cứ nói rõ có gì bất tiện?

Tràng Khanh lắc đầu?

- Không có gì trở ngại cả. Vợ chồng ông Vĩnh Đạt ra đi giao biệt thự cho tôi trông coi. Cô đầu bếp không còn nấu nướng gì đã về nhà cha mẹ chơi. Nếu Phương Thảo không đi với tôi thì mỗi ngày tôi vẫn phải đem xe về cất ở nhà xe, và gác công.

Thấy Tràng Khanh nói với giọng thành thật, diễn tả ngôi biệt thự vàng người Phương Thảo cảm thấy ngại ngùng nói:

- Hay là tôi chẳng nên đến đó?

Tràng Khanh biết Phương Thảo lo sợ, vội trấn an:

- Không hề gì, chúng ta chỉ tham quan ngôi biệt thự rồi đi xem phim.

Phương Thảo lắc đầu:

- Tôi đâu có thì giờ la cà ở rạp chiếu bóng. Tôi còn phải lo nồi chè buổi tối chứ.

Tràng Khanh cười đùa:

- Thôi được rồi. Tôi không làm mất nồi chè của Cô gái sông Hương đâu.

Tôi sẽ đưa Phương Thảo về đúng lúc ạ

Vừa nói Tràng Khanh vừa mở cửa xe. Phương Thảo cố giữ vẻ tự nhiên bước lên xe, không để lộ cử chỉ gì sợ sệt.

Ngôi biệt thự của ông Vĩnh Đạt ở ngoại thành, nằm giữa các biệt thự khác rải rác trong một khu phố sầm uất. Mặt trước có lát gạch đỏ và đá trắng. Sân thượng và bao lơn trang bị nhiều loại cây cảnh quý như : mai xiêm, trúc quỳ, nguyệt quế...Ngoài vườn trồng những cây ăn trái có bóng mát...

Quang cảnh đó đập vào mắt Phương Thảo một cảnh trí huy hoàng tự do và thanh lịch. Bất giác thở dài, nghĩ đến sự tồi tàn của khu phố và căn nhà nàng đang ở.

Thấy Phương Thảo mặt buồn hiu khi vừa bước ra khỏi nhà xe, Tràng Khanh hỏi:

- Phương Thảo có gì bức mình?

Phương Thảo đáp qua nét mặt ưu tư:

- Tôi ân hận là đã bước chân đến một nơi quá là sang trọng.

Tràng Khanh hiểu ý, cười đùa:

- A! Phương Thảo lại tự ái trước hoàn cảnh nghèo khó của mình rồi! Ôi! Ở đời đâu phải ai sanh ra cũng đều là triệu phú cả? Ở đây toàn là những nhà triệu phú đó.

Thấy Phương Thảo yên lặng, Tràng Khanh mở cửa sổ trở ra hàng giậu, rồi đưa nàng đi trên đường rải sỏi, hai bên có trồng cây cảnh, uốn theo nhiều loại hình tượng, cắt xén rất công phu.

Nàng vào biệt thự, qua một cánh cửa kính khá lớn. Ở đây là tiền phòng, một sân rộng thênh thang, lát đá hoa vạch đen trắng và bóng loáng như gương.

Đằng sau là phòng khách sáng trưng, các cửa sổ ở tầng một đều trở ra đây.

Cuối phòng có chiếc cầu thang bằng mã não dẫn lên tầng trên.

Phương Thảo trở nên rụt rè trước tất cả những cái đã thấy tận mắt. Nàng bước qua phòng ăn. Phòng này nhỏ hơn phòng khách, có kê một chiếc bàn hình bầu dục, ghế và tủ búp phê bằng loại gỗ tốt màu sẫm bóng nhẵn. Tại căn phòng nhỏ tiếp theo có chỗ tường xây lớn vào, ở đó xếp các chai lọ và cả một quầy bọc kem đựng thức ăn...

Phương Thảo thấy mọi vật trong nhà này cái gì cũng quý giá. Nàng so sánh với cuộc sống nghèo khổ của xóm dân phu bên cạnh nhà nàng thì quả là một kiếp đọa đầy.

Trong lúc Phương Thảo trầm tư, suy nghĩ thì Tràng Khanh cố gắng kể cho nàng nghe cuộc sống đế vương của vợ chồng ông Vĩnh Đạt trong ngôi nhà này.

Tràng Khanh nói với giọng đầy tự hào tựa hồ sự sang trọng và giàu có này một phần do bàn tay anh tạo ra vậy.

Phương Thảo nghĩ thầm:

- Trước đây mình đã nhiều lần theo mẹ vào Đại Nội, thấy cảnh cung vàng điện ngọc của nhà vua nhưng đó là tài sản của quốc gia. Còn đây là một biệt thự của tư nhân, lối sang trọng này quả thật hiếm có.

Tràng Khanh muốn đưa Phương Thảo lên cầu thang để xem tầng lầu bên trên, Phương Thảo khoát tay nói:

- Đủ rồi! Bây giờ tôi muốn xem chỗ ở của anh.

Tràng Khanh không vui:

- Tôi đưa Phương Thảo đến đây để xem sự giàu sang của ngôi biệt thự này. Còn phòng ngủ của tôi có gì mà xem.

Phương Thảo cười khúc khích:

- Tôi đến đây cốt xem chỗ ở của anh đó

Tràng Khanh hóm hỉnh, nói:

- À! Tôi hiểu ý của Phương Thảo rồi. Người đẹp muốn biết tôi có thực là

tài xế của ông Vĩnh Đạt không? Hãy theo tôi. Nơi ở của tôi bên cạnh nhà bếp kia.

Tràng Khanh đưa Phương Thảo đến một cái phòng tối om, bên trong chỉ có một cái giường ngủ tồi tàn, và mấy cái móc áo.

Phương Thảo cười lớn:

- Đủ rồi!

- Chắc Phương Thảo không còn nghi ngờ tôi nữa?

Phương Thảo gật đầu:

- Ít ra tôi cũng hiểu được phần nào về cuộc sống và nghề nghiệp của anh, còn ý định của anh trong thời gian qua tôi chưa rõ lắm.

Thấy Phương Thảo đặt thẳng vấn đề liên hệ lâu nay, Tràng Khanh hơi lúng túng:

- Đã nhiều lần tôi định nói chuyện này với Phương Thảo nhưng chưa có dịp thuận tiện.

Phương Thảo nhìn nét mặt và nghe giọng nói của Tràng Khanh đã biết phần nào ý định của chàng, nên lặng lẽ quay lưng trở lại phòng khách.

Tràng Khanh bước theo, đi song song rồi đưa tay ôm vào lưng nàng. Phương Thảo nghe hơi thở hỗn hển của Tràng Khanh bên tai, và một lần hơi ấm truyền vào người nàng.

Chàng lẩm bẩm:

- Phương Thảo, anh sẽ cùng em tạo hạnh phúc gia đình. Sự sang trọng trong ngôi biệt thự của ông Vĩnh Đạt, và giọng nói thiết tha mơn trớn của Tràng Khanh, Phương Thảo có cảm giác như mình là một chủ nhân đang sống trong cảnh huy hoàng bên một tình nhân chưa cưới. Nàng không chống chế, và xao xuyến tâm hồn trong từng nhịp bước Tràng Khanh không còn rụt rè nữa, ôm chặt nàng vào lòng đặt chiếc hôn đầu tiên lên môi cô gái.

Một cảm giác quay cuồng làm cho Phương Thảo mất thăng bằng. Nàng từ từ đẩy Tràng Khanh ra, nói:

- Theo lẽ em không nên đến đây...

Tràng Khanh âu yếm nhìn Phương Thảo:

- Em đừng sợ...Anh không có ý hủy hoại đời em. Đã từ lâu anh mơ ước có

được một người vợ như em để xây dựng một tổ ấm gia đình...

Phương Thảo tiếp tục đi qua cầu thang và nói với Tràng Khanh:

- Hai mẹ con em sống trong nghèo khổ, còn anh là một tài xế của một nhà giàu, chưa có nhà cửa, cơ ngơi thì làm sao tính chuyện lứa đôi.

Tràng Khanh nắm chặt tay Phương Thảo:

- Miễn em không phụ tình anh là quý rồi! Còn chuyện xây dựng sự nghiệp là bốn phận anh phải lo. Nếu chưa có nơi ăn chốn ở anh sẽ đưa em về ở với anh trong căn phòng nhỏ này. Đây là căn phòng mà ông Vĩnh Đạt dành riêng cho tôi tớ trong nhà.

Phương Thảo mơ màng nói:

- Căn phòng đó nếu chịu khó lau chùi hàng ngày và sắp xếp đồ đạc lại cho ngăn nắp thì cũng ấm cúng đấy. Nhưng nó đâu phải là của anh...lỡ bà chủ xua đuổi thì sao?

Tràng Khanh thấy Phương Thảo bàn tính đến việc chung sống với nhau, mừng rỡ nói:

- Bà Vĩnh Đạt tuy khó tính, nhưng anh có tài chiều chuộng nên bà ta chưa bao giờ đối xử với anh thậm tệ.

Phương Thảo nói đùa:

- Anh có tài chiều chuộng thật! Nhưng bà chủ anh có đẹp không?

Tràng Khanh cau mày đáp:

- Bà Vĩnh Đạt gầy đét, chỉ trơ trúa qua lớp phấn son giả tạo. So với sắc đẹp của em thì như một mù phù thủy với một nàng tiên.

Phương Thảo ngắt lời:

- Thôi thôi! Em không muốn anh trở tài nịnh đầm như vậy. Hãy đưa em về kéo mẹ em trông.

Tràng Khanh không giữ lại, đưa Phương Thảo ra cổng biệt thự rồi lại lấy xe đưa nàng về.

Khi gần đến nhà, Tràng Khanh đậu xe trước một quán ăn nói với Phương Thảo:

- Hãy vào đây ăn bún giò heo đã.

Hai người bước vào quán, lựa một bàn kín đáo nhất, và bắt đầu bằng hai ly nước ngọt.

Trong khi đó một đám thanh niên đang ngồi ở bàn bên cạnh đang ngà ngà say. Chúng nhìn Phương Thảo với cặp mắt chòng chọc, và lớn tiếng tán tụng bằng những giọng tục tũ.

Tràng Khanh không nhịn được, vội xô ghế đứng dậy, đến bên đám thanh niên.

- Các anh muốn gì?

Một thanh niên nói giọng giả say:

- Chuyện chúng tôi muốn có liên quan gì đến anh?

Tràng Khanh trợn mắt, hai tay hơi cong lại:

- Cô gái đó đi cùng với tôi, mọi lời lẽ xấc xược với cô gái đó đều có liên quan đến tôi...Hiểu chưa?

Một tên trong bọn có vẻ sợ hãi, đáp:

- Hiểu rồi. Thôi được...hiểu rồi...

Những tên kia trở mắt nhìn Tràng Khanh với vẻ hằn học, nhưng không dám bạo động.

Một tên cố làm ra vẻ say mềm, rót một ly rượu đưa mời Tràng Khanh nói lảm nhảm:

- Xin mời đại huynh...

Tràng Khanh từ chối:

- Tôi không thích rượu này.

Tên say rượu gào to:

- Không thích uống rượu này à?...Không thích uống thì thôi, rượu thượng hảo hạng...ta uống vậy...

Dứt lời, anh chàng say rượu uống cạn một hơi. Tràng Khanh liếc mắt nhìn bọn chúng rồi từ trở về chỗ cũ.

Phương Thảo thấy Tràng Khanh dũng cảm, tỏ lòng khâm phục, nhưng e sợ nói nhỏ:

- Anh nói chuyện với bọn chúng làm gì? Anh không biết ở đây chúng là bọn đầu trộm đuôi cướp sao?

Tràng Khanh chưa nguôi giận, nói:

- Cần dạy chúng một bài học để sau này chúng bỏ thói xấc láo.

Phương Thảo không muốn ngồi lâu trong bầu không khí ngột ngạt nên ăn

vội bát bún giò heo, rồi nắm tay Tràng Khanh rời khỏi trước cặp mắt quái gở của những con ma men.

Mộng Bình Sơn

Thuyền về bến Ngự

Chương 2

Sau cuộc gặp gỡ và hẹn hò ở biệt thự ông Vĩnh Đạt, Phương Thảo và Tràng Khanh bắt đầu khấn khít bên nhau trong yêu đương. Chiếc xe du lịch của ông Vĩnh Đạt trở thành phương tiện để đôi tình nhân này tình tự với nhau trên các nẻo đường ngoại ô buổi sáng.

Bà Cẩm Thúy cả ngày chỉ lo vá may quay cuồng trong căn phố hẹp, có biết gì đến tình trạng Phương Thảo bị cảnh phong lưu của chiếc xe nhà bóng bấy kia quyến rũ. Nàng đã cùng Tràng Khanh hứa hẹn xây tổ uyên ương, và đã thực sự yêu Tràng Khanh say đắm.

Tràng Khang đã có lần khuyên nàng bỏ nghề bán chè hàng đêm, nhưng Tràng Khanh cũng không có tiền để bảo trợ cuộc sống của mẹ con nàng, nên Phương Thảo vẫn phải dựa vào nồi chè để kéo lê những chuỗi ngày khổ nhọc.

Rồi hàng đêm, Phương Thảo lại gần gũi với hai cô bạn ca nhi Ngọc Sương và Bích Huyền.

Hai cô này vóc dáng gần giống nhau, người cao và khỏe khoắn, nước da trắng, mái tóc huyền, mắt nâu và sâu, mỗi lúc nào cũng nở nụ cười dễ dãi, kể cả những lúc bực mình. Hình như trời dành cho hai cô tánh nết ngọt ngào để gây cảm tình với thiên hạ, nhất là khi các cô trỗi lên những khúc ca đượm tình trên sông nước.

Cái điều khác với Phương Thảo là Bích Huyền và Ngọc Sương đón nhận cuộc sống thực tế, không mơ mộng ảo huyền, nhìn đời bằng con mắt đích thực của xã hội.

Với nghề ca nhi, Ngọc Sương và Bích Huyền lúc nào cũng ăn mặc sang trọng hơn Phương Thảo rất nhiều, thỉnh thoảng lại khoe khoang là nhận được tiền bạc, hoặc quà tặng của tình nhân.

Nhiều lúc ngồi chơi trên thuyền, Ngọc Sương thấy Phương Thảo lúc nào cũng mặc bộ quần áo bạc màu, có vẻ thương hại:

- Mình nghe nói lúc này Phương Thảo có tình nhân chưa cưới, sao ăn mặc lôi thôi vậy?

Phương Thảo với giọng thật thà:

- Tình nhân nghèo đâu có tiền như những chàng công tử đến với Ngọc Sương hàng đêm?

Ngọc Sương tát yêu vào má Phương Thảo, nói:

- Tình nhân của cô làm nghề gì vậy?

- Tài xế

- Tên gì?

- Tràng Khanh.

Ngọc Sương cười sặc sụa:

- Phải rồi! Tài xế thì làm gì có tiền tặng cho nhân tình. Ôi! Phương Thảo ơi? Mày phạm sai lầm rồi! Khổ cho đời mày!

Phương Thảo cãi lại:

- Đâu phải nghèo thì không lấy được vợ? Tao với Tràng Khanh đã yêu nhau và hứa xây dựng gia đình. Ngọc Sương! Mày đừng xúc phạm đến danh dự tao.

Ngọc Sương ôn tồn nói:

- Nếu nói về danh dự thì mày là một nữ sinh Đồng Khánh, con gái một quan chức tại triều, mày đi xe duyên với một tài xế thì có gì là danh dự đâu. Trong đời tài xế thì lấy cô hầu, chị bếp, mới là hợp lý chứ, cuộc sống mày đang cần tiền, cho nên mày phải cần những người có tiền giúp chứ...

Phương Thảo lắc đầu:

- Tao nghèo khổ thực, nhưng tao nhất quyết xây dựng một mái ấm mà Tràng Khanh là người chồng lý tưởng. Anh đã nuông chiều tao hơn một tháng nay...

Ngọc Sương bấm vào vai Phương Thảo:

- Đừng quá nhẹ dạ, ở đời này có rất nhiều cạm bẫy, Tràng Khanh đã nuông chiều mày trên chiếc xe nhà của ông Vĩnh Đạt chẳng qua đó là thói quen nghề nghiệp của một gã tài xế khéo nịnh hót. Rồi tình nhân của mày sẽ bỏ rơi mày cho mà xem.

Phương Thảo thần thờ:

- Mày làm như mày là một gã thầy đời...

Ngọc Sương cười lớn:

- Đúng rồi? Tao là thầy đời vì tao đã trải qua những trường lớp đều giả trong xã hội này, và tao cũng đã dạy cho bọn đều giả nhưng bài học thích đáng.

Phương Thảo thấy Ngọc Sương hăng say như một nhà diễn thuyết cũng không làm nghiêm được, nên cười xòa:

- Các cô là ca nhi lúc nào cũng hận đời. Còn tôi đâu phải là ca nhi mà bảo tôi phải hận đời như các cô Ngọc Sương ngắt lời:

- Phương Thảo, mày đừng tưởng bọn ca nhi chúng tao hận đời! Chúng tao sống rất thoải mái vì chúng tao hiểu đời, và không để cho đời mang hận đến cho chúng tao.

Ngọc Sương nheo mắt nhìn Phương Thảo nói tiếp:

- Kẻ hận đời chính là mày,... chính là những kẻ nhìn đời với đôi mắt của một con nai tơ... giống như câu thơ của nhà thi sĩ nào đó:

Con nai vàng ngơ ngát.

Đạp riêu lá vàng khô”

Nói đến đây Ngọc Sương cười sắc súa như để chế nhạo Phương Thảo. Rồi thấy Phương Thảo không cãi được, hậm hực ngồi rơm rớm nước mắt, Ngọc Sương lại nhỏ nhẹ:

- Phương Thảo ơi! Mày đừng tự ái mà giận hờn chúng tao. Tao và Bích Huyền thương mày như chị em ruột. Chẳng qua thấy mày mang một sắc đẹp trời cho mà không xem đó như một tài sản thiên nhiên để hưởng thụ, và tạo cho mình một uy thế trong cuộc sống. Mày sống như một kẻ đói rách làm cho chúng tao đau lòng.

Phương Thảo xua tay:

- Ngọc Sương! Mày nói sắc đẹp là tài sản?

- Chứ sao!

Phương Thảo cười nhạt:

- Tao thì không nghĩ như vậy, sắc đẹp đâu phải là tài sản, nó chỉ là phương tiện của hạnh phúc gia đình Ngọc Sương cười lớn:

- Đồ ngốc! Mày phải nói cho là đúng! Sắc đẹp là thứ phá hoại hạnh phúc gia đình. Càng có sắc đẹp hạnh phúc gia đình càng tan nát.

Phương Thảo nói với giọng lạnh nhạt.

- Tôi không đủ sức để hiểu nổi tâm tư của các cô ca nhi đâu. Đừng dạy đời nữa. Nếu cứ đùa cợt mãi tôi không chơi với các cô nữa đâu.

Ngọc Sương nháy mắt nhìn bạn:

- Chà chà! Đạo này cô nữ sinh Đồng Khánh ảnh hưởng tâm tình của chàng Tràng Khanh nặng trĩu rồi. Chỉ có điều là chàng Tràng Khanh cứ để cho tình nhân mình ăn mặc như một cô hầu, một cô đầu bếp ở nhà ông Vĩnh Đạt.

Phương Thảo chịu không nổi, hét:

- Im!

Ngọc Sương vuốt ve:

- Thôi để tao dùng nghề nghiệp sưởi ấm tâm hồn đang lạnh của mày. Rồi nàg cất giọng hát lạnh lạnh trong bầu sương đêm:

Ai lướt đi...ngoài sương gió...

Không dừng chân...đến bên em bẽ bàng...

Ôi!Vừa thoáng nghe... em mơ ngày...

Bước chân chàng... từ từ xa đường vắng...

Phương Thảo đưa tay bịt miệng Ngọc Sương không cho hát nữa, và nói đùa:

- Thôi mẹ ơi! Mẹ ăn chè xong xuống đồ cho con nhờ! Để dành hơi hám hát tặng tình nhân.

- Phương Thảo không thích nghe hát thì thôi, mình xuống đồ đây.

Ngọc Sương rời khỏi chiếc thuyền con của Phương Thảo, trong lúc Phương Thảo lòng nặng ưu tư, so sánh cuộc sống hẩm hiu của mình với cuộc đời của các cô ca nhi xa hoa, phù phiếm.

Vì tự ái, sáng hôm sau Phương Thảo lén lấy hết số tiền của bà Cẩm Thúy chắt chiu hàng ngày, cất nơi chiếc hộp gỗ ở đầu giường đem ra phố mua một chiếc xách tay để tối đến khoe với Ngọc Sương và Bích Huyền là quà tặng của Tràng Khanh, tình nhân của nàg.

Chiếc xách tay không đẹp gì, thuộc vào loại rẻ tiền, nhưng Phương Thảo tiêu mất số tiền của mẹ nàg dành dụm phòng khi đau yếu. Nàg ân hận nhưng cố trấn an lòng mình, để được khoe khoang với bè bạn.

Khổ thay! Khi nàg đem món quà tặng giả tạo này đến khoe với Ngọc

Sướng và Bích Huyền thì bị Bích Huyền chê ngay trước mặt:

- Cái đồ quỷ này mày nhận làm gì cho mang tiếng nhận quà? Với một cô gái đẹp như mày không ai được phép khinh bỉ như vậy. Nếu tao ở vào địa vị của mày tao ném vào mặt nó, và báo cho nó biết là quà tặng tình nhân không phải là vật bố thí cho kẻ ăn xin.

Thấy Phương Thảo xịu mặt Ngọc Sương thương hại, xen vào:

- À Thôi! Mày nói nặng lời tội nghiệp nó.

Bích Huyền nói:

- Đâu phải! Mình tức là Phương Thảo đã đem hết tâm hồn trong trắng trao cho một anh chàng đều giả. Là bạn thân mình không thể làm ngơ.

Niềm vui của Phương Thảo như đang từ trên cao rơi xuống vực thẳm. Nàng cảm thấy sự gần gũi của nàng với Ngọc Sương và Bích Huyền tạo cho nàng nhiều suy tư và buồn khổ, nhưng nàng cũng cảm thấy ở hai người bạn này lại có một sự chân tình sâu sắc, không thể rời xa được.

Ngọc Sương nói giọng trịnh trọng:

- Này Phương Thảo! Mình muốn nói với Phương Thảo câu chuyện này.

Phương Thảo liếc nhìn vẻ nghiêm trang của Ngọc Sương hỏi:

- Hôm nay có vẻ quan trọng đấy.

Ngọc Sương gật đầu:

- Khá quan trọng, vì nếu thành công nó là một nguồn sinh lực tươi mát những cánh hoa tươi đang ủ rũ vì thiếu sinh khí.

Bích Huyền đập vào vai Ngọc Sương nói đùa:

- Xin mời nhà diễn thuyết vào đề.

Ngọc Sương hạ thấp giọng nhưng vẫn với vẻ trang nghiêm.

- Mình vừa biết được một chàng hào hoa phong nhã, thái độ nghiêm túc, thuộc vào hàng thượng lưu quý tộc. Anh chàng đã mấy lần xuống đồ, và trông thấy Phương Thảo rồi! Anh chàng rất ngưỡng mộ, ao ước được có giây phút gần gũi. Nếu Phương Thảo bằng lòng, mình sẽ giới thiệu... và, sự gần gũi ấy tạo điều kiện để anh chàng tô đẹp cuộc sống của mẹ con Phương Thảo mai sau.

Phương Thảo nhún vai, nói:

- Cám ơn các bạn! Cám ơn anh chàng hào hoa nào đó. Mình không thể

chấp nhận được.

- Tại sao?

- Vì mình đã yêu Tràng Khanh và hứa cùng Tràng Khanh xây dựng gia đình.

Bích Huyền xen vào:

- Anh chàng hào hoa này có cản trở việc xây dựng gia đình của Phương Thảo và Tràng Khanh đâu. Anh chàng đó đã có vợ, và chỉ mong được những giây phút với người đẹp mà thôi.

Phương Thảo vẫn từ chối:

- Mình đã là vợ chưa cưới của Tràng Khanh, nếu chấp nhận làm điều này mình không dám nhìn thẳng vào mặt anh ấy được.

Ngọc Sương phân trần:

- Làm sao Tràng Khanh biết được chuyện này?

- Chính vì vậy mà mình thấy không nên hành động sai trái.

Bích Huyền thở dài, giọng chế giễu:

- Đồ ngốc ơi! Mình đã tự quay lưng lại với hạnh phúc của mình.

Ngọc Sương và Bích Huyền còn chịu khó thuyết phục Phương Thảo một hồi nữa, nhưng không lay chuyển được quyết tâm của Phương Thảo. Hai nàng ca nhi hần học trở xuống đò.

Ngồi lại một mình, Phương Thảo trầm tư, đưa mắt nhìn bóng tối mung lung trên mặt sóng, rồi nhìn đến nồi chè và chiếc đèn dầu leo lét trong khoang thuyền, nàng có cảm giác như một sự tồi tàn xâm chiếm cả đời nàng để chẳng bao giờ ngoi lên trước ánh sáng.

Phương Thảo nhớ lại lời nói vừa rồi của Ngọc Sương nếu mà chấp nhận thì đây là một sinh lực tươi mát những cánh hoa đang ủ rũ vì thiếu sinh khí. Còn Bích Huyền thì trách Mình đã tự quay lưng lại với hạnh phúc của mình. Quan niệm của những người bạn đó có đúng không? Vì họ tốt bụng hay vì một ý đồ nào khác?

Suy nghĩ một lúc, Phương Thảo gạt bỏ mọi quyến rũ của bạn bè, nhất quyết bám víu mãnh liệt hơn nữa vào ý nghĩ đi lấy chồng, và cam chịu cuộc sống tuy nghèo khổ nhưng trung thực.

Sáng hôm sau Phương Thảo vừa xách giỏ đi chợ đã thấy Tràng Khanh đem

xe đến đón sớm hơn mọi lần.

Tràng Khanh mở cửa đẩy nhanh Phương Thảo lên xe và nói:

- Hôm nay anh không đưa em ra chợ vì có việc bàn.

Thấy vẻ quan trọng của Tràng Khanh, Phương Thảo nóng ruột hỏi:

- Việc gì vậy? không đưa em đi chợ thì làm sao có đường đậu nấu chè?

- Có lẽ tối nay em nghỉ một bữa. Bây giờ anh đưa em ra ngoại thành.

Chiếc xe chạy một mạch ra phía chùa Thiên Mụ, nơi mà những ngày trước đây Tràng Khanh thường lợi dụng những giờ rảnh rang để đưa Phương Thảo đi giải trí.

Đến một khúc đường vắng, có bóng mát Tràng Khanh dừng xe lại, tắt máy, và như thường lệ, trước khi hai người bước xuống xe Tràng Khanh tặng cho Phương Thảo một nụ hôn nồng thắm.

Tràng Khanh nắm tay Phương Thảo đến ngồi dưới chân một ngôi tháp và bắt đầu hỏi:

- Em có gì nghi ngờ anh trong việc tác thành hôn nhân không?

Phương Thảo lắc đầu:

- Tại sao anh hỏi em nhiều lần với câu hỏi ấy? Em đã bảo là em quyết tâm cùng anh tạo dựng hạnh phúc gia đình dù phải sống trong nghèo nàn, cực khổ.

Tràng Khanh nói:

- Cũng vì việc xây dựng hạnh phúc gia đình cho tương lai chúng ta mà anh phải bàn với em việc này. Anh sẽ góp nhặt lần lượt đưa em một số tiền để em sắm sửa cho tiệc cưới của ngày thành hôn chúng ta. Anh là một tài xế, lương tiền không bao nhiêu, nên xuất ra một lần để lo cho hôn lễ thì không nổi nên anh tính chuyện lần hồi.

Phương Thảo buồn bã nói:

- Như vậy thì bao giờ chúng ta mới thành hôn?

- Thì chừng nào anh có đủ tiền trang trải cho cuộc lễ.

- Thế thì hôm nay anh dành dụm được bao nhiêu tiền?

- Hôm nay thì chưa, nhưng cuối tháng khi ông chủ phát lương, anh sẽ dành lại một ít.

Phương Thảo cười ồ:

- Việc chưa đến thì trừ tính làm gì?

Tràng Khanh nói:

- Trước đây anh hứa sẽ nhờ chủ anh truy tầm tông tích của cụ Thị Giản. Nay ông Vĩnh Đạt đã về Huế, anh đã bày tỏ ý kiến anh với ông Vĩnh Đạt rồi.

Phương Thảo nóng lòng:

- Ông Vĩnh Đạt có hứa gì không?

Tràng Khanh trầm ngâm:

- Có! Ông hứa sẽ giúp đỡ để dò tin tức. Nhưng về phần chúng ta cũng phải đền đáp ơn ấy.

Phương Thảo gật gù:

- Em sẽ nhớ ơn ông ta suốt đời.

Tràng Khanh nhìn Phương Thảo, e ngại:

- Ông ta không cần nhớ ơn, mà chỉ cần... đền ơn. Phương Thảo nhìn chăm chú vào nét mặt khó hiểu của Tràng Khanh.

- Em quá nghèo khổ như anh đã thấy, còn ông Vĩnh Đạt giàu có như vậy thì lấy gì đền ơn cho xứng đáng.

Tràng Khanh nói:

- Anh cũng đã diễn tả sự nghèo khó của em cho ông Vĩnh Đạt nghe, nhưng hỏi thăm sắc đẹp của em, và khi được biết em là một nữ sinh Đồng Khánh, có sắc đẹp tuyệt vời thì ông ta thêm thưởng, bảo đó là một kho tàng thiên nhiên quý giá.

Phương Thảo nghe nói rợn người:

- Ông Vĩnh Đạt cũng cho sắc đẹp là một thứ tài sản à?

- Đúng vậy! Trước mắt một thương gia thì mọi vật trên đời này đều là món hàng cả, mà đã là hàng hóa thì cũng có nghĩa là tài sản.

Phương Thảo trầm ngâm, nghĩ đến lời nói của Ngọc Sương, cô bạn ca nhi của nàng.

Tràng Khanh hạ giọng, nói tiếp:

- Không phải giàu sang như ông Vĩnh Đạt là đã hưởng thụ đầy đủ khát vọng trong cuộc sống đâu. Ví dụ về mặt tình ái, bà Vĩnh Đạt thân hình gầy đét như một con mằm, cởi bỏ lớp son phấn hóa trang và lớp quần áo sang

trọng thì có hơn gì một mụ phù thủy ác độc ở Phi Châu.

Phương Thảo nói giọng bức mình:

- Anh đừng nói dài dòng. Có phải anh muốn đem hiến dâng em cho ông Vĩnh Đạt?

Tràng Khanh siết chặt tay Phương Thảo:

- Nói bậy! Em là vợ của anh mà

- Thế thì anh đem việc thèm muốn của ông Vĩnh Đạt nói với em làm gì?

Tràng Khanh nói:

- Vì em là một cô gái có hiếu, luôn luôn nghĩ đến mẹ cha. Anh có thể cho em hy sinh trinh tiết để đáp đền hiếu thảo, sau đó anh vẫn cùng em xây dựng gia đình trong hạnh phúc yêu đương.

Phương Thảo giật mình, rút tay lại, nói trong kinh ngạc:

- Anh bằng lòng hiến trinh tiết vợ mình cho một kẻ khác?

- Phải! Để đền đáp chữ hiếu của em đối với mẹ cha.

Phương Thảo thở dài:

- Không, không! Em không thể chiều anh việc này.

Tràng Khanh vỗ về:

- Khi làm vợ, em trao thân cho anh, kể cả trinh tiết. Nay anh hy sinh phần thụ hưởng của anh cho người khác để mưu đạt một lợi ích quan trọng trong cuộc sống tinh thần sau này cho gia đình chúng mình.

- Điều đó có gì trái với lương tâm! Chỉ khi nào em vụng trộm, mới là có lỗi với anh.

Phương Thảo thấy lòng mình như có cái gì đau nhói lên:

- Nhưng em không muốn trao thân cho một người xa lạ...

- Hừ! Em không thương cha em sao? Nếu em không chấp thuận việc này thì tình duyên giữa chúng ta có thể trắc trở.

Phương Thảo mở to đôi mắt đen lay láy nhìn Tràng Khanh hỏi nhanh:

- Tại sao?

Tràng Khanh giải thích:

- Cuộc sống của anh gắn liền với sự giàu sang và sai khiến của ông Vĩnh Đạt. Nếu không được ông ta tín nhiệm, để mất việc làm thì thân anh sẽ trôi nổi đó đây, nuôi thân còn chưa nổi huống chi cưới vợ, xây dựng gia đình,

nuôi con cái...

Tràng Khanh nói với giọng u buồn gần như thảm não làm cho Phương Thảo không nỡ chối từ.

Nàng rụt rè hỏi:

- Anh có thể với em là sau khi thất thân rồi anh vẫn yêu em và cùng em tạo lập gia đình?

Tràng Khanh đôi mắt như sáng lên, nhìn Phương Thảo đáp nhanh:

- Anh sẽ với em như vậy.

Phương Thảo ngồi lặng thinh, tâm tư chìm sâu trong sợ hãi.

Tràng Khanh sợ nàng đổi ý, dắt nàng đứng dậy đưa lên xe, và dặn:

- Tối nay anh sẽ đến tận nhà rước em.

Phương Thảo ngắt lời:

- Hôm nay không đi bán, mẹ em hỏi thì sao?

- Cứ nói với mẹ là nghỉ một hôm đi thăm bạn.

Tối hôm đó Phương Thảo theo Tràng Khanh lên xe, vào biệt thự Vĩnh Đạt, và đã thất thân với người chủ ngôi biệt thự qua một đêm chứa đầy cao sang và tủi nhục. Đây là một dấu vết hằn sâu trong trí óc mà suốt đời nàng không sao quên được.

Lúc Tràng Khanh vâng lệnh chủ lái xe đưa Phương Thảo về đến đầu phố thì trời đã lờ mờ sáng. Chàng đặt vào tay Phương Thảo một số tiền nhỏ và nói:

- Đây là tiền lương tháng của anh, ông Vĩnh Đạt vừa cấp phát, anh góp lần cho em để dành dụm làm tiệc cưới của chúng ta.

Phương Thảo chán ngán thở dài. Hình như nàng có cảm giác không lành mạnh trong mối tình giữa nàng và Tràng Khanh. Tuy nhiên khi mơ tưởng đến hạnh phúc gia đình, Phương Thảo gạt ra ngoài hết mọi nghi ngờ để giữ lại trong người một niềm tin và hy vọng.

Khi quay xe trở về biệt thự, Tràng Khanh ôm Phương Thảo rất lâu trong âu yếm, và dặn:

- Từ nay ông Vĩnh Đạt ở lại nhà, xe cộ bận rộn việc đưa đón nên tạm thời xa cách Phương Thảo một thời gian. Lúc nào thuận tiện sẽ gặp lại. Anh mãi mãi nhớ em.

***

Thế rồi Phương Thảo âm thầm trở lại với nôi chè trên sông, buổi tối...

Tâm tư nàng có khác đi, nhưng Ngọc Sương và Bích Huyền vẫn chưa nhận thấy.

Trời đã cuối thu. Ban ngày ấm áp và quang đãng, đêm tối trăng thanh gió mát gợi tình.

Qua những ngày vắng Tràng Khanh, Phương Thảo kém vui.

Một hôm Bích Huyền và Ngọc Sương tổ chức một cuộc du lịch bằng xe hơi, muốn rủ Phương Thảo cùng đi.

Nhân lúc đang buồn, Phương Thảo nhận lời, và hẹn nhau sáng hôm sau tụ hội tại bến xe để cùng đi.

Trời vừa rạng sáng, Phương Thảo đến bến xe thì thấy Ngọc Sương và Bích Huyền đã có mặt. Hai nàng đang ngồi trên hàng ghế trước của một chiếc xe du lịch. Hàng ghế sau đã có sẵn một chàng trẻ tuổi, ăn mặc lịch sự, giọng nói nhẹ nhàng, cặp mắt trông buồn bã và ngượng ngùng khi nhìn nàng.

Thấy Phương Thảo đến, Ngọc Sương bước ra khỏi xe, chỉ vào chàng trai, giới thiệu:

- Đây là anh Trần Phi Sơn, bạn của chúng ta.

Nhìn vào lối ăn mặc và dáng điệu bên ngoài, Phương Thảo biết ngay đây là chàng trai thường lưu quý tộc mà đã có lần Bích Huyền và Ngọc Sương giới thiệu với nàng.

Phi Sơn nghe giới thiệu bước ra khỏi xe, mở cửa mời Phương Thảo vào ngồi ở hàng ghế sau với mình bằng cử chỉ rất vui vẻ và bất thiệp.

Phương Thảo không ngờ Ngọc Sương và Bích Huyền đã đánh lừa nàng, bố trí cuộc gặp gỡ không báo trước. Ban đầu nàng bất bình, nhưng khi thấy thái độ lịch thiệp, trang nhã của Phi Sơn biểu lộ con người trong giới thượng lưu, quý phái, khác với cử chỉ kính trọng, chiều chuộng của Tràng Khanh, làm cho nàng thấy là lạ, vui vui Xe chuyển bánh rời thành phố, lao mình qua những cánh đồng lúa ngả màu vàng, và chạy bon bon trên con đường rải nhựa ngập đầy ánh nắng.

Phương Thảo vẫn ngồi yên bên cạnh Phi Sơn, không trò chuyện. Nàng trở mắt nhìn cảnh vật trải dài theo hai bên đường mà lâu nay trong thành phố

nàng chưa bao giờ được trông thấy.

Trong lúc đó thì Phi Sơn cũng ngồi yên như pho tượng, chỉ khác là chàng không ngắm cảnh bên ngoài mà trân trân nhìn vào thân mình của Phương Thảo với đôi mắt u buồn, mơ mộng.

Mặc dù không nhìn về phía Phi Sơn, Phương Thảo vẫn phát hiện được cử chỉ của chàng trai có vẻ si tình ấy. Nàng thấy cần phải gọi chuyện để tỏ cho Phi Sơn biết mình là cô gái có học, không đến nỗi vụng về, dốt nát.

Thấy ở tay Phi Sơn có đeo chiếc nhẫn, Phương Thảo khen:

-Ồ! Anh có chiếc nhẫn đẹp quá.

Phi Sơn mỉm cười, nhìn chiếc nhẫn rồi đáp :

- Đây là nhẫn cưới của tôi.

Phương Thảo hỏi giọng hóm hỉnh:

- Anh đã có vợ rồi à?

Phi Sơn đáp giọng buồn buồn :

- Tôi có vợ...có con...có tất cả.

- Vợ anh chắc đẹp và trang nhã lắm!

- Không được xinh đẹp như cô đâu?

Vừa nói, Phi Sơn vừa đưa tay ra, bàn tay chàng khẽ chạm vào bàn tay của Phương Thảo, nhưng Phương Thảo đã né tránh và hỏi một câu băng quơ:

- Anh đang sống cùng với chị ấy?

Phi Sơn đáp với giọng buồn bã, khổ sở:

- Không! Vợ tôi và tôi sống xa nhau. Tôi sống ở đây có một mình.

Phương Thảo giả vờ như không để ý đến giọng nói rên rỉ của Phi Sơn, tiếp tục hỏi:

- Tại sao anh không đưa vợ đến đây cùng sống chung một gia đình có phải hạnh phúc hơn không?

Phi Sơn phân trần:

- Chúng tôi đã thuận tình ly hôn cách đây vài năm. Gia đình tôi và vợ tôi thuộc thành phần môn đăng hộ đối. Hai bên sui gia hứa hôn từ lúc nhỏ. Nhưng khi cưới nhau thì tánh tình không thích hợp, nên không thể sống chung, tạo hạnh phúc được.

Phi Sơn rút chiếc ví da lấy một tấm hình trao cho Phương Thảo xem.

Phương Thảo thấy hình một người đàn bà bé nhỏ, có mái tóc khô cằn mặt tròn, miệng nhỏ, đôi mắt cú vọ trông có vẻ hung ác.

Biết đây là vợ của Phi Sơn, tuy không có sắc đẹp nhưng sống trong giàu sang biểu hiện qua những đồ vật trang sức, Phương Thảo nói đùa:

- Một người vợ sang trọng như vậy mà ly hôn thì thật tiếc.

Phi Sơn cười nhạt:

- Tôi không thích sống với những kẻ sang trọng mà thiếu tánh nết hồn nhiên, đầm đậy của một cô gái như Phương Thảo.

Phương Thảo nhún vai:

- Anh thích sống với các cô gái nghèo khổ, bình dân như chúng tôi sao?

- Đúng vậy! Tình cảm yêu đương chân thật phải thoát ra ngoài thể lực vật chất của xã hội.

Lại là một câu nói của kẻ chán đời, loại bỏ lợi danh, trở về với bản chất thiên nhiên.

Đôi mắt Phi Sơn như đang đi tìm một cõi mộng xa xôi.

Bỗng Phi Sơn nhìn Phương Thảo nói giọng đột ngột:

- Tôi muốn chung sống với cô...

Phương Thảo tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu nói đường đột ấy, nàng nói :

- Anh chưa hề quen biết gì với tôi cả, có lẽ nào lại nông nổi như vậy?

- Tôi biết hoàn cảnh và con người của Phương Thảo rất rõ. Cả tháng nay tôi đang trăn trở về cuộc sống với cô Vừa nói, Phi Sơn vừa ngời ra xa một chút, tỏ cử chỉ kính trọng, nhưng nhìn vào đôi mắt Phi Sơn rõ ràng anh ta đang xúc động về tình cảm.

Phương Thảo chừng chạc nói:

- Nhưng tôi đã có chồng chưa cưới...

Phi Sơn lặng đi một chút, rồi đưa tay khoát mạnh về phía trước:

- Chuyện đó Ngọc Sương và Bích Huyền đã có nói với tôi rồi. Rất tiếc nhưng tôi lại nghĩ là tôi có thể đến với cô như một tình nhân, không trở ngại gì đến việc đính hôn của cô.

Phương Thảo lắc đầu lia lịa:

- Không, không. Tôi không thể là tình nhân của ai khác khi đã có chồng.

Phi Sơn mặt xám đi, nhìn Phương Thảo đau đớn nói:

- Tôi rất mến cô?

Phương Thảo dịu dàng:

- Cảm ơn anh! Trông qua cử chỉ và lời nói tôi cũng nhận ra điều đó.

Phi Sơn lặp lại:

- Tôi rất mến cô? Và cô không thể nào hình dung được tình cảm của tôi tha thiết đối với cô đến mức nào!

Đôi mắt Phi Sơn bỗng sáng rực lên nhìn Phương Thảo như một người điên. Nhưng Phương Thảo yên tâm, vì thấy anh ta từ từ ngồi cách xa hơn, và không có ý định cầm tay.

Để an ủi con người đa cảm ấy, Phương Thảo dịu dàng nói:

- Anh mến tôi bằng tình cảm chân thành như vậy chẳng có gì xấu xa tội lỗi. Mỗi người có một tâm tư cá biệt. Tôi thông cảm và không hờn trách anh đâu - Nhưng cô có yêu thích tôi không?

- Không - Tôi có tiền, có địa vị xã hội...khác hẳn cuộc sống của Tràng Khanh. Chỉ có điều là tôi đã đến sau, không hy vọng thỏa mãn ước vọng của mình. Tôi chấp nhận...Nhưng về hoàn cảnh của cô, nếu cô bằng lòng gần gũi tôi, tôi có thể làm cho cô hạnh phúc. Cô sẽ không ân hận trước tình cảm của tôi...

Phương Thảo khó chịu qua câu nói của Phi Sơn, mặc dù nàng biết rõ câu nói ấy xuất phát từ đáy lòng kính mến của Phi Sơn...

Nàng từ chối:

- Tôi chẳng cần tiền của anh. Anh đã có một ý nghĩ chạm đến danh dự của tôi.

Như chẳng để ý gì đến lời trách móc của Phương Thảo, Phi Sơn gật gù nói:

- Cô rất xinh đẹp - Cảm ơn - Đôi mắt cô như mắt huyền.

- Cảm ơn anh đã so sánh như vậy.

- Miệng cô cũng xinh xắn làm tôi say mê ước được một nụ hôn ở đây
Phương Thảo gắt giọng:

- Anh đừng đi quá trớn! Tôi đã nói với anh là tôi sắp có chồng và sắp thành hôn.

Phi Sơn cười cay đắng:

- Xin lỗi! Cô không thích chuyện tình cảm thì chúng ta nói chuyện khác.

Phương Thảo gật đầu, hỏi:

- Xe chạy về đâu vậy?
- Về một thị trấn nhỏ.
- Thị trấn nào?
- Bí mật.
- Bao giờ mới đến nơi?
- Sắp đến rồi. Chúng ta sẽ ăn trưa ở đó.
- Như vậy chúng ta đã xa kinh thành hơn hai trăm cây số.
- Đúng rồi.

Phi Sơn nói với vẻ tươi cười:

- Thỉnh thoảng chúng ta tổ chức một cuộc du lịch xa thành phố như thế này có thích không?

Phương Thảo cười lớn:

- Ồ! Còn gì vui hơn. ở trong thành phố mãi chán quá?

Từ sáng đến giờ Bích Huyền và Ngọc Sương ngồi hàng ghế trước trao đổi chuyện riêng, cố ý không xen vào chuyện tình cảm giữa Phi Sơn và Phương Thảo.

Khi nghe Phương Thảo nói đến cuộc du lịch Ngọc Sương quay đầu lại, trêu ghẹo:

- Việc gì mà cười đó? Anh chị trao tình với nhau đừng tưởng chúng tôi không kiểm soát nổi. Nhưng không sao cứ tự nhiên...! Anh chàng tài xế Tràng Khanh có ba đầu, sáu tay, mười hai con mắt cũng chịu mù tịt...

Phi Sơn ngồi yên. Phương Thảo nói giọng bức mình:

- Ngọc Sương đừng đùa như thế. Tôi và Phi Sơn lúc nào cũng kính trọng nhau.

Bích Huyền trêu tức:

- Khi đã yêu nhau thì phải kính trọng nhau, chuyện đó ai mà chẳng biết.

Phương Thảo cau có:

- Đừng đùa dai Bích Huyền? Chúng ta không nên làm cho chuyến du lịch này mất vui.

Ngọc Sương cười sặc sụa:

- Lạy chúa! Xin chúa chỉ dạy cho nhà mô phạm biết là không có cuộc đi

chơi nào vui vẻ khi thiếu những trò đùa và những tình cảm chứa chan! Có phải không nhà luận thuyết Phi Sơn?

Phi Sơn không muốn tiếp tay với hai cô ca nhi làm cho Phương Thảo bức bối hơn, vội nói:

- Tôi không dám tự nhận là nhà luận thuyết, nhưng trong các cuộc vui có những cuộc vui trầm lặng, không cần đến chuyện đùa cợt.

Bích Huyền reo lên:

- Thôi rồi! Hai anh chị nghiêm nhiên cùng đứng vào một vị trí! Quả tang đây nhé! Đừng có chối?

Phương Thảo không nhịn cười được, đập vào vai Bích Huyền:

- Cô ca nhi lẻo mép! Tôi khâm phục tài hài hước của cô!

Xe chạy chậm lại, bắt đầu vào thị trấn, rồi đậu ở bến. Phương Thảo theo mọi người xuống xe, bước dọc theo đường phố chính, lẫn trong đám người ăn mặc đẹp đẽ. Phi Sơn không rời Phương Thảo, trông chàng có vẻ nghiêm trang và buồn buồn, cứ chỉ giống như người đi theo để hộ vệ Phương Thảo vậy.

Khi đến một con đường nhỏ, vắng vẻ ở cuối phố, Phương Thảo chỉ vào một ngôi nhà nhỏ xinh xắn, xung quanh có hàng rào cây bao bọc, nói với mọi người:

- Nếu tôi có được ngôi nhà nhỏ xinh xắn như ngôi nhà này, tôi sẵn sàng sống tại đây.

Ngọc Sương cười ồ lên:

- Mình thì nhất định không bao giờ chôn vùi cuộc sống ở thị trấn quanh hiu này. Dù có sống với một tình nhân bạc vàng đầy túi cũng không ham.

Bích Huyền xen vào:

- Mình cũng vậy! Nếu ở đây chừng vài tháng mình sẽ trở thành một bà già lẩm cẩm làm trò cười cho thế gian.

Phi Sơn phụ họa:

- Ai đã sống ở Đế Kinh thì không còn muốn về thị trấn nữa, chỉ trừ...

Nói đến đây Phi Sơn đưa mắt nhìn Phương Thảo, rồi gượng gạo tiếp:

- Chỉ trừ khi nào có một người vợ trẻ đẹp, duyên dáng như Phương Thảo thì mới đánh đổi các nguồn vui khác.

Phương Thảo biết Phi Sơn muốn đi vào tâm tư mình để thăm dò. Nàng lặng yên.

Ngọc Sương lại trêu chọc:

- Cô Phương Thảo thích sống trong một ngôi nhà nhỏ xinh xắn ở một thị trấn yên tĩnh, thế mà lại kết hôn với một kẻ tài xế, như vậy thật là chuyện trái ngược.

Phương Thảo cãi lại:

- Tại sao tài xế lại không có quyền sống hạnh phúc nơi ngôi nhà nhỏ ở một thị trấn nào đó?

Ngọc Sương giảng giải:

- Chỉ có nhà giàu ở Thành phố lớn mới cần thuê tài xế còn ở các thị trấn ai cần tài xế làm gì? Đã là tài xế thì sống ở một phòng nơi góc gara, gần các anh bồi, chị bếp để người ta sai khiến.

Bích Huyền xen vào:

- Ngọc Sương nói đúng đấy. Đã mơ lấy chồng tài xế thì đừng mơ sống trong ngôi nhà nhỏ ở thị trấn làm gì.

Tuy câu chuyện của Bích Huyền và Ngọc Sương mục đích là để trêu ghẹo Phương Thảo, nhưng lại làm cho Phương Thảo cảm thấy se lòng. Nàng hồi tưởng lại việc đã qua, Tràng Khanh buộc nàng phải chịu thất thân với ông Vĩnh Đạt để được chủ ưu đãi. Cuộc sống của Tràng Khanh gắn liền với bản chất nô lệ của kẻ giàu sang.

Nghĩ đến đó nàng nghi ngờ Tràng Khanh có cái gì bí ẩn trong tình yêu đối với nàng. Nhưng cũng như mọi lần khác, nàng cố xua đuổi mọi suy diễn để tự ru mình trong hy vọng của tương lai.

Đã quá trưa, đường sá thưa người, vắng vẻ, Phi Sơn dẫn mọi người vào một quán ăn kín đáo, sau một ngôi nhà thờ. Quán ăn này không xa lạ gì với Phi Sơn và các ca nhi xứ Huế. Họ thường tổ chức những cuộc đi chơi với tình nhân để thưởng thức các món ăn đặc sản ở thôn quê như thịt rắn, thịt rùa, cá lóc nướng trui, thịt bò bảy món, ếch xào lăn, và nếu khách cần còn có cả thịt cầy nữa.

Đằng sau quán có một căn nhà trệt làm nơi nghỉ tạm cho những khách du lịch đường xa. Bích Huyền và Ngọc Sương dẫn Phương Thảo vào gian

phòng này.

Chủ quán mở rộng cửa, trải khăn lên chiếc bàn cũ kỹ ở giữa phòng rồi bắt đầu dọn ra từng món ăn đặc sản mùi thơm phức.

Tất cả ngồi vào bàn ăn. Phi Sơn ngồi cạnh Phương Thảo, đối diện với Bích Huyền và Ngọc Sương.

Phi Sơn đã hành động theo phép lịch sự Tây phương, chàng lấy thức ăn vào chén mọi người, đặc biệt là chăm sóc cho Phương Thảo.

Thực ra, Phương Thảo chưa bao giờ được thưởng thức những món ngon vật lạ nên món ăn nào cũng khen ngon, và rất hài lòng.

Hai cô ca nhi thấy vậy nhìn nhau, cảm động trước sự thèm khát của Phương Thảo. Bích Huyền nói:

- Phương Thảo! ít khi có được những cuộc đi chơi xa như thế này. Hãy ăn đi...ăn đi...Sau này chẳng bao giờ được thưởng thức nữa:..

Phương Thảo trở mắt hỏi:

- Tại sao?

Ngọc Sương xen vào:

- Lúc cô đã là vợ của Tràng Khanh thì anh tài xế đó làm gì có tiền đãi cô những thức ăn cao sang này.

Như bị chạm tự ái, Phương Thảo cau mày:

- Anh Tràng Khanh nếu biết mình hôm nay đi chơi với Ngọc Sương và Bích Huyền chắc sẽ hậm hực lắm.

Ngọc Sương giọng hơi bất bình:

- Tại sao?

- Tại vì anh ta không muốn mình bạn bè với các cô ca nhi Bến Ngự...

Bích Huyền hét lên:

- A! một tên tài xế hèn hạ dám khinh người. Chuyến này tôi sẽ tìm Tràng Khanh mắng vào mặt và cho nó một bài học.

Phương Thảo thấy vẻ giận dữ của Ngọc Sương và Bích Huyền hoảng sợ:

- Không không...! Đừng làm như vậy. Các cô đã hứa với mình là không tiết lộ cuộc đi chơi này với Tràng Khanh mà.

Thấy Phương Thảo sợ sệt, Ngọc Sương và Bích Huyền không nhịn được cười, gấp đồ ăn bỏ thêm vào chén Phương Thảo, và nói:

- Cô sợ Tràng Khanh rồi bắt bọn mình cũng sợ theo sao?

Phương Thảo nói giọng ôn hòa:

- Không sợ gì cả, nhưng đừng cho Tràng Khanh biết cuộc đi chơi này.

Trong lúc các cô gái trò chuyện, Phi Sơn không nói một lời nào hình như anh chàng chỉ đưa đôi mắt buồn rầu, u rĩ nhìn Phương Thảo. Phương Thảo thấv hơi ngượng, muốn bảo Phi Sơn đừng nhìn nàng như vậy, nhưng nàng lại sợ Ngọc Sương và Bích Huyền chế giễu nên không nói.

Bích Huyền gọi chủ quán đem rượu ra rót cho mỗi người một cốc và bắt ép Phương Thảo phải uống.

Phương Thảo từ chối :

- Mình chưa bao giờ uống rượu. Xin nhường phần mình lại nhờ Phi Sơn uống giúp.

Bích Huyền không chịu:

- Nếu cô không uống mình sẽ nói với Tràng Khanh biết là cô đi chơi với chung tôi suốt ngày hôm nay.

Phương Thảo sợ sệt:

- Bích Huyền! Đừng độc ác như vậy

- Cứ việc uống rượu thì mọi việc đều tốt cả.

Không từ chối được, Phương Thảo bắt đầu uống. Cơ thể nàng nóng rực lên, đầu óc quay cuồng. Trong lúc đó nàng có cảm giác như Phi Sơn ôm vào lưng nàng, và mỗi lúc nàng ngồi sát vào lòng Phi Sơn.

Bỗng nàng nghe Ngọc Sương nói:

- Phi Sơn, nếu anh không hôn Phương Thảo thì tôi sẽ chẳng muốn giao du với anh nữa đâu. Tuy ngất ngây vì men rượu, nhưng Phương Thảo vẫn còn tỉnh trí. Nàng xô Phi Sơn ra, nói lớn:

- Tôi không thích.

Bích Huyền nói vào tai Phương Thảo:

- Cột đùa một chút có sao.

- Nhưng tôi không thích.

Vừa nói Phương Thảo vừa nhìn vào mặt Phi Sơn, thấy chàng vẫn giữ bộ mặt nghiêm trang, không xem làm như vậy là trò đùa.

Ngọc Sương giục :

- Phi Sơn, mạnh dạn lên?

Vừa nói nàng vừa đứng dậy, cầm chặt hai tay Phương Thảo, trong lúc đó Bích Huyền cũng bước tới ôm chặt đầu của Phương Thảo bẻ ngửa lên.

- Mau lên Phi Sơn! Hãy cướp lấy thời cơ.

Phi Sơn áp mặt vào, hôn trên đôi môi Phương Thảo một cái hôn vừa nồng nàn vừa kính nể.

Bích Huyền và Ngọc Sương reo lên:

- Chúc đẹp đôi.

Lúc hai cô ca nhi buông Phương Thảo ra trở về chỗ cũ thì Phương Thảo hần học:

- Tôi chẳng bao giờ đi chơi với các người nữa.

Bích Huyền khôi hài:

- Thôi mà! Một cái hôn có mất mát gì đâu mà om sòm như vậy? Chẳng lẽ cuộc đi chơi hôm nay không lưu lại một cái gì trong chúng ta sao?

Thấy Phương Thảo hờn dỗi, Phi Sơn nhỏ nhẹ hỏi:

- Em có giận anh không?

- Không.

- Em có ghét anh không?

- Không.

- Phương Thảo nên hiểu lòng anh.

Phương Thảo ngồi trầm ngâm, nét mặt u buồn làm cho Ngọc Sương và Bích Huyền cũng ái ngại.

Bích Huyền cầm tay Phương Thảo:

- Sao Phương Thảo lại ủ rũ như vậy? Nếu sợ Tràng Khanh biết thì cứ an tâm.. Mình và Phi Sơn sẽ giữ kín việc này.

Phương Thảo thấy tình cảm chân thật của Bích Huyền, làm bộ nguôi ngoai nói:

- Không, mình hơi mệt!

Ngọc Sương phụ họa:

- Mình cũng cảm thấy mệt mỏi vì uống rượu quá nhiều.

Một lúc sau, mọi người theo Phi Sơn ra bến xe. Bầu không khí bên ngoài làm cho ai nấy đều dễ chịu.

Ngọc Sương và Bích Huyền không an tâm, sợ Phương Thảo oán trách trò chơi tinh nghịch của mình, nên tha thiết:

- Với tình bạn, bọn mình hy vọng Phương Thảo không lấy chuyện vui vừa rồi mà trách móc nhau.

Phương Thảo cảm thông được lòng lo lắng của Ngọc Sương và Bích Huyền nên tươi cười hôn vào má hai người bạn đồng hành để chứng tỏ tình cảm không sút mẻ. Nàng nói:

- Mình biết tất cả mọi người ở đây đều đối xử với mình một tình cảm chân thành và cáo quý. Chúng ta mãi mãi không bao giờ hiểu lầm nhau.

Mọi người đi đến bến xe và ngồi lại chỗ ngồi y như trước.

Xe chuyển bánh.

Trên đường về mọi người đều im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Phi Sơn vẫn dán đôi mắt vào người Phương Thảo với vẻ mặt đăm chiêu buồn khổ. Trong lúc đó Phương Thảo khoan khoái hít thở làn không khí trong lành ủa qua cửa kính, và lơ đãng đếm từng cây số để xem bao giờ thì đến thành phố Huế.

Bỗng nàng cảm thấy tay Phi Sơn đặt vào tay nàng một bao thơ dày cộm.

Phương Thảo đoán chừng Phi Sơn muốn nói với nàng điều gì đó nhưng không dám nói ra, phải mượn bút mực để thay lời.

Phương Thảo định trả lại, nhưng Phi Sơn nắm chặt tay nàng, đôi mắt róm lệ, khiến cho Phương Thảo có cảm giác tàn nhẫn nếu từ chối.

Nàng cất bao thơ vào túi xách với ý nghĩ làm vui lòng Phi Sơn, còn việc quyết định thì không ai có thể lay chuyển nàng được.

Từ đó Phương Thảo và Phi Sơn không nói chuyện với nhau lời nào. Cả Bích Huyền và Ngọc Sương cũng vậy, khi đến bến xe, ai nấy đều từ giã rất nhanh, mỗi người đi mỗi ngả

Phương Thảo về đến nhà đi thẳng vào phòng mình khóa cửa lại, cảm giác như cuộc đi chơi vừa rồi mọi người đều phạm phải tội lỗi. Ngọc Sương và Bích Huyền thì quá tinh nghịch, Phi Sơn tỏ ra si tình, còn Phương Thảo thì non nớt, thiếu kinh nghiệm.

Nàng vừa soạn áo quần trong xách tay ra thì phong thơ của Phi Sơn rơi ra ngoài. Nàng xé ra xem thì trong đó không phải bức thơ như nàng tưởng mà

là một số bạc khá lớn.

Lần đầu tiên, nàng có được số tiền như vậy làm cho nàng sửng sốt.

Nàng nghĩ đến việc gởi trả lại cho Phi Sơn, từ chối không nhận. Rồi lại nghĩ đến cảnh nghèo khó, túng thiếu của gia đình nàng. Mẹ nàng mỗi lúc một gầy gò, bệnh hoạn, đang cần tiền để nuôi dưỡng tuổi già Nàng cũng cần tiền để cùng Tràng Khanh tổ chức tiệc cưới, xây dựng tổ uyên ương.

Nàng chấp nhận thêm một tội lỗi!

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự

Chương 3

Qua một giấc ngủ say trong đêm dài, Phương Thảo như quên tất cả những gì xảy ra trong chuyến đi chơi với Ngọc Sương và Bích Huyền.

Hôm sau, nàng thức dậy thấy tâm hồn vẫn thoải mái như mọi khi. Nàng muốn gặp Tràng Khanh để cùng chàng tính chuyện tổ chức tiệc cưới, vì ít ra trong lúc này với số tiền giúp đỡ của Phi Sơn, nàng có thể tính toán được.

Tuy nhiên, Tràng Khanh đã báo cho nàng biết là chàng đang bận rộn đưa đón ông Vĩnh Đạt vừa mới ở Nam Vang về.

Bao giờ nàng mới có thể gặp lại Tràng Khanh chính nàng cũng không biết được. Phương Thảo định trao lại cho mẹ nàng một phần tiền có được, để mẹ nàng mua thức ăn bổ dưỡng.

Nàng vừa bước xuống phòng may của bà Cẩm Thúy thì đã nghe tiếng nói của bà Thu Vân, dì nàng.

Bà Thu Vân hôm nay đến đây chắc có gì bàn bạc đến mẹ con nàng.

Thực vậy, Phương Thảo vừa bước vào phòng thì nghe bà Thu Vân đã gọi:

- Cháu Phương Thảo! Lại đây với dì.

Bà Cẩm Thúy nhìn Phương Thảo nói:

- Hôm qua cơn đi chơi đâu suốt ngày mà đêm hôm ngủ say như vậy?

Bà Thu Vân than thở.

- Nó bán chè trên sông khổ cực quá! Thỉnh thoảng nên để nó đi chơi chút ít cho giải khuây? Đời con gái mà!

Tuy cũng là đàn bà xứ Huế, xuất thân trong gia đình quan chức, nhưng bà Thu Vân quan niệm cuộc sống tân thời so với ý thức thủ cựu của bà Cẩm Thúy.

Phương Thảo bước lại gần, ngồi trên chiếc ghế gần mẹ nàng.

Bà Thu Vân mở đầu:

- Hôm trước dì giúp cháu không thành, nay muốn làm mai cho cháu lập gia đình, xây tổ ấm.

Phương Thảo kinh ngạc, thấy rõ nàng đã phạm sai lầm là lâu nay liên hệ

với Tràng Khanh, mà không hề tỏ ý cho mẹ nàng biết.

Bà Cẩm Thúy thấy Phương Thảo đi sớm về tối, tưởng con mình lo việc bán buôn, đâu ngờ lại có chuyện lãng nhãng như vậy.

Bà Cẩm Thúy nói với Phương Thảo:

- Năm nay tuổi con chưa lớn lắm, nhưng mẹ nghĩ con cần lập gia đình sớm để ổn định cuộc sống. Người ta nhờ dì Vân làm mai con cho một viên chức làm trong Đại Nội.

Phương Thảo hỏi:

- Ai vậy?

Bà Thu Vân nói:

- Cậu ta là một học sinh trước kia nay làm chức thị vệ ở phòng Phê chỗ đức vua làm việc.

Phương Thảo hỏi:

- Do đâu người ta biết cháu?

Bà Thu Vân nói:

- Chàng trai này vẫn thường ra chơi đò ở sông Hương và đã tìm hiểu cháu nhiều lần qua sự giới thiệu của các cô ca nhi.

Phương Thảo trầm tĩnh nói:

- Thưa dì, cháu có lỗi là lâu nay đã trộm yêu một chàng trai mà chưa thưa lại với mẹ và dì.

Bà Cẩm Thúy kinh ngạc:

- Phương Thảo. Con yêu người ta rồi à. Ai vậy?

Phương Thảo xét thấy đây là dịp tốt nhất để bày tỏ câu chuyện quan hệ với Tràng Khanh mà lâu nay nàng chưa dám nói.

Nàng ôn tồn đáp:

- Con đã yêu một chàng trai làm nghề tài xế cho một thương gia ở ngoại thành. Chàng tên là Tràng Khanh.

Bà Thu Vân hỏi:

- Hoàn cảnh nào mà cháu quen với người ấy?

- Anh ấy đã dùng xe riêng của chủ đưa đón cháu lâu ngày, sau đó đã tỏ ý là yêu cháu và bàn tính việc xây dựng gia đình.

Bà Cẩm Thúy hỏi:

- Nếu muốn xây dựng gia đình với con sao anh chàng không đến đây ra mắt .

Phương Thảo lúng túng:

- Anh ấy định đến đây, nhưng con thấy cần phải dò xét anh ta đã, nên chưa cần về trình với mẹ và dì.

Phương Thảo thấy mình đã nói dối với mẹ, cả đến việc nàng thất thân với ông Vĩnh Đạt nàng cũng không hề hé răng nói với ai. Nàng muốn tự quyết định lấy bản thân mình trong lúc này nàng thấy mẹ đau yếu, tinh thần không còn minh mẫn nữa.

Bà Thu Vân nhìn Phương Thảo nói với giọng thân mật:

- Cháu có thể tự lựa chọn để xây dựng hạnh phúc cho mình. Có điều dì khuyên cháu là phải thận trọng. Đời này không thiếu gì những chàng trai đều giả, lừa dối Cháu còn nhỏ tuổi không lường hết những cạm bẫy.

Bà Cẩm Thúy hỏi:

- Anh chàng tài xế Tràng Khanh đó gốc gác ra sao? Con ai? Quê ở đâu? Đã có sự nghiệp gì chưa?

Phương Thảo ngơ ngác. Từ khi quan hệ yêu đương nàng chưa bao giờ để ý đến những gì mà mẹ nàng đang hỏi đến! Nàng chỉ biết có Tràng Khanh người chồng chưa cưới của nàng thật quá đơn giản!

Nàng đáp :

- Thưa mẹ, con chưa tìm hiểu rõ, chỉ biết anh ta là tài xế của một phú thương tên là Vĩnh Đạt. Ông này là một việt gian làm trùm gián điệp của Nhật, ông ta hứa với con là sẽ tìm ra sự mất tích của cha con.

Bà Cẩm Thúy trợn mắt nhìn con:

- Thôi rồi! Mà lại quan hệ với bọn tay sai của Nhật. Chính bọn đó làm hại cha mày, làm gia đình ta tan nát.

Phương Thảo sợ sệt:

- Nhưng họ có thể giúp mình tìm ra tông tích...

Bà Cẩm Thúy ngắt lời:

- Đừng tin tưởng hão huyền! Những điều con nói chẳng qua là những mảnh khoe của bọn giả nhân giả nghĩa để làm hại đời con. Con sẽ mắc vào cạm bẫy của họ.

Lời nói của bà Cẩm Thúy như một ánh đèn rọi thẳng vào chỗ âm u, làm cho Phương Thảo sáng mắt.

Lâu nay nàng cứ tưởng mẹ nàng bị bệnh tâm thần không còn minh mẫn nữa, nhưng đối với việc này, mẹ nàng tỏ ra sáng suốt.

Phương Thảo nhớ lại đã có lần tranh luận với Ngọc Sương, cô ca nhi ở bến Ngự. Lúc đó Ngọc Sương chê Phương Thảo là con nai tơ ngơ ngác nhìn đời nhưng Phương Thảo tự ái không bao giờ để ý những câu châm biếm ấy. Chẳng lẽ con nai tơ của Ngọc Sương đã mắc vào cạm bẫy rồi sao?

Mặt Phương Thảo bỗng tái nhợt, nàng mân mê vạt áo đứng lặng thinh.

Bà Thu Vân cảm thấy thương hại, xen vào:

- Cháu quan hệ với Tràng Khanh lâu chưa?
- Chừng ba tháng nay
- Nó có hứa hẹn gì với cháu?
- Anh ấy đang dành dụm tiền để cùng cháu tính chuyện làm lễ cưới, xây dựng gia đình.

Vừa nói Phương Thảo vừa móc túi lấy tiền của Phú Sơn trao tặng hôm trước đưa ra và nói dối là của Tràng Khanh gởi cho.

Bà Thu Vân gật gù:

- Nếu vậy cũng có phần nào tin tưởng được. Nhưng cũng chưa hiểu là hoàn toàn không có âm mưu.

Lại một lần nữa Phương Thảo ớn lạnh. Nàng đã nói dối để mua chuộc lòng tin của mẹ và dì nàng.

Chưa bao giờ nàng cảm thấy mình xấu xa như vậy.

Bà Thu Vân nói trong tình thương:

- Học hành thì dì không bằng con, nhưng sống đời thì dì kinh nghiệm hơn, dì chỉ khuyên con điều này. Con muốn có một cuộc hôn nhân đàng hoàng thì đừng bao giờ dễ dãi trao thân cho tình nhân trước khi làm lễ cưới. Con nên nghĩ rằng hễ bướm khi đã chán chường rồi thì không còn lưu luyến gì ở đóa hoa đã mất nhị phai hương.

Lần đầu tiên Phương Thảo tiếp nhận những bài học thấm thía. Nàng không còn dám xem thường đôi mắt tinh đời của các bậc già nua. Nàng thấy trong thời gian qua, nàng đã không làm tròn tư cách của một người con.

Bà Thu Vân ra về, Phương Thảo ra chợ thì lại gặp Tràng Khanh đang đón.

Thấy Phương Thảo, Tràng Khanh chạy đến rồi rít:

- Lâu nay không gặp anh, em có buồn không? Thôi hôm nay ta ra ngoại thành tâm sự một chút.

Phương Thảo hỏi:

- Hôm nay không bận việc nhà hay sao mà đến đây gặp em?

Tràng Khanh vui vẻ:

- Ông bà Vĩnh Đạt đi Nam Vang rồi. Tài xế và xe nhà lại rảnh rang như trước.

- Còn tin tức của cha em thì sao?

- Ông Vĩnh Đạt đang đi đó, đi đây để truy tầm. Lúc nào được tin anh sẽ báo để em mừng.

Phương Thảo xịu mặt:

- Có lẽ người ta không lo lắng giúp em.

Tràng Khanh xua tay:

- Em đừng nghĩ như vậy? Việc này khó khăn lắm...ông Vĩnh Đạt bảo phải có thời gian.

Vừa bước lên xe, Tràng Khanh đã ôm chầm lấy Phương Thảo:.

- Em yêu của anh!

Phương Thảo buồn bã:

- Có thật thế không?

- Tại sao lại không thật? Anh yêu em mãi mãi. Và chúng mình sẽ cưới nhau, xây dựng hạnh phúc gia đình.

- Bao giờ mới làm lễ cưới?

- Em cứ hỏi mãi về thời gian. Anh đã nói lúc nào anh dành dụm được số tiền cần thiết cho việc hôn lễ. Chúng ta chưa tạo được nhà cửa cũng phải mua sắm vật dụng trong nhà để chung sống với nhau chứ.

Bỗng Phương Thảo nhớ đến cuộc du lịch vừa qua và số tiền của Phi Sơn tặng. Nàng nói với Tràng Khanh:

- Lâu nay mẹ em may dành dụm được một số tiền đủ để lo tiệc cưới và mua sắm chút ít. Chúng ta có thể nhờ vào số tiền đó, sau này sẽ trả lại.

Thế là Phương Thảo tiếp tục nói dối mục đích để tiến tới hôn lễ kết thúc

cuộc ái tình dây dưa này.

Nhưng Tràng Khanh lắc đầu

- Em không nên lấy tiền của bà cụ dùng vào việc này. Anh không thích. Anh muốn tự tay anh lo liệu.

- Nhưng anh không lo nổi thì sao?

- Tại sao lại không? Ông Vĩnh Đạt hứa sẽ thưởng cho anh một số tiền khá khá nếu anh tích cực hầu hạ ông ta mà! Em cứ tin tưởng là anh sẽ có tiền.

Phương Thảo đưa mắt nhìn ra xa, vẻ mặt đượm buồn. Có lẽ tâm tư nàng đang có gì vướng mắc.

Tràng Khanh cho xe chạy chậm lại; và dừng ở trước cửa chùa, dắt Phương Thảo đi về phía hồ sen. Chàng hỏi:

- Hôm nay hình như em có việc gì suy nghĩ. Trong thời gian qua em chơi thân với hai cô ca nhi Ngọc Sương và Bích Huyền chứ? Phương Thảo lại nói dối:

- Không! Em chẳng thân thiết gì với họ nữa!

Tràng Khanh dịu dàng nói:

- Dạo này ông bà Vĩnh Đạt đi vắng, anh muốn đưa em sang biệt thự chơi.

Phương Thảo nhớ lại lời căn dặn của bà Thu Vân, nàng lắc đầu nói:

- Không được đâu:

Tràng Khanh trở mắt nhìn:

- Tại sao vậy? Em không còn yêu anh nữa sao?

Phương Thảo ôn tồn nói:

- Tình yêu em đối với anh chưa bao giờ vơi vợi. Mà cũng vì thế mà em quyết định chưa tổ chức lễ thành hôn, chúng ta cần phải giữ gìn.

Tràng Khanh bỗng nhiên tức giận:

- A! Như vậy là em sợ anh không lấy em làm vợ?

Phương Thảo phân trần:

- Không phải vậy đâu. Em tin là chúng ta sẽ tiến tới hôn nhân. Em vừa bàn tính với anh về món tiền dành dụm của mẹ em để tổ chức tiệc cưới kia mà!

Tràng Khanh cười khúc khích:

- Chà! Có được số tiền đó tự nhiên em đổi tính...Thôi được! Anh sẽ bỏ ý định đưa em sang chơi ở biệt thự.

Phương Thảo ngồi lặng im. Tràng Khanh quay xe đưa nàng về chợ Đông Ba.

Đây là lần đầu tiên Tràng Khanh có cứ chỉ lạ lùng và hăn học với nàng.

Rồi thời gian sau đó Tràng Khanh không đưa đón Phương Thảo thường xuyên, mà chỉ lâu lâu mới gặp mặt, lấy cớ là bận rộn việc sửa sang vườn cây trong biệt thự. Trong các cuộc gặp gỡ cũng ít hôn nhau mà chỉ trao đổi những tâm tư lạnh nhạt.

Một hôm, Tràng Khanh buồn bã nói với Phương Thảo:

- Việc tổ chức lễ kết hôn phải hoãn lại đến sang năm vì thầy bói xem tuổi cho biết năm nay không tốt.

Câu nói của Tràng Khanh làm cho Phương Thảo se lòng. Bao nhiêu hy vọng như sụp đổ. Tuy nhiên, vốn con người xứ Huế hay tin tưởng việc bói toán, mẹ nàng cũng thế, nên nàng trấn tĩnh ngay.

Tràng Khanh dò xét:

- Em buồn lắm phải không?

Phương Thảo chững chạc:

- Không! Nếu chưa được ngày tháng tốt em sẽ đợi. Miễn chúng ta giữ được tình yêu chân thành và chung thủy.

Tràng Khanh lắc đầu :

- Không! Em nói không thực tâm! Em phải đau buồn với việc đình hoãn này.

Phương Thảo nói:

- Buồn thì ai không buồn, nhưng như vậy biết làm sao?

Tràng Khanh nói đùa:

- Nếu tuổi chúng ta không hợp, không tác thành vợ chồng được thì em nghĩ sao?

Phương Thảo hét lên:

- Đừng nói như thế Tràng Khanh! Em đã vì anh mà hy sinh quá nhiều.

Tràng Khanh nói như mơn trớn:

- Đó là anh thử lòng em thôi, thật tình chúng ta chỉ hoãn lại đến hết năm nay.

Khi chia tay Tràng Khanh, Phương Thảo nóng lòng tìm sang phòng trọ của

Ngọc Sương nơi một con hẻm ở xóm lao động, sau nhà đèn.

Lúc đó đã gần mười giờ sáng mà Ngọc Sương mới ngủ dậy. Nàng còn đang mặc chiếc áo lót, và chải đầu trước gương.

Sau khi nghe Phương Thảo kể chuyện Tràng Khanh đình hoãn lễ thành hôn nói với nàng cho đến sang năm, Ngọc Sương bình tĩnh nói với giọng thanh thản:

- Mình nói có sai đâu...Tội nghiệp! Con nai tơ đã sa lưới rồi!

Phương Thảo đau khổ

- Ngọc Sương! Mà ý tưởng Tràng Khanh bỏ rơi tao à?

- Đúng vậy! Nó không muốn lấy mày làm vợ và chẳng bao giờ tổ chức lễ thành hôn. Bây giờ nó hẹn sang năm, rồi sang năm nó lại hẹn sang năm tới. Hẹn mãi đến lúc nào mày chán ghét không muốn thấy mặt nó nữa.

Phương Thảo muốn nổi khùng trước lời suy luận của Ngọc Sương. Nàng cho là Ngọc Sương có ác cảm với Tràng Khanh nên lúc nào cũng tìm cách bôi xấu.

Nàng hy vọng Tràng Khanh không phải tệ bạc xấu xa như ý nghĩ của Ngọc Sương. Không muốn tranh luận nữa, Phương Thảo nói lảng:

- Thôi, đừng nói đến chuyện đó nữa. Xét cho cùng, việc muốn lấy chồng hay không cũng chẳng quan hệ gì đến Ngọc Sương.

Ngọc Sương bỗng đứng dậy, đến ngồi bên Phương Thảo

- Sao lại chẳng quan hệ gì với mình? Phương Thảo không xem mình là bạn thân sao? Mình không muốn bị bọn đều giả lờng gạt. Mình muốn Phương Thảo sống trong hạnh phúc!

Phương Thảo thở dài:

- Mình đang đi tìm hạnh phúc mà.

Ngọc Sương lắc đầu:

- Không, không! Cô đi tìm hạnh phúc không đúng chỗ. Cô đã quá tin lời quyến rũ của bọn đốn mạt.

- Có lẽ Ngọc Sương đổ kỵ với Tràng Khanh nên có quan niệm như vậy.

Ngọc Sương xua tay:

- Hoàn toàn không phải do tình cảm cá nhân. Mình không đem sự thương ghét cá nhân để nhận xét sự việc. Cái ngày đổ vỡ tình cảm yêu đương giữa

Phương Thảo và Tràng Khanh không xa lắm đâu.

Phương Thảo bối rối:

- Thôi thôi! Mình đã bảo đừng nói chuyện đó nữa.

Ngọc Sương dịu giọng:

- Ủ! Không muốn nghe thì thôi, mình nói chuyện này.

- Chuyện gì?

- Mấy hôm nay anh chàng Phi Sơn quá đau khổ vì không được Phương Thảo đáp lại lòng ngưỡng mộ của anh chàng. Ngày nào Phi Sơn cũng xuống đồ, nhắn mình nói với Phương Thảo đi ăn. Quả thật Phi Sơn đã yêu Phương Thảo thật tâm và tha thiết.

Phương Thảo vùng vằng:

- Ngọc Sương! Đừng nói chuyện Phi Sơn với mình nữa.

Ngọc Sương làm như không để ý cử chỉ bất bình của Phương Thảo, vẫn tiếp tục nói:

- Trong cuộc du lịch nơi thị trấn vừa qua, Phi Sơn cảm thấy trong câu chuyện đùa nghịch đã làm xúc phạm đến tự ái của Phương Thảo, nên mấy hôm nay áy náy không yên. Nhưng sở dĩ có chuyện như vậy là do Phi Sơn quá yêu Phương Thảo, Phi Sơn hứa sẽ sửa chữa.

Phương Thảo cười nhạt:

- Cách duy nhất để sửa chữa là không nên gặp nhau nữa.

- Hừ? Phương Thảo nên gặp lại Phi Sơn, phải có cặp mắt tinh đời để thấy rõ đâu là chân thật, đâu là giả dối. Phi Sơn là con người đứng đắn, chân thật và đa cảm. Tại sao hai người lại không có thể gặp nhau, chẳng hạn như trong rạp hát, trong tiệm cà phê, mà có cả mình cùng đi nữa?

Phương Thảo xua tay:

- Không! Mình nhất quyết không muốn gặp anh ta.

Ngọc Sương nổi nóng:

- Đồ ngốc? Một kẻ chân thành, giàu có, có địa vị xã hội, có cả một khối tình si sẵn sàng hy sinh đời mình cho người yêu, thế mà mày ruồng rẫy để lao vào cạm bẫy bất nhân. Mày đang hủy phá cuộc đời mày mà cứ tưởng là đi tìm hạnh phúc.

Phương Thảo xoa dịu:

- Nhưng mình có yêu anh ấy đâu?

Phương Thảo thấy câu chuyện hai người đi đến chỗ phật ý nhau nên lặng lẽ ra về.

Mấy hôm sau, nàng lo sắp xếp việc buôn bán trên sông hàng đêm như thường lệ, và lúc này các cuộc gặp gỡ giữa Phương Thảo và Tràng Khanh cũng thưa dần.

Một hôm, Phương Thảo vừa đi chợ về, bà Cầm Thúy cầm một phong thư trao cho nàng và nói:

- Có một chàng trai ăn mặc sang trọng tư cách đứng đắn, vào đây hỏi thăm con với cứ chỉ khá lịch sự. Sau cùng chàng trao một phong thư rồi ra đi. Mẹ mở phong thư ra xem thì thấy bên trong có mười tờ giấy bạc năm đồng. Đây là một món tiền khá lớn đối với gia đình mình. Mẹ không biết tiền này do đâu mà có

Phương Thảo hỏi:

- Mẹ có hỏi tên anh ấy không?

- Có! Anh ta xưng là Trần Phi Sơn,

- Mẹ ơi! Anh Trần Phi Sơn này là một tên việt gian làm ở sở cảnh sát thuộc Bộ Nội Vụ. Lâu nay anh ta đeo đuổi con, nhưng con không thích. Con không muốn có quan hệ gì với anh ấy cả. Anh ấy đã có vợ, có con...

Bà Cầm Thúy nheo mắt:

- Rất tiếc .

- Từ nay mẹ đừng tiếp chuyện anh ta nữa và cũng không nhận vật gì cả.

Bà Cầm Thúy gật đầu, hỏi:

- Còn số tiền này?

- Chẳng qua anh ấy thấy mẹ con mình nghèo muốn giúp đỡ với lòng tốt của một kẻ hảo tâm. Mẹ nên tìm cách gởi trả lại.

Bà Cầm Thúy nói:

- Dù sao anh ấy cũng là kẻ tốt bụng và đáng thưởng. Số tiền này mẹ sẽ nhờ dì Thu Vân gởi trả. Con cứ an tâm!

Phương Thảo hỏi:

- Anh ta có hỏi gì về con không?

- Có hỏi chừng nào con tổ chức lễ thành hôn với Tràng Khanh?

- Mẹ nói sao?

- Mẹ bảo là chưa thấv con bàn tính với mẹ.

Phương Thảo nói giọng buồn buồn:

- Tổ chức lễ thành hôn thì chưa được. Tràng Khanh hẹn đến sang năm mới được tuổi nên con chưa bàn tính với mẹ.

Bà Cẩm Thúy giọng uể oải:

- Việc đó mẹ không biết đến. Con tính toán thế nào tùy con.

Phương Thảo biết Phi Sơn không dám trực tiếp gặp nàng vì sợ nàng từ chối nên đã tìm cách giúp đỡ gián tiếp.

Tối hôm đó Phương Thảo gặp Bích Huyền và Ngọc Sương sau giờ ca hát trên đài. Hai cô này không cười cợt như mọi khi mà nhìn Phương Thảo với vẻ dò xét.

Ngọc Sương đi thẳng vào vấn đề không rào đón.

- Hôm nay mình muốn trao đổi với Phương Thảo một việc quan trọng.

Phương Thảo có linh cảm như chuyện chẳng lành. Mặt hơi tái.

- Nếu là việc không hay Ngọc Sương đừng nói với mình.

Bích Huyền xen vào:

- Không phải chuyện hay, cũng không phải chuyện không hay. Đây là một nguồn tin quan trọng. Bọn mình đã nhiều lần nói cho Phương Thảo biết Phi Sơn là một nhân vật quan trọng trong sở cảnh sát của bọn Nhật có nhiệm vụ theo dõi các hoạt động chính trị...

Nghe đến đây, Phương Thảo cảm thấy an tâm, vì nàng đâu phải là kẻ hoạt động chính trị. Nàng hé môi cười nhạt:

- Anh ta là ai cũng mặc kệ? Quan trọng tới đâu cũng chẳng can hệ gì tới mình.

Ngọc Sương nói:

- Đừng chủ quan! Phi Sơn nhờ tôi nhắn tin lại cho Phương Thảo biết thế nào cũng phải vào sở cảnh sát để gặp anh ta. Phương Thảo sẽ nhìn thấy một sự việc có liên hệ đến bản thân mình.

Phương Thảo trầm tư lặp lại:

- Sự việc có liên quan đến bản thân mình à?

Bích Huyền gật gù:

- Phải! Có liên quan đến bản thân của bạn mình. Chính vì thế mà quan trọng!

Đã nhiều lần Phương Thảo từ chối không muốn gặp mặt Phi Sơn, ngay cả trong các quán ăn và rạp hát. Nhưng lần này, nàng cảm thấy có chuyện gì cần thiết, nên nhận lời gặp Phi Sơn. Nàng nói qua hơi gió

- Thôi được, mình sẽ đến sở cảnh sát gặp Phi Sơn.

Ngọc Sương thấy nét mặt Phương Thảo hơi tái, vội hỏi:

- Phương Thảo, mày sợ Phi Sơn là cảnh sát à?

- Không đâu, Phi Sơn không có gì ác ý cả. Đừng sợ.

Phương Thảo quay thuyền trở về, chân lão đảo nói vọng lại:

- Mình sẽ đến gặp anh ta ở sở cảnh sát. Nhưng vào lúc nào?

- Phi Sơn đợi mày từ buổi sáng, đầu giờ...

Chiếc thuyền con chở nồi chè đậu ván đưa Phương Thảo trở về bến. Mái chèo không thư thả khuấy nước như mọi đêm mà nổi lên những tiếng khua gắt gỏng.

Đêm ấy, Phương Thảo trầm tư không ngủ được. Nàng chẳng rõ ngoài tình yêu Phi Sơn còn muốn khai thác ở nàng điều gì nữa, song linh cảm báo trước cho nàng đây là chuyện chẳng lành. Phi Sơn gọi nàng đến chỗ làm việc thì rõ ràng sự việc có liên quan ít nhiều đến nghiệp vụ của bọn cảnh sát. Cũng như mọi tai biến trong đời, một khi bọn cảnh sát đã xen vào dự việc thì không thể kết thúc tốt đẹp được.

Nàng nghi ngờ Phi Sơn đã theo dõi, lượm lặt được một vài dữ liệu về Tràng Khanh và muốn tố giác anh này. Nàng không rõ đời tư của Tràng Khanh, nhưng anh đã làm tài xế cho một tên trùm gián điệp Nhật, biết đâu có liên quan đến chính trị?

Phương Thảo không hoạt động chính trị, nhưng cũng không đến nỗi ngu đần không biết hiện nay có nhiều người yêu nước hoạt động chính trị chống chế độ phát xít Nhật và chính vì vậy mới có những tay Phi Sơn theo dõi những người hoạt động yêu nước, chống phát xít Nhật.

Nàng tưởng tượng cuộc gặp gỡ sắp đến giữa Phi Sơn và nàng. Nàng phải tự chọn một con đường: Hoặc là nhượng bộ anh ta, hoặc cứ để cho Tràng Khanh ngồi tù.

Nàng cảm thấy đau nhói lên, vì nàng không bao giờ chịu nhượng bộ Phi Sơn, mà cũng không thể cho Tràng Khanh bị bắt giam giữ. Cả hai, nàng không thể chọn một. Suốt đêm, nàng không thể vượt ra khỏi sự lựa chọn đó. Nàng oán hận Phi Sơn đến nỗi trong giấc ngủ nàng hiện ra nhiều cơn ác mộng.

Sáng ra vào khoảng bảy giờ, sau khi lường lự đi quanh sở cảnh sát hơn một tiếng đồng hồ, nàng chưa quyết định nên vào hay không. Cuối cùng nàng hỏi thăm một tên gác cổng cách thức vào gặp Phi Sơn.

Thoạt đầu, nàng leo lên một cầu thang dài và rộng, bằng cẩm thạch rồi qua một cầu thang nữa ngắn hơn. Tiếp đến nàng đi qua mấy dãy hành lang thì đến một phòng tiếp khách.

Phương Thảo lấy làm lạ vì lâu nay nàng thấy ở đồn cảnh sát nơi nào cũng tối đen, bẩn thỉu, còn nơi đây là cả một cơ ngơi sang trọng. Phòng tiếp khách có treo nhiều ảnh và bàn ghế giống như phòng có tổ chức yến tiệc.

Nàng vừa ngồi xuống một chiếc ghế bành ở phòng khách thì một cánh cửa mở toang, rồi Phi Sơn tiến chân một người đàn bà tuy lớn tuổi, nhưng khá đẹp ăn mặc sang trọng bước ra. Phương Thảo nghĩ bụng là sắp đến lượt mình, nên chồm dậy, nhưng Phi Sơn đã ra hiệu từ xa cho biết anh ta đã trông thấy và yêu cầu nàng ngồi đợi.

Sau khi tiễn chân người đàn bà sang trọng ra khỏi phòng, Phi Sơn mời ông già đeo kính trắng có bộ râu bạc phơ, ăn mặc tươm tất ra vẻ một giáo sư cũng đang ngồi đợi ở phòng khách.

Thấy Phi Sơn ra hiệu, ông già đứng dậy vé khúm núm, thở dài một cái rồi lao đến chỗ Phi Sơn đứng.

Hai người đi khuất vào phòng làm việc, còn lại một mình Phương Thảo.

Điều làm cho nàng ngạc nhiên là sự khác biệt trong phong độ của Phi Sơn. Lúc này anh ta không giống như khi cùng Phương Thảo đi du lịch ở thị trấn.

Lúc đó anh ta run rẩy, vụng về, lảm lì...nhưng lúc này trước mặt Phương Thảo, anh ta là một người uy nghi, trầm tĩnh, quắc thước. Ngay giọng nói của anh ta cũng khác hẳn. Trong buổi đi chơi với Phương Thảo, giọng anh ta trầm ngâm đăm đui, nghẹn ngào...còn lúc này anh ta nói chuyện oang

oang, rành rọt và chắc nịch.

Phương Thảo chợt hiểu ra mọi khác biệt của Phi Sơn chỉ vì quá yêu và say đắm nàng mà thôi.

Suy nghĩ đó đã xua tan mọi ý nghĩ lo lắng trước đây đang chứa đựng trong lòng nàng, cho đến khi cánh cửa mở, ông già bước ra, thì tinh thần nàng đã hoàn toàn tự chủ.

Lần này không thấy Phi Sơn tiến chân ông già ra cửa, mà chỉ nghe vang lên một hồi chuông dài, rồi một người bước vào phòng làm việc của Phi Sơn. Sau đó ông ta bước ra, tiến đến bên Phương Thảo hỏi tên tuổi rồi bảo nàng vào.

Phương Thảo đứng dậy, chậm rãi vào phòng.

Phòng làm việc của Phi Sơn chỉ nhỏ hơn phòng khách một chút. Anh ta ngồi sau một chiếc bàn lớn và chăm chú đọc một tờ giấy.

Phương Thảo biết đây là cử chỉ giả vờ đã chuẩn bị trước, cố làm ra vẻ trang nghiêm để giấu sự xúc động.

Phương Thảo chống tay lên mép bàn, nói:

- Tôi đã đến theo lệnh ông mời.

Bỗng Phi Sơn giật mình, đứng phắt dậy tiến đến Phương Thảo, cầm tay nàng dẫn đến một chiếc ghế bành bọc đệm nơi góc phòng, mời nàng ngồi... Phương Thảo vừa ngồi xuống ghế thì Phi Sơn đã sụp xuống ôm chân nàng úp mặt vào hai đầu gối, thân hình run bần bật, miệng thở hổn hên...và qua một lúc lâu vẫn không nói được.

Phương Thảo cựa mình đứng dậy, và nói:

- Anh muốn báo cho tôi một điều quan trọng...Anh nói đi! Nếu cứ im lặng tôi về đây.

Phi Sơn mặt nhợt trắng, đứng dậy, ngồi bên Phương Thảo thì thầm:

- Không có chuyện gì cả! Tôi yêu cô quá! Tôi nhớ cô quá! Tôi muốn gặp cô...

Phương Thảo định đứng dậy nhưng Phi Sơn kéo nàng lại, nói tiếp:

- Tôi có một ngôi nhà nhỏ, đẹp lắm, cô đến đó ở đi. Cô sẽ thực sự là chủ nhà...tôi sẽ mua sắm cho cô áo dài, những đồ trang sức và tất cả những gì cô muốn.

Phi Sơn nói một hơi như kẻ mê say, giọng nói run run, nghen nghẹn...

Phương Thảo vừa thương hại, vừa bực mình:

- Anh bắt tôi đến đây chỉ để nghe chuyện đó sao?

Phi Sơn nài nỉ:

- Cô không muốn nghe những điều tôi nói.

- Không! Và tôi cũng không muốn nghe anh nói nữa.

Phi Sơn từ từ đứng dậy, tiến đến bàn làm việc, lấy một cuốn sổ tay bìa đen, bước dần đến chỗ Phương Thảo Phương Thảo hồi hộp hỏi:

- Việc gì vậy?

Phi Sơn ấp úng:

- Đây là những tin có liên quan đến hạnh phúc đời cô. Chồng chưa cưới của cô có phải tên là Lê Tràng Khanh không?

- Đúng.

- Nhưng có tin báo cho biết Lê Tràng Khanh đã có vợ 4 năm nay. Anh ta lấy con gái của một nông gia tên Bùi Thế An, ông này đã chết, vợ anh ta tên là Bùi Thị Mão sanh được một đứa con gái tên Ánh Nguyệt. Hiện nay vợ và con của Lê Tràng Khanh đang sống tại nhà bà mẹ vợ ở Đà Nẵng.

Phương Thảo như muốn chao đảo, đứng dậy tiến lại gần cửa. Phi Sơn vẫn còn cầm cuốn sổ trên tay,

- Chưa hết! Tràng Khanh đã dụ dỗ bán trinh tiết của cô cho ông Vĩnh Đạt lấy số bạc năm mươi đồng gửi về Đà Nẵng cho vợ con...

Phương Thảo hét lên:

- Thôi đừng nói nữa...

Nàng mở cửa bước ra khỏi phòng cầm đầu chạy xuống cầu thang như có ai đuổi theo vậy.

Đối với Phương Thảo, hôm đó là một ngày ảm đạm. Nàng vừa ra tới ngoài phố vội đi lẫn vào đám đông như để tránh những cảm giác cô đơn trong tâm. Nàng đưa mắt nhìn thế giới hiện tại quanh mình, và nhìn một cách không ảo tưởng như trước kia.

Người...xe cộ...nhà cửa...như xuất hiện trước mắt nàng bằng làn ánh sáng thực không xấu xí mà cũng không tuyệt vời, không quá quan trọng mà cũng chẳng tầm thường...nàng nhìn mọi vật như một kẻ đang tỉnh rượu vậy.

Nàng có thể giải thích một cách rõ rệt rằng chẳng nên gò bó cuộc sống thực sự vào một khuôn khổ, khái niệm về hạnh phúc muôn đời mà ngược lại, cuộc sống thành hình từ những mâu thuẫn về quy luật và khái niệm bất ngờ thể hiện ra dưới hình thức cực kỳ khó chịu, gây đau thương, buồn phiền. Nếu cuộc sống được xếp đặt theo đúng quan niệm của nàng trong buổi sáng nay thì nàng thấy nàng đang bắt đầu sống.

Quan niệm mới về cuộc sống của nàng giúp nàng phát hiện mọi sự bình thường của nó. Nàng không lên án Tràng Khanh, thậm chí cũng không hận thù chàng. Nàng thấy bản thân nàng phần nào có lỗi vì đã để anh ta lừa dối, mà còn tìm cách tha thứ sự lừa dối của anh ta.

Cũng như tiền của, địa vị, danh vọng, sắc đẹp là một tai họa đối với những kẻ tham lam. Chính sắc đẹp đã làm cho đầu óc bọn đàn ông háo sắc quay cuồng đẩy họ vào những hành động chẳng còn biết hổ thẹn.

Tim đau nhói, nhưng về bên ngoài như thanh thản, nàng rảo bước về nhà.

Ngày hôm ấy nàng vẫn làm các công việc thường lệ và không hề thổ lộ với mẹ nàng một lời nói nào về sự việc đã xảy ra. Tuy nhiên nỗi buồn bất thường ấy làm sao che mắt được mẹ nàng.

Tối đến khi bà Cẩm Thúy còn còng lưng trên di văng để may vá thì Phương Thảo đã bỏ về phòng mình, không thay quần áo, leo lên giường nằm.

Nàng nhìn những đồ dùng nàng vừa mua sắm, do số tiền của Phi Sơn trao tặng hôm nọ, với một niềm xót xa mà trước đây nàng rất thích thú.

Nàng không cảm thấy đau khổ lắm, nhưng toàn thân mệt mỏi rã rời và chán ngán như sau khi làm xong một công việc nặng nhọc mà không có kết quả. Nàng ngủ thiếp đi...

Giấc ngủ nặng nề, trải qua những cơn ác mộng...

Bà Cẩm Thúy vào phòng nàng, gọi:

- Con làm sao vậy?
- Không sao cả. Nhưng sáng mai mẹ đừng đánh thức con dậy. Con không muốn làm nghề bán chè trên sông nữa.
- Tại sao vậy?
- Bán chè mệt sức mà không kiếm được bao nhiêu tiền. Con phải đổi nghề khác để mẹ không phải may vá nữa. Con đã lớn rồi, phải nuôi mẹ chứ.

Sự thay đổi trong tâm tư Phương Thảo làm cho bà Cẩm Thúy lo sợ, không biết việc gì đã xảy ra, nhưng mỗi lần hỏi đến Phương Thảo cứ van xin, để cho nàng được yên ổn tinh thần, và không hề thổ lộ một điều gì. Hôm sau, nàng ăn mặc chỉnh tề, đứng đĩnh ra khỏi nhà, đến Bưu điện gọi điện thoại cho Tràng Khanh, Số điện thoại này của biệt thự Vĩnh Đạt trước đây

Tràng Khanh ghi cho nàng, nhưng dặn dò nàng chỉ gọi vào lúc cần thiết, vì chủ anh ta không muốn kẻ tôi tớ dùng điện thoại.

Khi Phương Thảo gọi thì có tiếng một phụ nữ nào đó đáp lời. Có lẽ là chị bếp. Một lúc sau, Tràng Khanh đến bên máy. Anh ta liền hỏi Phương Thảo có bị đau ốm gì không. Sự ân cần này chính là bản tánh bất di bất dịch của anh ta.

Phương Thảo nói:

- Em khỏe lắm! Chưa bao giờ thấy khỏe khoắn như lúc này.
- Thế bao giờ chúng ta sẽ gặp nhau?
- Tùy anh? Song có điều em muốn chúng ta gặp nhau lần này tại biệt thự của chủ anh, khi chủ anh đi vắng.

Tràng Khanh như hiểu ý, vội nói:

- Ông bà ấy phải độ mười ngày nữa mới vắng nhà...
- Nếu vậy mười ngày nữa chúng ta gặp nhau Tràng Khanh hỏi giọng nghi ngờ:

- Chuyện gì vậy? Em giận anh à?

Phương Thảo đáp giọng tự nhiên.

- Không? Nếu giận anh em sẽ không hẹn gặp anh ở biệt thự.

Nhưng rồi sợ Tràng Khanh nghi ngờ, Phương Thảo phân trần.

- Em vẫn yêu anh như trước mà! Chẳng qua lúc này em bận việc giúp mẹ thanh toán một số hàng để kịp lễ giáng sinh.

Thấy Tràng Khanh yên lặng Phương Thảo nói thêm :

- Tiện đây em báo cho anh biết từ nay em không còn bán chè trên sông buổi tối nữa. Anh hài lòng chứ!
- Tại sao?
- Em sẽ xin một công việc khác. Thôi nhé! Mười ngày nữa em sẽ gọi điện

cho anh.

- Được.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự

Chương 4

Ngày hôm sau, Phương Thảo lại đến chơi nơi căn phòng của Ngọc Sương vào lúc trưa, vì nàng biết giờ này Ngọc Sương mới ngủ dậy.

Phương Thảo thân mật ngồi xuống chiếc giường chưa được dọn dẹp, những chiếc áo dài và áo lót còn vứt bừa bãi ngổn ngang trong lúc Ngọc Sương đứng trước gương chải tóc.

Phương Thảo bình tĩnh kể lại cuộc gặp gỡ Phi Sơn tại sở cảnh sát.

- Mình đã gặp Phi Sơn rồi.

- Câu chuyện ra sao?

- Thật là nghiêng trời đổ nước. Phi Sơn cho mình biết Tràng Khanh đã có vợ và một con, hiện đang sống ở Đà Nẵng với mẹ vợ.

Ngọc Sương ném chiếc khăn tay xuống bàn bước lại ngồi chung giường với Phương Thảo:

- Thật thế sao? Thằng tài xế đồn mạt đó đã rơi mạt nạ?

- Vợ Tràng Khanh là Bùi thị Mão, còn con gái tên là Lê Thị Ánh Nguyệt.

Ngọc Sương sững sốt nhìn Phương Thảo như để chia sẻ nỗi đau đớn, nhưng khi thấy Phương Thảo vẫn bình thản làm cho Ngọc Sương kinh ngạc hơn:

- Phương Thảo không tin sự phát giác của Phi Sơn à? Anh ta là mật vụ theo dõi sự biến động của xã hội...Anh ta nói không sai đâu.

Phương Thảo lắc đầu.

- Còn gì nữa mà không tin! Anh ta còn biết đến một việc bí ẩn mà chỉ có người trong cuộc mới biết.

- Sao không thấy Phương Thảo đau buồn?

- Tất nhiên là đau buồn lắm! Nhưng mình thấy khi đau buồn quá thì không còn biết đau buồn nữa.

Ngọc Sương hiểu được tâm sự của bạn, vuốt ve nói:

- Đúng rồi. Người xưa thường nói: Cực lạc sinh bi , bây giờ Phương Thảo lại tìm thấy một thực trạng ngược lại là Cực bi sinh lạc

Ngừng một lúc, Ngọc Sương hỏi:

- Sự cố xảy ra như vậy Phương Thảo có nói gì với Phi Sơn không?

Phương Thảo đáp hững hờ:

- Biết nói gì nữa.
- Còn Phi Sơn nói gì với Phương Thảo?
- Anh ta chỉ một mực van xin được gần gũi và yêu thương.
- Qua việc này Phương Thảo nhìn thấy giữa Tràng Khanh và Phi Sơn ai là kẻ chân thật?
- Không ai chân thật cả. Một đằng thì lừa, một đằng thì tố giác...chung quy cũng chỉ vì tranh đoạt một sắc đẹp...kẻ chịu thiệt thòi chính là kẻ có sắc đẹp, và kẻ ngu xuẩn thì chịu làm mục tiêu cho sự xâu xé của cuộc sống.

Ngọc Sương cười khúc khích:

- Bây giờ chắc Phương Thảo không còn ý định kết hôn với Tràng Khanh nữa chứ

Tất nhiên!

- Mình đã nói với Phương Thảo trước kia thật có sai đâu. Tràng Khanh là đứa điêu ngoa giả dối. Đã có vợ con rồi còn làm ra vẻ trong trắng, hẹn với tình nhân làm đám cưới. Nếu mình gặp mình sẽ tát vào mặt nó mấy cái cho ra trò.

Phương Thảo nói:

- Tràng Khanh chưa hay việc riêng mình phát hiện, nên vẫn hẹn mình ở biệt thự ông Vĩnh Đạt đúng mười hôm nữa.
- Phương Thảo sẽ đối xử với hắn thế nào tại ngôi biệt thự đó? Có thể cho mình đi theo để dạy thêm anh ta vài bài học không?

Phương Thảo lắc đầu:

- Mình định vẫn giữ thái độ bình thản như trước kia.

Ngọc Sương rít lên:

- Để làm gì? sau sự cố này Phương Thảo còn tình cảm với anh ta nữa?

Phương Thảo cay đắng nói:

- Không phải bao giờ cái tát và lời sỉ vả cũng là phương tiện trả thù tốt nhất đâu.

Ngọc Sương dụ giọng:

- Thế thì Phương Thảo định trả thù bằng cách nào?
- Phải làm cho kẻ đó thấy họ bị bỏ rơi trong lúc người khác không có gì đau

đón cả.

- A? Thế ra Phương Thảo đã tìm cho mình một phương hướng sống.

- Đúng vậy? Hiện nay mình đang bắt đầu hòa mình vào cuộc sống đích thực mà không để xã hội bạc đãi mình.

Phương Thảo đưa mắt nhìn khắp căn phòng của Ngọc Sương. Tuy không sang trọng nhưng có vẻ ấm áp. Đồ dùng trong phòng cũng tạm đủ cho các sinh hoạt cần thiết hàng ngày.

Nàng hỏi Ngọc Sương:

- Những đồ vật trong phòng này Ngọc Sương mua sắm từ bao giờ mà còn đẹp quá.

Ngọc Sương thấy vẻ chú ý của Phương Thảo, vội đáp:

- Mình mua sắm từ từ. Lúc nào có tiền thì bỏ ra mua sắm, lúc nào túng thiếu thì bán đi để chi tiêu. Thật ra không có gì trường tồn cả.

Phương Thảo hỏi:

- Cuộc sống của ca nhi có vui không?

- Không vui mà cũng chẳng buồn. Bọn mình sống theo lối nghệ sĩ đem lời ca tiếng nhạc giúp vui cho khách nhàn du và hưởng thù lao trong nghệ thuật.

Nhưng thỉnh thoảng lại quan hệ với tình nhân, với gió mây thơ mộng. Cuộc sống trôi xuôi và êm ả như dòng sông Hương.

Phương Thảo tức cười nói:

- Cuộc sống gió nhà thơ Xuân Diệu có ghi lại qua hai câu thơ:

Tình gia nhân bến đợi dưới trăng già.

Người du khách thuyền qua không buộc chặt

- Đúng vậy! chính vì thế cuộc sống không buồn cũng không vui, không hờn, không tủi.

Vừa nói, Ngọc Sương vừa kéo Phương Thảo vào lòng, đặt lên má nàng một cái hôn đầy thương xót.

Phương Thảo vụt hỏi:

- Ngọc Sương! Mình có thể làm ca nhi được không?

Ngọc Sương nhìn Phương Thảo:

- Làm ca nhi phải tập đàn, tập hát và nhất là phải có giọng ca trong

trẻ, Phương Thảo biết chèo đò, cứ xuống đò làm cái việc chèo đò cho mình và Bích Huyền hát ca cũng đủ sống phong lưu rồi. Biết đâu rồi sẽ trở thành ca nhi...

Phương Thảo thành thực nói:

- Hiện nay mình khổ tâm là thời gian qua mơ ước việc hôn nhân đã tiêu sạch số tiền mẹ mình dành dụm để phòng đau ốm. Nay phải làm sao để trả lại.

Ngọc Sương nói nhỏ:

- Việc tiền bạc có gì phải lo! Anh chàng Phi Sơn mê một sắc đẹp của Phương Thảo. Anh chàng có nhiều tiền, Phương Thảo muốn bao nhiêu chẳng được.

Phương Thảo lắc đầu:

- Mình không muốn thấy mặt Phi Sơn, và cũng chẳng muốn lấy tiền của anh ta, vì đó là đồng tiền bất chính là xương máu của đồng bào ta. Chính mẹ mình cũng từ chối sự giúp đỡ gián tiếp của hắn.

Ngọc Sương thấy Phương Thảo có ác cảm với Phi Sơn, nên nói xuôi:

- Mình cũng không thích Phi Sơn mấy! Anh chàng này có tính kiêu căng và nhiều lúc sống bằng mưu trí. Chính hành động tố giác Tràng Khanh là một hành động trả thù của Phi Sơn khi tình yêu không được Phương Thảo đáp lại.

Bỗng Ngọc Sương cười lớn:

- Nếu là ca nhi thì cuộc đời tình ái không rắc rối như vậy! Ai thích thì anh anh em em, ai không thích thì thả trôi theo dòng nước, chứ không thêm nặng nợ nhau.

Phương Thảo nhắc lại:

- Từ nay mình tạm thời là cô lái đò đấy nhé!

- Thì cứ xuống đò...còn nhiều hẹn hò. Lo gì? Cô lái đò khác với anh lái xe! Tối hôm sau, Phương Thảo giữ lời hứa xuống đò thì thấy Ngọc Sương và Bích Huyền đang tranh luận với một chàng trai có vẻ thư sinh đang ngồi trong khoang.

Thấy Phương Thảo, Ngọc Sương và Bích Huyền reo lên:

- A! hay quá! Từ nay chúng ta có đồng minh rồi!

Chàng trai quay nhìn Phương Thảo, đôi mắt như sáng lên.

- Ai vậy?

Ngọc Sương giới thiệu:

- Phương Thảo: một ca nhi mới gia nhập.

Rồi nàng quay sang nói với Phương Thảo:

- Còn đây là Nguyễn Huyền Viêm, một quan chức triều đình.

Chàng trai xua tay:

- Thôi! Xin mấy cô đừng chế nhạo tôi...Tôi chỉ là tên thị vệ có nghĩa là một tên lính hầu.

Bích Huyền xen vào:

- Lính hầu vua tức là quan rồi. Người ta thường gọi là quan hầu cận.

Chàng trai cười lớn:

- Làm sao lẫn lộn được một quan cận thần với một gã tay sai. Nhưng thôi! Các cô chọc ghẹo tôi làm gì. Xin dung tha cho kẻ hèn này.

Phương Thảo có vẻ chú ý chàng trai vóc dáng có vẻ thư sinh, và có chức danh thị vệ ở triều đình vì trước đây bà Thu Vân có lần tính chuyện làm mai cho nàng, nhưng nàng khước từ vì đang cùng Tràng Khanh tính chuyện xây tổ uyên ương.

Nàng rón rén ngồi gần Ngọc Sương xen vào nói đùa:

- Tục ngữ Việt Nam có câu:

Dù xa cách vách cũng xa

Dù gần cách huyện cách nhà cũng gần”

Chỉ có một cái tên mà đã xa nhau như đứng bờ sông bên này trông về phái bờ sông bên kia vậy.

Bích Huyền hỏi:

- Cái gì cách trở xa xôi vậy?

Phương Thảo nói:

- Thì cái tên Huyền Viêm hai tiếng ấy cách nhau vạn dặm.

Huyền Viêm nhìn Phương Thảo nhớ lại những trò vui dưới mái học đường qua những năm trước đây làm cho chàng thấy thích thú.

Chàng nói:

- Tên xa cách nhưng người không cách xa mới hay chứ.

Bích Huyền nắm tay Phương Thảo nói:

- Tôi và Ngọc Sương đã biết anh nhiều lần rồi, chỉ có Phương Thảo mới biết anh lần đầu tiên. Hôm nay chúng ta ăn mừng cuộc gặp gỡ này.

Phương Thảo nói:

- Chúng tôi ca nhi dưới đò đâu dám làm quen với quan chức triều đình.

Huyền Viêm nói:

- Hát ca là một nghệ thuật, một nghề được xã hội ưa chuộng từ xưa nay.

Hồi thời Tây Sơn có ca dao :

“ Ai ơi nghĩ lại mà coi.

Bạc tiền con hát tôi đòi thằng dân”

Như vậy thời xưa đã trọng vọng ca nhi mỹ nữ, suốt mấy ngàn năm phong kiến. Còn bây giờ các đào cải lương, đào hát bóng, báo chí ca tụng không ngớt lời Cũng vì mến nghệ thuật mà Đức Từ Cung sai tôi ra đây thỉnh các cô vào cung Diên Thọ hát hầu một bữa.

Ngọc Sương le lưỡi nhìn Bích Huyền:

- Chúng tôi ca hát dưới thuyền, tự do phóng khoáng, còn vào trong Đại Nội hát hầu, chúng tôi áy náy, sợ có gì thất lễ...

Huyền Viêm ngắt lời:

- Kỳ trước hai cô đã hầu một lần, Đức Từ Cung rất hài lòng, nghe giọng hát hai cô rất hay.

Bích Huyền nói:

- Kỳ này chúng tôi đi ba người, có thêm Phương Thảo, cô ca nhi mới.

Huyền Viêm từ giã các cô ca nhi trở về Đại Nội.

Ngọc Sương nói:

- Như vậy chúng tôi mất cả ngày. Thì giờ ca hát không bao nhiêu nhưng thì giờ chiều chực quá phiền phức.

Huyền Viêm, người thị vệ trong Đại Nội không xa lạ gì với sinh hoạt trên sông Hương. Chàng là một sinh viên, con của một quan chức trong triều, được tuyển vào. Cha của Huyền Viêm cũng là bạn với cha của Phương Thảo, nhưng từ khi cụ Thị Giản mất tích, hai gia đình như xa nhau. Mãi đến ngày gần đây, cha của Huyền Viêm muốn nối lại tình xưa, cậy người mai mối Phương Thảo cho Huyền Viêm, chẳng may câu chuyện không

thành.

Huyền Viêm biết được hoàn cảnh ngặt nghèo của Phương Thảo một cô nữ sinh Đồng Khánh phải bỏ học bán chè trên sông hàng đêm, chàng thương tình nên nhiều đêm len lỏi thăm dò. Và lúc chàng biết được Phương Thảo và ngưỡng mộ sắc đẹp của nàng thì cũng là lúc Huyền Viêm được tin bà Cẩm Thúy từ chối hôn nhân.

Từ đó chàng không đi sâu hơn nữa, nên chưa hề biết được những sụp đổ tuổi thanh xuân của Phương Thảo đã xây trên lầu mộng.

Chàng biết Phương Thảo, nhưng lúc gặp mặt vừa rồi chàng không muốn nói ra, để hai bên khỏi nhìn nhau trong cảnh ngỡ ngàng.

Còn Phương Thảo cũng biết chuyện một chàng trai thị vệ ở triều đình cầu hôn, nhưng nàng chưa biết mặt và cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Cuộc gặp gỡ bất ngờ, nàng đã vô tình trêu ghẹo cái tên Huyền Viêm. Thấy tình cảm chàng có cái gì lâng lâng khó tả.

Sáng hôm sau, Huyền Viêm đưa ba nàng ca nhi Bến Ngự vào Đại Nội. Khi đi ngang qua điện Kiến Trung, một quan chức có đeo thẻ bài trước ngực hỏi Huyền Viêm:

- Hoàng Đế (Bảo Đại) đã ngự ở phòng Phê chưa.

Huyền Viêm cung kính đáp:

- Dạ bẩm, Hoàng Đế chưa tánh (thức dậy). Các cụ cơ mật vừa vào châu Đức Từ (mẹ vua Bảo Đại) ở cung Diên Thọ.

Đội viên quan chức có đeo thẻ bài đi khỏi, Ngọc Sương hỏi Huyền Viêm:

- Quan cụ đó là ai vậy.

Huyền Viêm nói nhỏ:

- Đó là cụ quan Tổng Lý Điện Tiền. Vì hôm nay có lệnh Hoàng Đế triệu các vị Thượng thư vào châu để phê chuẩn chính phủ mới.

Ba cô ca nhi theo Huyền Viêm đến cung Diên Thọ thì thấy một bà già gần sáu mươi tuổi, mặt đầy son phấn, ngồi chễm chệ trên một cái sập sơn son thếp vàng đã nhợt nhạt, miệng ngâm điệu thuốc lá, đang nói chuyện đánh mặt chược với sáu vị cơ mật đại thần, có đeo thẻ bài, ăn mặc chỉnh tề, ngồi ghế chung quanh.

Phương Thảo hỏi nhỏ:

- Đức Từ mắc chơi bài với các cụ Thượng thư chúng ta có phải hát chầu không?

Huyền Viêm nói:

- Có lẽ các cô phải đợi các cụ đến tan hầu mới vào ra mắt Đức Từ được.

Bấy giờ một viên thị vệ khác từ phòng Phê Phòng làm việc của Báo Đại bước vào nói:

- Dạ bẩm, Hoàng Đế đã ngủ ra phòng Phê rồi. Ngài ban, mời các cụ ra họp. Sáu vị Thượng thư đứng dậy, chào Đức Từ Cung bước ra.

Đây là lúc các cô ca nhi được phép vào ra mắt Từ Cung để hát chầu. Tuy nhiên, hôm nay Đức từ đổi ý, ban truyền cho thị vệ, hoàn lại cuộc ca hát đến hôm sau.

Huyền Viêm mời ba cô ca nhi ngồi uống nước và nói:

- Xin các cô cứ tự nhiên như ở nhà mình, vì nơi đây là chỗ dành riêng cho bọn tôi tớ của triều đình, mà chúng ta là kẻ đang được hưởng cái quyền ấy.

Phương Thảo cười nhạt:

- Xem ra những vị cầm đầu nhà nước có vẻ quan trọng quá!

Huyền Viêm lắc đầu:

- Theo tôi thì nội các mới chẳng qua là cái quái thai do thời thế tạo ra, trước sau vẫn không thể tồn tại.

- Tại sao?

- Chính phủ này dựa vào thế lực của Nhật, nếu thế lực của Nhật không tồn tại thì chính phủ này cũng chết non.

Phương Thảo cười xòa.

- Ôi! Chúng tôi đến đây không phải nghe nhà chính trị diễn thuyết, Bích Huyền xen vào:

- Đừng trêu anh ta Phương Thảo ơi! Có thể trưa nay không có cơm ăn nếu chúng ta làm cho chàng thị vệ triều đình nổi giận.

Huyền Viêm chớp mắt:

- Tôi đâu phải nhà chính trị, chỉ nghe lén các cụ trong Đại Nội bàn tán thế thôi.

Phương Thảo nói với Huyền Viêm:

- Tôi chán cái cảnh này quá. Hay là để Bích Huyền và Ngọc Sương ở lại

đây, tôi xin về trước.

Bích Huyền nói:

- Không được đâu? Nếu về thì chúng ta cùng đi với nhau.

Huyền Viêm nói:

- Chưa có lệnh của Đức Từ mà các cô bỏ về tôi bị quở trách.

Phương Thảo giọng hằn học.

- Ai quở trách ai mặc kệ, tôi không cần biết.

Ngọc Sương thấv Phương Thảo cúi kinh vội nói nhỏ với Huyền Viêm:

- Không khí ở đây không hợp với tình cảm của các cô ca nhi như chúng tôi. Tiện đây anh có thể đưa chúng tôi đi xem cung điện của triều đình để giải khuây.

Huyền Viêm chưa kịp đáp thì Phương Thảo đã thích thú reo to:

- Hay lắm! Nếu được đi tham quan cung điện thì tôi ở lại đây không đòi về nữa đâu.

Bích Huyền nói:

- Đi xem cung điện là khoái lắm rồi, chỉ sợ anh Huyền Viêm không dám dẫn chúng tôi đi.

Huyền Viêm nói:

- Trước kia thì việc ra vào cung điện khó khăn lắm. Nhưng những năm gần đây mọi nơi ở trong cung điện đều vắng ngắt, lâu lâu mới có người đến để quét dọn thôi. Nếu các cô muốn tôi sẽ đưa các cô đi xem.

Thế là ba cô gái sông Hương theo anh chàng thị vệ len lỏi vào nội cung.

Huyền Viêm giới thiệu với các cô mấy nét lớn về kinh thành Huế.

- Kinh thành Huế có ba lớp chính: Lớp bên ngoài là hào rộng, tường cao, có mười cửa, mà quen biết nhất là cửa Thượng Tứ, cửa Đông Ba, cửa An Hòa v.v

Lớp thứ hai gọi là Hoàng Thành (cửa sơn màu vàng) hào hẹp hơn, tường thấp hơn và có bốn cửa mà quan trọng nhất là cửa Ngọ Môn dành riêng cho nhà vua. Lớp thứ ba không có hào, tường thấp hơn nữa và có bảy cửa, mà quan trọng nhất là Đại Cung môn hiện ở ngay trước mặt chúng ta. Lớp này gọi là Cấm thành, có nghĩa là Thành cấm, sơn màu đỏ.

Phương Thảo nói:

- Như vậy, chúng ta đang đi vào Đại Cung môn à?
- Đúng vậy! Khi bước qua Đại Cung môn chúng ta sẽ đến điện Cần Chánh, điện Thái Hòa. Còn sau lưng và hai bên điện Cần Chánh thì vô số những điện, những cung, những lầu...mang nhiều tên khác nhau bằng các dãy hành lang có mái che, có nhiều đường ngang ngổ dọc mà chính tôi cũng chưa thuộc hết. Ngày nay người ta gọi thành vàng, thành đỏ bằng một danh từ chung Đại Nội

Ngọc Sương nói với Huyền Viêm:

- Chúng tôi muốn đến cửa Ngọ môn có được không?

Bích Huyền nói:

- Cửa đó dành cho nhà vua mà Ngọc Sương nói:
- Thì anh Huyền Viêm giả làm vua, còn Phương Thảo giả làm Hoàng hậu cặp tay nhau đi dạo, còn tôi và Bích Huyền làm cung nữ theo hầu.

Huyền Viêm e sợ:

- Các có đừng nói thế, lỡ có người nghe được thì toi mạng.

Bích Huyền thích thú phân trần:

- Đừng sợ! ở đây ai cũng biết giữ bí mật cả, không để cho vua và Hoàng hậu bị dọa dẫm.

Vừa nói Bích Huyền vừa xô Phương Thảo đến trước, Phương Thảo bất ngờ té chúi vào mình Huyền Viêm, chàng đưa tay ra đỡ, ôm chầm lấy nàng. Một luồng hơi ấm khác thường đột nhập vào người Huyền Viêm. Làm cho chàng sượng sùng, mặt đỏ ngất, xô Phương Thảo ra, trong lúc Ngọc Sương và Bích Huyền cười híp mắt, nói đùa:

- Tâu Hoàng thượng. Bọn cung nữ chúng tôi xin chịu lỗi là đây không kịp đỡ

Hoàng hậu, làm cho Hoàng thượng thẹn thùng vì sượng sùng.

Phương Thảo nói gắt gỏng:

- Đừng cợt đùa nơi đây không nên.

Bích Huyền vẫn trêu chọc:

- Xin Hoàng hậu cứ quở trách chúng tôi, đừng làm cho Hoàng thượng phật ý.

Huyền Viêm e thẹn bước nhanh tới trước và khi gần đến cửa Ngọ môn

chàng rẽ sang cầu Kim Thủy.

Ngọc Sương hỏi:

- Cầu này đẹp quá. Có phải để vua và Hoàng hậu nắm tay nhau tình tứ trong đêm trăng không?

Huyền Viêm giáng giải:

- Đây là Kim Thủy kiều, dành riêng cho nhà vua lên sân Đại triều nghi, lên sân điện Thái Hòa rồi qua Đại Cung môn thẳng đến điện Cần Chánh. Con đường này cũng dẫn đến điện Cần Chánh là nơi ở của các vua từ triều Duy Tân trở về trước.

Điện Cần Chánh là chỗ giáp với các dãy hành lang chằng chịt, có mái che kín đáo, để các nhà vua đi đến ân ái với các bà hoàng phi bậc nhất, bậc nhì đến bậc chín. Mỗi bậc có nhiều hoàng phi và cung nga hầu hạ.

Ba cô gái sông Hương chăm chú nghe Huyền Viêm, người thị vệ trong Đại Nội đang giới thiệu các đền đài trong cung điện có vẻ say mê.

Bỗng Huyền Viêm như tỏ ra sợ sệt, bảo ba cô gái:

- Kìa! Các quan của triều đình đã đến điện Cần Chánh bái mạng. Chúng ta mau lánh mặt.

Cả ba lánh vào một dãy hành lang có các tiền phòng vắng vẻ.

Phương Thảo hỏi:

- Các phòng này sao không có người ở?

Huyền Viêm nói:

- Trước đây là nơi ở của các vị thái giám, bây giờ là chốn hoang vu.

Từ các phòng vắng vẻ này ba cô gái sông Hương có thể dõi mắt nhìn về phía điện Cần Chánh.

Sân điện rất rộng, hai bên có những tường đá tạo hình các vị đại thần đứng cúi đầu dưới bóng những cây đại thụ, cành cong queo, hoa lác đác.

Ba cô gái sông Hương trở lại với niềm vui hồn nhiên của tuổi trẻ.

Ngọc Sương kéo Huyền Viêm đang núp sau cây cột lớn có chạm rồng, nói:

- Hoàng thượng sao thấy triều thần đến lại bỏ trốn như vậy?

Bích Huyền cười sặc sụa:

- Bây giờ thì anh thử đóng vai thái giám xem sao? Đây là tiền phòng chỗ ở của các quan thái giám trước kia.

Ngọc Sương thích thú:

- Phải, phải! Bây giờ thì bắt anh chàng làm thái giám. Mà thái giám thì phải bắt đem đi hoạn chứ.

Huyền Viêm sợ các cô ca nhi suồng sã tấn công nên vội bước ra ngoài.

- Các cô đùa cợt thế này tôi không chỉ đường ra. Các cô sẽ ở mãi đây suốt đời.

Lúc đó có tiếng sột soạt như bước chân ai dẫm lên lá vàng, Huyền Viêm có vẻ lo lắng:

- Kìa, có lệnh của Đức Từ. Chúng ta mau trở về cung Điện Thọ để hát hầu. Qua một buổi ca hát, Huyền Viêm lại được Đức Từ ra lệnh trả một số tiền thưởng và đưa các ca nhi trở về Bến Ngự.

***

Qua mấy lần gặp gỡ Huyền Viêm, Ngọc Sương và Bích Huyền không lạ lòng vì tâm tánh anh chàng thị vệ này, con người lúc nào cũng trầm lặng nghiêm trang, lễ độ, mực thước, biểu tượng của tàn tích phong kiến còn sót lại.

Bản chất đó trái ngược với xã hội bên ngoài của triều đình vua quan.

Cũng chính vì thế mà các cô ca nhi muốn gần gũi chàng để trêu chọc khi đã chán những cảnh suồng sã, lả lơi diễn ra hằng đêm trên sông nước.

Riêng Phương Thảo tuy không dày kinh nghiệm bằng Ngọc Sương và Bích Huyền, nhưng ít ra nàng cũng đã đụng chạm với lối sống vật chất và bản tánh bê tha của các xã hội càng ngày càng đi dần đến sa đọa.

Để được gần gũi với Huyền Viêm, một anh chàng nhút nhát trước gái đẹp ba cô gái sông Hương vừa được một ít tiền thưởng nên rủ Huyền Viêm đến một quán ăn gần chợ, chỗ mà các cô thỉnh thoảng đưa tình nhân đến trao đổi tâm sự.

Huyền Viêm tỏ ý từ chối:

- Không được! Tôi là người hầu hạ ở Đại Nội la cà ở các quán ăn bị xem là mất tư cách.

Ngọc Sương nói:

- Việc gì lại phải khắt khe như vậy? Cái tư cách anh vừa nói chẳng qua là cái tư cách che đậy bên ngoài. Đã chắc gì các quan lớn trong triều không

làm những việc mà anh gọi là mất tư cách.

Huyền Viêm gật gù:

- Đành vậy, nhưng ai giữ được tư cách thì cố giữ, ở đời đâu phải tất cả ai cũng giống nhau.

Bích Huyền xen vào :

- Những kẻ quan chức, có địa vị cao mà không giữ tư cách, còn anh là một thị vệ nhỏ nhoi, giữ làm chi cho mệt .

Huyền Viêm mỉm cười:

- Giữ tư cách là giữ cho con người mình chứ không phải giữ cho địa vị xã hội. Vì vậy không phải kẻ không có địa vị xã hội là không cần giữ tư cách.

Phượng Thảo là con gái một quan chức từ nhỏ đến lớn sống trong mô phạm, chẳng qua thời gian vừa rồi nàng giao tiếp với giới giang hồ, thấy rõ mặt trái của xã hội, nên tâm tư chao đảo. Dù vậy, qua lời nói của Huyền Viêm nàng cảm thấy như có một sợi dây kéo nàng trở về với quan niệm xa xưa lúc nàng còn ngồi trên ghế nhà trường.

Ngọc Sương cũng ranh mãnh, nói với Bích Huyền:

- Chúng ta hãy thử xem anh chàng thị vệ có giữ được tư cách không?

Bích Huyền như hiểu ý, nắm tay Huyền Viêm kéo vào quán ăn:

- Anh đừng sợ, chúng tôi có tiền bao anh một bữa. Hãy vào đây với chúng tôi.

Huyền Viêm vừa rút khỏi tay của Bích Huyền thì Ngọc Sương đã tiến đến nắm lấy tay kia của Huyền Viêm dắt đi...

Rồi hai cô ca nhi, mỗi cô nắm lấy một tay của chàng, làm cho chàng không còn giãy giụa được.

Thấy Huyền Viêm không chịu bước theo, Ngọc Sương nói với Phượng Thảo:

- Hay giúp bọn mình xô anh chàng thị vệ này vào quán ăn. Mau lên!

Huyền Viêm thấy không cưỡng lại được, sợ mọi người xung quanh trông thấy, chàng nhả mặt, nói:

- Thả tôi ra! Tôi bằng lòng vào quán.

Ngọc Sương nhún đôi mày:

- A! Phải ngoan ngoãn như vậy chứ.

Huyền Viêm thông thả vào ngồi ở một cái bàn nơi góc phòng. Ba cô gái sông Hương hờ hững ngồi bao quanh, gọi các thức ăn không sang lắm, nhưng cũng ấm lòng.

Huyền Viêm hờ hững, nói:

- Các cô là con gái mà sỗ sàng quá không sợ người ta chê cười sao?

Ngọc Sương gắt:

- Đừng lải nhải mãi ý nghĩ mô phạm đở ông thị vệ ời! Ở đây không phải là chốn triều đình. Ở đây ai cũng biết chúng tôi là ca nhi Bến Ngự, không ai chê chúng tôi là kẻ giả nhân giả nghĩa, hoặc đạo đức giả cả

Huyền Viêm cãi lại:

- Tôi không bảo các cô giả nhân giả nghĩa, nhưng tôi muốn thấy các cô đứng đắn hơn một chút.

Bích Huyền cười ồ lên:

- Chúng em bao giờ cũng chịu đứng đắn, tức là luôn luôn khai thác nhưng giả dối của xã hội, không chấp nhận và cũng không cho phép mọi sự phình phờ.

Huyền Viêm cười:

- Các cô có nghĩ rằng tôi lừa dối các cô không?

Ngọc Sương không suy nghĩ, đáp nhanh:

- Dĩ nhiên không tránh khỏi rồi!

Huyền Viêm cau mày:

- Lý do nào mà các cô nghĩ là tôi lừa dối? Mà lừa dối việc gì?

Một vài món mà chủ quán đã đem lên, trong đó có bánh bao và xiu mại.

Phương Thảo so đĩa mời mọi người:

- Chúng ta ăn đã, rồi sẽ tranh luận.

Huyền Viêm chậm rãi cùng ăn. Các cô gái thay nhau tiếp đãi chàng:

Ngọc Sương hỏi:

- Anh Huyền Viêm có phải là thái giám không?

Huyền Viêm cau mày:

- Bậy nào? Tôi là một thị vệ, tức là một lính hầu của triều đình...

- Nếu không phải là một hoạn quan tại sao chúng tôi thấy anh không có cảm giác gì lúc một cô gái cầm tay anh?

Huyền Viêm cười lớn:

- Các cô đừng trêu tôi! Không phải người đàn ông nào cũng cảm động khi va chạm đến đàn bà con gái đâu.

Bích Huyền lấy mắt:

- Đừng có chối quanh. Nếu anh không nói thật, chúng tôi sẽ dẫn anh xuống đồ xem xét.

Câu nói ấy làm cho Phương Thảo và Ngọc Sương không nhịn được cười.

Huyền Viêm nhìn Bích Huyền thách thức:

- Các cô làm như tôi là con tin ở trong tay các cô, muốn dẫn đi đâu thì dẫn.

Ngọc Sương nói nửa đùa nửa thật:

- A! Chúng tôi đã áp dẫn anh vào quán được thì cũng có thể áp dẫn anh xuống đồ được chứ. Anh có e ngại khi mọi người quanh đây trố mắt nhìn một chàng thị vệ bị ba người con gái níu kéo dẫn đi không?

Huyền Viêm nghe nói hoảng quá. Chàng không thể lường được sự tinh nghịch của các cô gái này.

Chàng nhỏ giọng:

- Đừng làm vậy thiên hạ cười chết? Tôi mong các cô không làm tôi mang tiếng.

Thấy Huyền Viêm sợ sệt, ba cô gái đặc ý đưa chàng vào cuộc chơi.

Ngọc Sương nói:

- Chúng tôi nghi anh là hoạn quan, nếu anh không nói thật, buộc lòng chúng tôi phải khám xét.

Một lần nữa, Huyền Viêm sợ sệt, chống chế.

- Tôi xin đầu hàng các cô. Xin các cô cho tôi trở về Đại Nội.

Bích Huyền nghiêm mặt:

- Đâu có dễ buông tha một kẻ đang ở trong trường hợp nghi vấn. Anh muốn ra đi phải chứng tỏ anh không phải là một hoạn quan. Chỉ thế thôi!

- Làm thế nào để chứng tỏ điều đó?

- Rất dễ. Hoạn quan là người không biết xúc động tình ái như người thường. Vậy anh thử hôn Phương Thảo một cái xem sao.

Huyền Viêm bức bối:

- Hôn gái trong quán ăn! Ôi mất tư cách quá. Tôi không thể làm được

chuyện ấy.

Thực ra, Huyền Viêm là một chàng trai sống trong gia đình lễ giáo, sau khi rời nhà trường chàng được tuyển chọn làm thị vệ trong Đại Nội, chưa bao giờ gần gũi với đàn bà. Vừa rồi, trong cái va chạm với Phương Thảo ở Đại Nội, cũng đã làm cho chàng sượng sùng trước sắc đẹp hấp dẫn của Phương Thảo Bích Huyền và Ngọc Sương không phải không biết việc đó, nhưng hai cô này cố tình trêu chọc Huyền Viêm.

Còn Phương Thảo tuy không phải là cô gái còn non như Huyền Viêm, nhưng nàng cũng không tránh khỏi một cảm giác đặc biệt nào đó, khi không còn mơ tưởng đến Tràng Khanh, người chồng chưa cưới của nàng nữa.

Khi Bích Huyền đòi Huyền Viêm hôn Phương Thảo thì Huyền Viêm thẹn thùng, trong lúc Phương Thảo không có năng lực phản đối.

Ngọc Sương nói nhỏ vào tai Phương Thảo:

- Cho phép chứ!

Phương Thảo im lặng Ngọc Sương thích thú, bước lại kéo Huyền Viêm dậy:

- Nàng làm thỉnh tức là thuận tình rồi! Chàng hãy đáp ứng nhanh lên.

Huyền Viêm thẹn thùng đến mức phải cúi mặt xuống bàn không dám nhìn mọi người.

Bích Huyền thấy vậy giảng hòa:

- Thôi đủ rồi? Đủ để cho anh chàng thị vệ chúng ta biết áp lực của xã hội là một sức mạnh vạn năng. Nó chi phối mọi ý muốn của con người không thể hiện được .

Huyền Viêm ngược mặt lên hỏi:

- Cô muốn nói gì?

- Lúc này anh muốn giữ lấy tư cách, không vào quán nhưng vì bị chúng tôi xô đẩy, sợ tiếng thị phi nên phải tuân theo, bây giờ anh cũng muốn hôn Phương Thảo để thưởng thức sắc đẹp của nàng, nhưng lại sợ tai tiếng nên không dám hành động theo ý muốn mình. Như vậy, anh hành động, hay không muốn hành động, tức do sự chi phối bên ngoài, chứ không phải do ý muốn đích thực của anh. Tóm lại, cái đạo đức mà chúng ta đề cập đến trong

cuộc sống không thể không liên quan đến ảnh hưởng xã hội.

Huyền Viêm trầm ngâm, nói:

- Đúng vậy. Vì có sự liên quan đó chúng ta mới phải đấu tranh giữa con người và cuộc sống.

Ngọc Sương góp ý:

- Đã tự ngàn xưa, các triết nhân đều muốn xây dựng hình tượng con người mẫu của xã hội, nhưng đến nay chưa có hình tượng nào đứng vững cả.

Trong lúc Ngọc Sương và Bích Huyền đam mê trong cuộc tranh luận, thì Phương Thảo lại trầm tư trong tình cảm riêng tư. Nàng vừa bị một vết thương lòng, một vết thương còn đang rỉ máu. Nếu không có Ngọc Sương và Bích Huyền giảng giải, đưa nàng vào nguyên lý của xã hội thì có lẽ nàng cũng không còn muốn sống nữa. Quan niệm xem trò đời là xấu xa, bỉ ổi là lẽ tất yếu là con người phải gánh chịu đã làm vơi đi những đau khổ của Phương Thảo trong những ngày qua.

Hôm nay, nàng lại tiếp xúc với Huyền Viêm, nàng gặp lại Huyền Viêm như có cái gì phảng phất giống như quan niệm của nàng lúc mới ra trường. Quan niệm đó đã bị cuộc đời hủy hoại không chút xót thương.

Nghĩ như vậy, Phương Thảo thấy hiện tại Huyền Viêm gần gũi với tâm hồn nàng hơn là cuộc sống xã hội. Nàng mến Huyền Viêm với một tình cảm nào đó, khác với ý nghĩ mà đôi mắt khắt khe của Bích Huyền và Ngọc Sương.

Cuộc tranh luận đến đây và các trò đùa của ba cô gái Sông Hương cũng đã đến lúc kết thúc Huyền Viêm từ giã vào Đại Nội, ba cô gái cung chia tay để chuẩn bị cuộc sống về đêm.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 5

Từ khi xuống đò sống chung hàng đêm với hai cô ca nhi Bến Ngự, Phương Thảo luôn luôn để ý đến quan niệm và cách sinh sống của hai cô gái này.

Ngọc Sương và Bích Huyền có một quan niệm về cuộc sống hoàn toàn giống nhau, do đó tâm tư rất hòa hợp, và cuộc sống cũng rất đơn giản. Họ khinh tất cả những người dùng hình thức bên ngoài che đậy những xấu xa bên trong. Họ cần tiền nhưng không ham tiền. Họ cần tình nhưng không muốn lệ thuộc vì tình. Họ là những người giàu tình thương nhưng lại không bận tâm đến những chuyện rắc rối trong xã hội. Bản chất của họ xuất phát từ quan niệm cuộc sống xã hội bao giờ cũng chi phối con người, và con người chỉ phải tuân theo hoặc tự lừa dối mình để tuân theo..

Việc làm với ý nghĩ của họ rất dứt khoát, ngay cả những việc ân ái với tình nhân.

Phương Thảo trước kia tâm tư hoàn toàn xa cách với họ nhưng gần đây đã có nhiều quan điểm tương đồng, nhất là sau khi bị Tràng Khanh lừa dối một cách ác độc.

Phương Thảo hẹn mười ngày nữa sẽ đến gặp Tràng Khanh tại biệt thự Vĩnh Đạt, để lột mặt nạ kẻ bất lương. Việc này Ngọc Sương và Bích Huyền đều lo lắng cho Phương Thảo. Hai cô này sợ Phương Thảo mù quáng trong mỗi tình đầu, đã không rửa hận còn bị Tràng Khanh xỏ mũi đưa vào một cái cạm bẫy khác.

Vì lo lắng như vậy, nên khi đến ngày hẹn, Ngọc Sương và Bích Huyền bàn với nhau:

- Chúng ta không thể làm lơ để cho Tràng Khanh dụ dỗ Phương Thảo lần nữa. Chúng ta phải can thiệp và phải có trách nhiệm.

Thế là Phương Thảo đương nhiên nằm trong sự bảo vệ của hai cô ca nhi này.

Phương Thảo cũng tự thấy mình tình cảm yếu ớt, kinh nghiệm còn non nớt, nên mọi việc đều đến bàn bạc với Ngọc Sương và Bích Huyền, cả đến ý định của nàng quyết tâm dứt bỏ Tràng Khanh, quên đi dĩ vãng trở về với

thực tại của cuộc sống.

Việc Phương Thảo hẹn đến biệt thự Vĩnh Đạt, Ngọc Sương cũng có bàn với Phương Thảo nên hẹn một chỗ nào khác tốt hơn là dẫn thân vào nơi kín cổng cao tường, nhưng Phương Thảo muốn có một lần nhìn lại cảnh giàu sang, gấm vóc mà chính nàng đã bỏ mất cuộc đời trong trắng ở đó do cạm bẫy của Tràng Khanh.

Sáng hôm đó, Tràng Khanh đúng hẹn, đem xe đến đón Phương Thảo rất sớm. Anh ta chờ tại địa điểm hẹn gặp trước thời gian đã định. Và lúc lên xe Phương Thảo thấy mặt anh ta tái nhợt. Một lúc sau, xe chạy về hướng biệt thự, anh ta lên tiếng hỏi:

- Hơn mười ngày nay, em bỏ nghề bán chè, xuống đồ chung sống với hai cô ca nhi, chắc là có nhiều chuyện vui?

Giọng nói của Tràng Khanh đượm chút chế giễu và tràn đầy ghen tức.

Phương Thảo cười nhạt:

- Anh cũng biết ghen tuông ư?

Tràng Khanh đôi mắt sáng rực lên như tóe lửa:

- Anh cấm em không được giao du với bọn ca nhi đưa đồ, thế mà em không nghe lời anh, bỏ nghề bán chè, xuống đồ chung sống hàng đêm với kẻ vô lại, thật em không còn xứng đáng với anh nữa. Anh sẽ hủy bỏ việc hôn nhân.

Phương Thảo lại một lần nữa cười nhạt, ngời lặng thinh.

Tràng Khanh lấy làm lạ. Trước đây mỗi lần nói đến việc hôn nhân trắc trở thì Phương Thảo rồi lên nhưng lần này nàng vẫn làm tỉnh như không có việc gì xảy ra.

Chàng liếc nhìn Phương Thảo cảm thấy có cái gì ái ngại, vội nhỏ giọng:

- Mới mười ngày mà em đã tiêm nhiễm tình nết của các ca nhi!

Thấy Tràng Khanh giận dữ, có vẻ đau khổ, Phương Thảo ấm lòng, vì ít nhiều nàng cũng thấy mình đang rửa hận.

Nàng nói với giọng trêu tức:

- Sao anh lại ghen? Từ trước tới nay anh biết rõ ràng trên đời này em chẳng có ai ngoài anh.

Xe đã tới biệt thự, Tràng Khanh cho xe đậu ở ngoài đường, rồi cùng

Phương Thảo đi về phía cổng phụ.

Ánh sáng mặt trời bắt đầu rọi qua các đợt cây cao, rưới lên các cây cảnh hai bên hành lang vào phòng khách, diễn lại trước mắt Phương Thảo mỗi uất hận của ngày nào.

Tràng Khanh mở cửa đưa Phương Thảo, vào phòng dưới, nơi làm nhà bếp. Phương Thảo dừng lại nói:

- Hôm nay em muốn cùng anh nói chuyện ở phòng khách của chủ anh.

Tràng Khanh trở mắt nhìn Phương Thảo:

- Em điên rồi sao?

- Tại sao điên?

- Đó là chỗ ông bà chủ anh tiếp khách sang trọng. Có trưng bày rất nhiều vật quý, nếu rủi ro làm xê dịch, chủ anh biết được thì anh nói làm sao?

Phương Thảo cười khinh bỉ:

- Anh không nhớ em đã từng là khách của chủ anh, em đã được tiếp đón ở phòng khách đó, và ngủ ngay tại chiếc giường sang trọng của bà chủ anh hay sao? Em là khách sang trọng đấy, anh đừng ngại.

Thấy lời lẽ và thái độ của Phương Thảo đối khác rất nhiều, Tràng Khanh ngơ ngác như không hiểu gì cả.

Phương Thảo cười cay đắng:

- Anh sợ gì? Bất quá ông Vĩnh Đạt đuổi anh là cùng.

Tràng Khanh trợn mắt nhìn nàng:

- Em nói kỳ quái quá! Em không yêu anh sao? Không sợ anh mất việc làm sao?

- Nhưng chúng mình sẽ cẩn thận...không để thất thoát vật gì trong phòng khách.

Tràng Khanh xua tay:

- Thôi thôi, dù yêu thương em đến đâu, anh cũng không thể chiều em trong việc này.

Phương Thảo tỏ vẻ hờn giận

- Anh xem trọng vợ chồng ông chủ anh và coi em chẳng ra gì. Anh lúc nào cũng khom lưng uốn gối trước kẻ giàu sang, quyền quý, tự hào một cách ngu xuẩn về sự giàu sang của họ như chính sự giàu sang của anh vậy. Nếu

anh không tiếp em ở phòng khách, em về đây.

Vừa nói, Phương Thảo vừa bước ra cửa, vẻ mặt cương quyết.

Lần đầu tiên nàng đã làm cho Tràng Khanh điên đầu không còn hiểu Phương Thảo nữa. Nàng đã đổi khác thực sự.

Tràng Khanh bước theo, nắm tay Phương Thảo kéo lại nói:

- Thôi được! Anh chiều em!

Phương Thảo theo chân Tràng Khanh bước vào phòng khách.

Tất cả vẻ đẹp và sang trọng ngày nào lại diễn ra trước mắt nàng đối diện với ông Vĩnh Đạt. Nàng đặt mình trên chiếc ghế bành quay tới quay lui nét mặt đầy cảm hận.

Sau đó nàng sang phòng ngủ, kéo nệm và chăn trải giường ra.

Tràng Khanh hoảng hốt:

- Em định nằm trên giường này à? Đây là giường của bà chủ mà.

Phương Thảo cười ngất:

- Anh quên là tôi đã có lần làm bà chủ ở đây, cũng trên chiếc giường này.

Tràng Khanh cảm thấy mỗi lời nói của Phương Thảo như từng ngọn roi quất vào người chàng. Chàng đứng yên, há hốc mồm nhìn Phương Thảo.

Bỗng Phương Thảo nằm ngay lên giường, hỏi Tràng Khanh, vẻ cay đắng:

- Vợ anh là Bùi Thị Mão, con gái ông Bùi Thế An, lâu nay ở Đà Nẵng có bao giờ ra đây chơi, và dám nằm trên giường bà chủ như em đây không?

Như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Tràng Khanh. Chàng thấy lạnh run cả người, nhưng mồ hôi lại rơm rớm chảy.

Phương Thảo nói tiếp:

- Còn con gái anh là Ánh Nguyệt lâu nay có ra đây thăm anh không?

Tràng Khanh như nghẹn cứng cổ họng đứng nhìn nàng trân trối, không nói lên lời trong lúc đó Phương Thảo cười sặc sụa như một người điên. Tiếng cười chứa đầy cay đắng đau khổ.

Tiếng cười dứt, Phương Thảo trợn mắt nhìn Tràng Khanh, nói:

- Anh đã có vợ con, tại sao anh lừa phỉnh em như vậy? Anh biến em thành vợ không bao giờ cưới...

Rồi nàng lại cười lên the thé...

Qua giây phút sượng sùng và ngọt ngào, bỗng Tràng Khanh hét lên một

tiếng, nhảy xổ tới, hai tay nắm lấy vai Phương Thảo, nói:

- Ai nói cho em biết điều đó? Em đã liên hệ với bọn mật vụ phải không? Chỉ có bọn đó mới biết được điều này.

Phương Thảo bị Tràng Khanh bóp mạnh vào hai vai đau quá, la lên:

- Hãy buông tôi ra.

Tràng Khanh lại hét lên:

- Tên trùm mật vụ nào đã báo cho cô tin này? Hãy nói mau, nếu không tôi sẽ giết cô đây.

Đôi mắt Tràng Khanh đỏ ngầu, sáng quắt như hai tia lửa làm cho Phương Thảo run lấy bầy. Nàng thấy vẻ mặt của anh chàng bất lương hiện ra rõ rệt.

Nàng hét to:

- Thả tôi ra! Đồ khốn nạn!

Giữa lúc đó, bỗng ngoài cổng nổi lên một hồi chuông dài, réo gọi. Tràng Khanh giật thót người buông Phương Thảo ra, chạy đi một mạch.

Phương Thảo vội vã ngồi dậy, đưa mắt nhìn các đồ vật trưng bày trong phòng.

Nàng đến trước bàn trang điểm thấy bên trên có để các đồ dùng bằng đồi mồi, và bằng vàng tây. Một chiếc hộp đựng phấn đánh mặt bằng vàng nằm trong góc, giữa những bàn chải và chai lọ. Nàng cầm lên ngắm nghía. Chiếc hộp đựng phấn nặng và to, có hình tứ giác, một viên hồng ngọc lớn gắn nơi nắp khóa. Đây là báu vật của bà Vĩnh Đạt. Nàng thấy cần phải phá phách một cái gì đó để làm khổ Tràng Khanh trả thù bản tánh tâm bốc, cung phụng nhà giàu.

Nàng mở túi xách của nàng, lấy hộp phấn bỏ vào đấy rất gọn gàng.

Ngoài sân biệt thự có tiếng nói rối rít và cọt dừa của Ngọc Sương và Bích Huyền. Phương Thảo ngạc nhiên chạy vội ra ngoài.

Ngọc Sương và Bích Huyền cùng đi với một chàng trai ăn mặc gọn gàng, đôi chân mày rậm rạp, hai mắt sâu ngòm, da đen rám nắng, vóc dáng khỏe mạnh.

Anh chàng nắm lấy vai Tràng Khanh dẫn vào nhà, trong lúc đó Tràng Khanh sợ sệt, khúm núm như một đứa trẻ bị cha nó bắt dẫn vào nhà khiến trách vậy.

Khi đến trước nhà xe, anh chàng lạ mặt xô Tràng Khanh một cái té nhúi vào vách, nạt lớn:

- Cút đi chỗ khác.! Mau?

Tràng Khanh ngoan ngoãn lénh mệnh bước ra phía sau nhà. Còn người lạ mặt kéo một chiếc ghế ngồi ngay cửa như một tên lính gác, trong lúc đó Ngọc Sương và Bích Huyền nói cười rá rích, tiến đến chỗ Phương Thảo.

Phương Thảo hỏi hai cô ca nhi:

- Anh chàng lạ mặt nào đó vậy?

Ngọc Sương nói:

- Đó là một đàn anh !

- Đàn anh?

- Phải? Đàn anh đó là Tư Cao, một nhân vật khét tiếng giang hồ.

- Quen biết bao giờ vậy?

- Thỉnh thoảng anh ta xuống đồ chơi.

- Tại sao lại dẫn anh ta đến đây?

Ngọc Sương cau mày:

- Phương Thảo đến đây một mình thật là liều lĩnh. Bọn mình sợ xảy ra chuyện gì không hay, nên cậy anh ta cùng đến...

Phương Thảo gật đầu:

- Vừa rồi Tràng Khanh muốn đe dọa mình chất vấn người cung cấp tin tức có liên quan đến vợ con anh ta. May là hai cô đến đây đúng lúc.

Bích Huyền nheo mắt, nói:

- Bây giờ thì không sợ nữa, đã có lực lượng bảo vệ rồi.

Cả hai theo Phương Thảo vào phòng khách rồi đến phòng ngủ, phòng ăn, chỗ nào họ cũng xem xét và ngắm nghía cuộc sống giàu sang của vợ chồng ông Vĩnh Đạt.

Tuy nhiên, họ không lấy một vật gì cả, trừ cái hộp phấn bằng vàng có gắn viên hồng ngọc mà lúc nãy Phương Thảo đã bỏ vào túi xách, cốt làm cho Tràng Khanh bị bà chủ quở mắng.

Sau khi đã lục lạo khắp nơi, ba cô gái Sông Hương lặng lẽ ra về. Anh chàng Tư Cao vẫn giữ lời hứa theo sau bảo vệ.

Lúc này Tràng Khanh mới dám vào nhà thấy từ phòng khách đến phòng

ngủ, phòng ăn đâu đâu cũng, bị lục lạo, không còn trật tự như trước.

Hắn thở dài, vội vã thu dọn lại cho đâu vào đấy sợ ông bà Vĩnh Đạt trở về biết được việc này thì hắn không thể yên thân.

Hắn không còn oán trách Phương Thảo, vì Phương Thảo là một nạn nhân đã bị hắn lừa dối, nhưng hắn căm hận hai nàng ca nhi và anh chàng Tư Cao, đã khinh bỉ hắn như một đứa con nít.

Tư Cao là gã giang hồ đàn anh khét tiếng, dưới tay có nhiều đàn em yểm trợ.

Tràng Khanh không ngờ Tư Cao có quan hệ với Ngọc Sương và Bích Huyền, và nhiệt tình bảo vệ hai cô ca nhi đó. Hắn muốn trả thù, rửa nhục, nhưng lại sợ bản lĩnh của Tư Cao, đành ép mình trong nhẫn nhục để chờ cơ hội.

Tràng Khanh đã dạy cho Phương Thảo một bài học đời, và chính đời cũng đã dạy cho Tràng Khanh một bài học thích đáng.

Tối hôm ấy nước sông Hương lững lờ trôi như lòng các cô ca nhi đang buông theo định mệnh.

Tình cảm của họ mỗi lúc một khăng khít thêm khi thấy họ phải chung lưng để đối phó với tai họa luôn luôn chịu sẵn đưa họ vào cạm bẫy.

Cuộc sống thân gái đêm sương không thể tự mình tồn tại giữa dòng đời nếu không có một sức mạnh nào đó để nương thân. Sức mạnh mà các cô gái lựa chọn chính là những bàn tay vũ phu như Tư Cao chẳng hạn.

Họ vũ phu đối với mọi lực lượng đối kháng, nhưng họ lại mềm yếu và ngoan ngoãn trước sự sai khiến của sắc đẹp và đam mê. Đó là một hiện tượng khá phức tạp trong cuộc sống.

Anh chàng Tư Cao vừa đóng vai trò bảo vệ cho hai cô ca nhi nơi biệt thự Vĩnh Đạt, chính là hạng người vũ phu đó.

Từ lúc anh ta nhìn thấy sắc đẹp của Phương Thảo thì sự kính trọng của anh ta nghiêng hẳn về phía nàng. Anh ta muốn Phương Thảo say đắm mình để được nuông chiều cô gái đẹp.

Con người mà giới giang hồ gọi là đàn anh lại có sở thích đặc biệt như vậy.

Tư Cao thường nói với Ngọc Sương và Bích Huyền.

- Vinh dự của đời tôi, và điều làm cho tôi hãnh diện nhất là được làm nô lệ

cho một giai nhân.

Như vậy, sắc đẹp hấp dẫn và đam mê của Phương Thảo chính là một quyền lực đương nhiên để trở thành chủ nhân của bạo lực, nếu Phương Thảo muốn lấy phép màu đó.

Nhưng giờ đây Phương Thảo chưa hiểu nổi điều đó và mong muốn của Tư Cao chưa được kẻ có sắc đẹp ban ơn.

Sau khi giải quyết xong quan hệ giữa Phương Thảo và Tràng Khanh, Ngọc Sương và Bích Huyền muốn nhân cơ hội này nối rắp mối tình nào đó để hàn gắn vết thương lòng của Phương Thảo vừa qua.

Trước mắt, Ngọc Sương và Bích Huyền thấy Phương Thảo có một mối tình đang chớm nở, đó là chàng thị vệ Huyền Viêm. Qua cuộc gặp gỡ vừa rồi, rõ ràng tâm tư của Huyền Viêm và Phương Thảo có vương vít nhau trong chân thật. Tuy nhiên, Huyền Viêm vẫn là một con nai tơ nhìn đời" chưa hẳn tình cảm của chàng son trẻ chưa chắc sẽ tồn tại khi đã rõ được màu hoen ố của ý trung nhân.

Còn Phi Sơn, anh chàng đã si tình từ lâu nay, sẵn sàng hy sinh cả tài sản để được Phương Thảo đáp lại dù ít ỏi, vẫn còn đang đeo đuổi. Và phát hiện mới nhất là gã Tư Cao, con người thích làm nô lệ cho sắc đẹp, đã nhìn Phương Thảo với đôi mắt tự nguyện, muốn đem sức mạnh và thân hình hy sinh cho ý muốn của giai nhân. Tất cả những diễn biến đó tạo thành bầu tâm tư đang bao trùm cuộc sống của Phương Thảo, bắt buộc Phương Thảo phải xử sự thế nào để đạt thắng lợi trong tình cảm yên vui.

Vì hoàn cảnh có khó khăn như vậy, nên Ngọc Sương và Bích Huyền còn dò dẫm để giúp Phương Thảo điều hòa mối mâu thuẫn có thể xảy ra trong lúc giao tiếp từng cá nhân.

Một hôm, Ngọc Sương gọi chuyện với Phương Thảo.

- Mình vừa gặp Phi Sơn tại nhà. Anh ta hỏi thăm kết quả mối tình giữa Phương Thảo và Tràng Khanh, sau khi phát hiện được sự lừa dối của Tràng Khanh.

Phương Thảo lơ đãng hỏi:

- Ngọc Sương đã trả lời với anh ta như thế nào?
- Mình nói hết sự thật, kể rõ từng chi tiết trong cuộc gặp nhau tại biệt thự

Vĩnh Đạt, và đã cho anh chàng tài xế đưa giả đó một bài học đáng đời.

- Phi Sơn có nói gì không?

- Anh ta nói là cho đến nay anh ta vẫn còn yêu Phương Thảo, và sẵn sàng giúp Phương Thảo mọi việc cần thiết.

Phương Thảo mĩa mai:

- Anh chàng si tình đó chưa bao giờ chịu đi những đam mê cuồng vọng.

Ngọc Sương nói:

- Phi Sơn chỉ vì si tình mà đeo đuổi Phương Thảo, còn ngược lại Tràng Khanh đeo đuổi Phương Thảo vì muốn làm hại sắc đẹp của Phương Thảo. Đến nay hành động của hai người này đã bộc lộ rõ rệt...như vậy Phi Sơn là kẻ đáng thương hại...

Phương Thảo ngẫm nghĩ rồi gật gù nói:

- Đúng đấy! Anh chàng Phi Sơn si tình đáng thương hại. Nhưng nếu anh ta yêu cầu gặp mình sẽ đối xử như một người bạn chứ không phải một tình nhân.

Ngọc Sương gật đầu:

- Được? Mình sẽ chuyển lời của Phương Thảo cho Phi Sơn biết, và hai người có thể gặp nhau ở một quán nước nào đó, để trang trải những tình cảm cần thiết.

Phương Thảo nhắc lại:

- Mình đã nói chỉ đối xử như tình bạn chứ không phải tình nhân. Ngọc Sương nên nói rõ cho Phi Sơn biết.

- Ôi? Tình bạn hay tình nhân thì tùy ở hai người. Nhưng đừng làm phật lòng nhau. Phi Sơn ấp ủ một mối tình si đang cần chữa trị?

- Mình đâu phải là thầy thuốc?

- Nhưng Phương Thảo đang giữ liều thuốc đó

Hai người cười ồ lên.

Đúng như dự tính của Ngọc Sương. Tin tức vừa chuyển sang. Phi Sơn đã cấp tốc hẹn gặp Phương Thảo nơi một quán nước gần nhà nàng.

Phi Sơn không giống những người đàn ông khác chút nào. Anh ta như cuồng dại, vì không chịu đựng nổi những cảm giác đam mê nên khi nhìn thấy Phương Thảo, anh ta đã mất bình tĩnh, và lúc nào cũng muốn lao vào

người Phương Thảo để quỳ xuống hôn đôi chân nàng.

Trong quán nước, Phi Sơn yêu cầu Phương Thảo kể lại câu chuyện đoạt tuyệt với Tràng Khanh.

Phương Thảo nhìn Phi Sơn bảo:

- Tại sao anh quan tâm đến việc đó?
- Vì đó là việc quan trọng. Tràng Khanh đã lừa đảo phá hoại đời em. Sở dĩ anh phải sưu tra để phát hiện cũng vì yêu em, giúp em thoát khỏi cạm bẫy của nó.

Phương Thảo nhún vai đáp:

- Thôi được em sẽ kể lại việc này, vì anh cũng là người trong cuộc. Rồi nàng kể lại tỉ mỉ việc nàng đến biệt thự Vĩnh Đạt để lột mặt nạ tên tài xế điêu ngoa, lừa gạt, và được sự hỗ trợ của Ngọc Sương, Bích Huyền. Cả đến chuyện nàng thất thân với ông Vĩnh Đạt mà Phi Sơn đã điều tra được. Chỉ có chuyện nàng lấy cắp hộp đựng phấn của bà Vĩnh Đạt, nàng không đề cập đến, có lẽ nàng đã quên mất chuyện này.

Phi Sơn chăm chú nghe và vặn hỏi tỉ mỉ nhất là chuyện trao thân cho ông Vĩnh Đạt. Phương Thảo kể đến đâu, anh chàng nhăn mặt, cau mày đến đó, như muốn hủy diệt con người diễm phúc hưởng thụ sự trinh bạch của bản thân nàng.

Khi Phương Thảo im lặng, Phi Sơn nói:

- Mọi việc xảy ra lỗi tại anh.

Phương Thảo ngạc nhiên, nhìn Phi Sơn, hỏi:

- Anh có liên quan gì trong chuyện này?

Phi Sơn buồn bã:

- Nếu chuyển du du lịch ở thị trấn, anh đừng có cử chỉ sỗ sàng làm em giận, chắc anh chinh phục được tình cảm của em. Anh nghĩ do anh vụng về nên em rơi vào tay đứa giả của Tràng Khanh.

Phương Thảo lắc đầu :

- Anh lầm rồi! Kẻ có lỗi với em là Tràng Khanh, còn anh không liên hệ gì cả. Anh đến với em khi em đang xây mộng yêu đương với người khác, dù anh có tài cám dỗ đến đâu cũng chẳng ích gì. Ngay cả lúc này, em cũng chỉ xem anh như tình bạn thôi.

Thật ra, Phương Thảo chưa bao giờ yêu Phi Sơn, nhưng trong những giây phút gặp gỡ nàng thấy thương hại, vì nàng biết Phi Sơn quá đau khổ trong cảm giác đê mê mà không có cách gì giảm nhẹ nỗi đau khổ ấy.

Phi Sơn nói với giọng cay đắng về gia đình mình, về người vợ mà anh ta ghét bỏ, về cô gái mà anh ta không yêu thương, về cha mẹ anh ta đã làm hư hỏng tuổi thơ của mình bằng cách ép anh lấy một cô gái mà anh ta không yêu.

Anh ta hầu như không bao giờ đá động đến nghề nghiệp trước mặt Phương Thảo cả.

Khi Phương Thảo hỏi đến việc làm ở sở cảnh sát, thì anh ta nói:

- Anh chỉ là chiếc bánh xe nhỏ trong guồng máy. Người ta ra lệnh cho anh và anh thực hành.

Tuy vậy, Phương Thảo phải nhận rõ Phi Sơn là một công chức cần mẫn, kín đáo, sắc sảo và khắt khe, anh ta thừa hành công việc rất trung thực mặc dù đã có lần anh ta nói với Phương Thảo.

- Trong mỗi ngôi nhà đều có những đồ vật hữu ích, tuy không phải thứ nào cũng sạch sẽ...Anh chính là một thứ đồ ấy...anh là cái giỏ đựng rác để người ta ném vào đó mọi ô uế..

Dù trong tình bạn, nhưng Phi Sơn mong được gặp gỡ Phương Thảo thường xuyên hơn, nhưng Phương Thảo không muốn, vì nàng chán ngắt cái cảnh buồn rầu, và tình cảm đăm mê đến ngờ nghếch của Phi Sơn. Mỗi lần gặp mặt Phương Thảo thấy thương hại, nhưng đến lúc chia tay, nàng thấy nhẹ nhõm.

Để khỏi phải gặp Phi Sơn nhiều lần, trong cái quán nước này. Phương Thảo xin số điện thoại của Phi Sơn để trò chuyện thay các cuộc gặp gỡ ấy. Phi Sơn cho nàng số điện thoại đặt ngay trên bàn của anh ta.

Mỗi lần Phương Thảo gọi điện thoại, Phi Sơn nhận ra giọng của nàng, thì bỗng nhiên giọng nói của Phi Sơn trở nên run rẩy trong thứ tình cảm không thể diễn tả được.

Bây giờ thì cuộc sống nàng đã gắn liền với cuộc sống của Ngọc Sương và Bích Huyền hàng đêm trên sông.

Hàng đêm nàng phải chèo đò phục dịch trong các buổi trình diễn ca hát với

khách chia đồ để rồi chia nhau một số tiền mà hôm sau nàng trang trải cho các chi phí gia đình.

Ban ngày nàng thường khóa cửa nằm lì trong phòng. Những cửa sổ phòng nàng trông ra sân không một tiếng động nào lọt vào khi đã khép kín.

Có lúc nàng ngủ thiếp đi, có lúc nàng thức dậy đi đi lại lại trong phòng, làm những việc nhẹ nhàng như sắp lại đồ đạc, hoặc quét bụi trên các quần áo, nàng đã tạo dựng một bầu không gian ngăn cách toàn bộ với thế giới bên ngoài.

Có lúc nàng đi vào suy tư, cố luôn lách vào tận những nơi sâu thẳm của tâm hồn mình, nhưng cuối cùng nàng kết luận rằng, tốt hơn là không nên suy nghĩ gì hết. Tất cả những gì nàng thấy trên đời này đều là những thất vọng, những bài học đắng cay của số phận! Và mọi người đã sinh ra đều đáng được thương hại.

Một buổi sáng, nàng chưa về đến nhà thì gặp lại Tràng Khanh.

Về mặt anh ta trông thiếu ngủ và tức giận:

- Hôm nay anh đến nhà em có chút việc.
- Việc gì vậy? có quan trọng không?
- Vào nhà anh sẽ nói!
- Được! anh theo tôi.

Phương Thảo dẫn Tràng Khanh vào nhà mình, đây là lần đầu tiên chàng đặt chân vào căn nhà nghèo nàn của Phương Thảo.

Phương Thảo hỏi:

- Anh tìm tôi làm gì? Tôi nghĩ anh chẳng bao giờ tìm đến tôi nữa cả.

Tràng Khanh không để ý đến câu hỏi của Phương Thảo, hỏi vội:

- Này em, chẳng biết hôm trước em qua chơi biệt thự có lấy nhầm cái hộp phấn của bà chủ anh để ở trên bàn không?

Phương Thảo cười nhạt:

- Cái hộp phấn nào?
- Cái hộp phấn rất quý, bằng vàng có gắn một hạt ngọc trên nắp hộp..Bà chủ anh khi thấy mất lòng lộn lên, nghi cho anh nhưng không nói ra. Mà cũng may là cách một tuần sau vợ chồng ông Vĩnh Đạt trở về nên có thể một cô hầu, một nàng nào đó đã lấy cắp. Nếu không họ đã tố cáo anh ra

khỏi nhà tù lâu rồi, và người ta đã báo cảnh sát bắt anh rồi? Họ là những người giàu, thế lực, muốn bỏ tù ai chẳng được.

Phương Thảo thấy việc làm của mình đã tác hại đến bọn bồi bếp vô tội của ông Vĩnh Đạt, nên tỏ vẻ thương tâm:

- Họ đã hành hạ thế nào đối với bọn bồi bếp trong nhà ông ta

Tràng Khanh gắt giọng:

- Chưa thấy đặng tới. Mới chỉ thấy cảnh sát đến tra hỏi, lấy biên bản nhưng ai cũng sợ sệt.

Phương Thảo lưỡng lự giây phút, rồi nói:

- Chính tôi đã lấy hộp phấn ấy.

Tràng Khanh đôi mắt trợn ngược, miệng méo xệch qua một bên:

- Cô đã lấy. Sao cô nói chuyện đó một cách bình thản như vậy?

- Việc gì tôi phải lo lắng?

- Bọn hầu hạ ở biệt thự đang chết đứng vì hành động tham lam của cô.

Tràng Khanh nhìn Phương Thảo với đôi mắt căm hờn:

- Bây giờ tôi mới biết hôm đó tại sao cô nằng nặc đòi vào phòng khách và phòng ngủ của ông bà chủ tôi. Cô em thân mến ời! Nếu cô muốn ăn cắp thì vào những cửa hàng, những quán ăn...chứ đừng giở cái trò ấy trong nhà tôi đang hầu hạ...

Đợi cho Tràng Khanh tuân cặn những câu mắng nhiếc tục tĩu, Phương Thảo cười nhạt:

- Cái hộp phấn như vậy chủ anh muốn bao nhiêu chẳng có mà lòng lộn lên như vậy.

Tràng Khanh đay nghiến:

- Nhưng tại sao cô lại ăn cắp?

- Để anh chữa cái thói nịnh hót, tâng bốc người giàu. Anh dám bán cả tiết trinh của một cô gái, nhưng không dám làm mất một món đồ trưng diện của người chủ

Tràng Khanh mỉa mai:

- Mình sống nhờ nhà giàu thì phải bảo vệ nhà giàu chứ.

Phương Thảo cười nhạt:

- Tại sao trước đây tôi chọn anh là người lý tưởng trong tuổi mộng. Thật là

một sai lầm đáng tiếc.

Thấy tranh luận với Phương Thảo không ích gì.

Tràng Khanh xuống giọng:

- Thôi được! Hiện nay cô chẳng còn liên hệ gì đến cuộc đời tôi nữa... Nhưng cô phải trả lại cái hộp đựng phần cho tôi, nếu không sớm muộn tôi cũng bị đuổi ra khỏi nhà.

Phương Thảo gắt gỏng:

- Sao anh không nói thẳng với tôi là anh cần cái hộp lại để khỏi bị chủ đuổi. Nếu anh muốn cứ lấy lại đi. Nó nằm ở ngăn kéo phía dưới tủ kia.

Tràng Khanh thở dài một hơi nhọc nhằn, vội vã đến kéo tủ ra, cầm lấy cái hộp đựng phần bỏ vào túi áo. Sau đó, anh ta nhìn Phương Thảo với đôi mắt ngượng ngịu.

Phương Thảo nói:

- Anh đi đi đừng nói với tôi gì nữa cả.

- Em giận anh à?

- Không.

Tràng Khanh từ từ bước ra khỏi nhà Phương Thảo rồi cầm đầu đi nhanh.

Phương Thảo không nhìn theo.

Đêm đến ánh trăng nhàn nhạt rải khắp không gian. Mặt sông Hương vẫn lững lờ như ngày nào nhưng lòng các cô gái sông Hương thì lằng động theo thời gian mỗi ngày một nặng trĩu.

Vừa xuống đò Phương Thảo đã nghe từ bên kia có tiếng gọi vang vọng xuống.

Nàng nói với Ngọc Sương:

- Đêm nay khách thuê đò sớm quá nhỉ!

Nàng từ từ cho thuyền ghé bến thì đã thấy chàng thị vệ Huyền Viêm đang cùng một khách lạ ăn mặc tươm tất, vẻ đạo mạo của một công chức nhà nước. Bích Huyền buông chiếc đàn tranh đang lên giây, reo to:

- A! Hôm nay có khách quý xuống đò.

Huyền Viêm và người khách lạ xuống đò, vào ngồi trong khoang, trong lúc Phương Thảo quay lái cho con thuyền ra sông.

Gió mát trắng trẻo, con thuyền bập bênh lướt sóng, người khách có vẻ vui

tính, ngấm thân mình của Phương Thảo đang đưa theo tay chèo và hát:
(Dừng chèo lại đây cô lái đò ơi!

Dừng chèo lại đây giây phút...ngừng bơi...

Cho tôi...sang đến...bến sông xa vắng .

Bờ sông xa vắng khách một mình tôi!

A...A...A

Cô lái đò xinh...cô cười tươi thắm...

Xa trông thêm tình..

Cô lái thuyền mơ...con thuyền không bến trôi xuôi lững lờ..”

Vừa hát đến đây, Ngọc Sương reo lên:

- A! Ông khách vui tính quá. Nhưng thuyền chúng tôi không phải là thuyền không bến .

Người khách lại khôi hài:

- Không,phải thuyền không bến, nhưng là thuyền chưa có bến đậu...

Bích Huyền xen vào:

- Bây giờ anh Huyền Viêm giới thiệu cho chúng em biết là một quan chức nào trong Đại Nội?

Huyền Viêm này giờ say xưa nhìn đôi tay khuấy nước của Phương Thảo đến nỗi quên hẳn người bạn của mình đang ngồi trong khoang.

Anh ta giới thiệu:

- Đây không phải là quan chức triều đình, mà là một người bạn làm ở phòng Chưởng khế. Hôm nay muốn thưởng thức giọng hát của ba cô gái sông Hương nổi danh đến tai nhà vua.

Ngọc Sương lễ phép nói:

- Rất hân hạnh đón tiếp quý khách, nhưng chúng em chưa xứng với lời khen tặng của khách đâu.

Huyền Viêm ngắt lời:

- Thôi, đừng khiêm tốn nữa! Đây là anh Lê Xuân Thái, ngưỡng mộ danh tiếng hai cô đã lâu, nay mới có duyên gặp gỡ. Anh bạn tôi góa vợ đã hai năm tâm hồn rất trống trải, mong sao lời ca tiếng nhạc các cô có thể làm ấm lòng người cô quạnh.

Bích Huyền cười nức nở:

- Anh thị vệ ời! Anh giới thiệu lâm ly quá! Hôm nay vì lời giới thiệu của anh mà chúng em biểu diễn hết mình.

Huyền Viêm nói:

- Tôi có trách nhiệm đưa bạn tôi đến đây, và phải trở về ngay kéo muộn.

Phương Thảo nhìn Huyền Viêm lưu luyến.

- Xin lỗi các cô? Hẹn lại ngày khác!

Ngọc Sương bảo Phương Thảo:

- Nếu vậy Phương Thảo lấy đồ nhỏ đưa Huyền Viêm vào bến.

Phương Thảo đưa Huyền Viêm sang bờ.

Cử chỉ của Huyền Viêm từ khi quen nhau trong Đại Nội đã làm cho Phương Thảo chú ý quá nhiều.

Lúc đó vết thương lòng của Phương Thảo còn hằn sâu, nên tình yêu chưa tái hiện mạnh mẽ. Nay tình cảm chứa đựng trong người nàng đối với Tràng Khanh đã nguôi ngoai, nàng thấy sự trống rỗng của tuổi xuân bỗng trở nên mạnh liệt.

Đối với Huyền Viêm, một chàng trai trong gia đình lễ giáo có nhiều chỗ khác biệt với mọi người.

Tâm tư và cử chỉ chàng như một bức tường ngăn cách không cho phép đến gần với lãng mạn, sỗ sàng, nhưng ngược lại nó có sức mạnh thu hút và quyến rũ tình cảm để xô ngã bức tường ngăn cách đó. Thật là chuyện lạ lùng!

Phương Thảo thấy như nàng bắt đầu yêu Huyền Viêm, mà không biết phải làm sao để phá vỡ sự cam lạng trước một chàng trai sống theo lễ nghi, phong cách.

Nàng đề nghị Huyền Viêm đi dạo chơi với nàng một chặng bờ trên sông Hương, nhưng Huyền Viêm từ chối.

- Hôm nay phải về phòng trực đúng giờ, hẹn lại hôm khác.

Hôm khác là hôm nào, không ai định trước, mà tình cảm con người khi vướng mắc đâu có chờ đợi thời gian.

Phương Thảo mời chàng vào quán nước giải khát.

Chàng vẫn từ chối. Tuy lúc nào Huyền Viêm cũng lễ độ, nhưng cái lễ độ đó không làm Phương Thảo hài lòng. Nàng có cảm tưởng như Huyền Viêm

khinh bạc nàng, vì đã biết nàng là một cô gái không còn trong trắng nữa.

Từ già Huyền Viêm, nàng định quay lại bến dò nhưng vừa đi một đoạn đường, thì Phương Thảo thấy trong bóng tối lơ mờ có một bóng người đàn ông như đón lấy nàng.

Khi giáp mặt, nàng nhận ra đó là Tràng Khanh.

Chàng nói :

- Hôm nay anh định gặp em để kể lại một câu chuyện tuyệt vời. Nhưng hãy cùng anh vào quán nước kia đã.

Phương Thảo không còn muốn gặp mặt và trò chuyện với Tràng Khanh nữa, nên từ chối:

- Tôi không còn gì để nghe anh kể chuyện nữa. Tốt hơn chúng ta đừng nên gặp nhau nữa.

Tràng Khanh cười nhạt nhẽo:

- Em không muốn nghe câu chuyện cái hộp phấn của bà chủ anh mà dạo nào em đã trả lại cho anh sao?

Phương Thảo nhớ lại chuyện cũ, muốn biết kết quả câu chuyện, nên dịu giọng hỏi.

- Câu chuyện đó chắc là êm đẹp rồi.

Tràng Khanh lắc đầu:

- Hoàn toàn không như em nghĩ

- Thì anh đã bị chủ đuổi rồi chứ gì

- Lại càng không đúng .

Thấy chuyện lạ, Phương Thảo bằng lòng theo Tràng Khanh vào một quán nước bên đường.

Sau khi uống mỗi người một 1y sữa tươi, Tràng Khanh hớn hờ rút ra bốn tờ giấy bạc năm mươi đồng trao cho Phương Thảo.

Phương Thảo xua tay nói:

- Tiền ở đâu vậy?

- Tiền của em đấy!.

Phương Thảo cau mày:

- Tôi không muốn đùa cợt với anh Tràng Khanh nói:

- Tiền của em thật mà! Đây là tiền chia cho em, sau khi đã bán chiếc hộp

đựng phần đó.

Phương Thảo kinh ngạc:

- Chiếc hộp ấy anh không trả lại cho bà chủ anh sao?

Tràng Khanh cười đắc ý:

- Dại gì trả lại, cũng không dại gì để cho chủ nghi ngờ và đuổi mình ra khỏi nhà mà thất nghiệp.

- Thế anh đã xử sự cách nào?

Tràng Khanh bình tĩnh nói:

- Đạo đó anh rất ghét cô hầu phòng, vì cô này luôn luôn kiếm chuyện mách với vợ chồng ông Vĩnh Đạt để bôi xấu anh. Tuy nhiên, vợ chồng ông Vĩnh Đạt tin cô ta lắm. Nhân việc chiếc hộp đựng phần bị mất, anh nảy ra một âm mưu là lấy cặp hai chục đồng bạc của bà chủ bỏ vào chiếc vali của cô ta, sau đó bí mật đánh tiếng là cô ta ăn cắp.

Cảnh sát đến nhà lục soát, khi xét trong vali cô ta quả có số tiền bà chủ bị mất, thế là cô ta bị kết tội ăn cắp tiền và chiếc hộp đựng phần.

Phương Thảo nghe nói thương hại, hét lên:

- Anh tàn nhẫn quá! Tại sao lại vu tội cho người ta.

Tràng Khanh cười lớn:

- Ở đời mà! Ai khôn thì nhờ, ai dại thì chịu, có gì tàn nhẫn đâu?

Phương Thảo hăn học :

- Như thế cô ta không cãi lại sao?

- Cô ta thề chết sống, bảo là mình vô tội, nhưng không ai tin được, vì người ta bắt quả tang tiền ăn cắp giấu trong chiếc vali của cô ta mà!. Đã ăn cắp tiền thì việc ăn cắp hộp đựng phần là đương nhiên.

- Hiện giờ cô ta ở đâu?

- Ở trong tù! Nhưng cô này chưa chịu thú nhận gì hết. Và các nhân viên cảnh sát đã cho cô ta biết cuối cùng sẽ phải nhận tội thôi! Nếu không, sẽ bị nát thịt Phương.

Thảo giật nảy người, đôi mắt đỏ ngầu, ruộm lệ! Nàng nói:

- Tên cô ta là gì?

- Ngọc Lan! Một cô gái lai Pháp, tuy còn nhỏ tuổi mà thân hình bề sẽ như một con heo giống. Ông chủ Vĩnh Đạt đã từ Sài Gòn dẫn cô ta ra đây

Phương Thảo mắng:

- Anh đúng là một tên hèn mạt .
- Cô mắng tôi à? Tôi đem tiền đưa cô để cô mắng tôi à?
- Tôi không nhận tiền đó, anh đã làm cho một người vô tội phải vào tù - Đồ đốn mạt.

Tràng Khanh tái mặt, vẻ giận dữ:

- Không nhận tiền là quyền của cô nhưng cô không được mắng tôi là hèn mạt.

Phương Thảo cười cay đắng:

- Tôi thấy anh là người hèn mạt, nên nói thẳng điều đó vào mặt anh.

Dứt lời, nàng tỉnh tiền nước, trả cho chủ quán rồi đứng dậy ra đi:

- Tôi đi đây...và anh nên nhớ rằng tôi và anh không còn gì nữa. Anh đừng tìm cách gặp tôi...

Nàng lao đảo bước ra đường như người say rượu, đầu óc quay cuồng. Nàng không thể, không thương xót cô hầu phòng Ngọc Lan bỗng nhiên sa vào cạm bẫy của tên gian manh Tràng Khanh, nàng phải làm rõ việc này để giải cứu cho người con gái vô tội.

Nàng hối hận đã lấy cắp chiếc hộp đựng phẫn, rồi lại hối hận vì đã trả lại cho Tràng Khanh để bây giờ không còn chứng tích giải oan nữa.

Khi về đến bến đò, Phương Thảo đã đem câu chuyện đau lòng này, kể lại cho Ngọc Sương và Bích Huyền nghe.

Hai cô cũng cảm hận nhìn Phương Thảo an ủi:

- Phương Thảo đừng lo. Bọn mình sẽ có cách trừng trị tên gian manh đó.

Phương Thảo hỏi:

- Cách nào?

Bích Huyền nói nhỏ:

- Mình sẽ nhờ tay đàn anh Tư Cao can thiệp. Không trừng trị bằng luật nhà nước, thì trừng trị bằng luật giang hồ.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự

Chương 6

Không biết Tư Cao đã làm gì mà ba ngày sau Tràng Khanh như một đũa mất hồn, mang trên mặt một vết sẹo dài còn đang băng bó, tìm đến nhà Phương Thảo để cầu khẩn xin dung tha.

Phương Thảo có nghe Ngọc Sương và Bích Huyền nhờ Tư Cao dùng luật giang hồ can thiệp vào việc này. Hành động của Tư Cao quả đã làm cho Tràng Khanh khiếp sợ.

Tuy nhiên, Phương Thảo vẫn làm ra vẻ thản nhiên hỏi:

- Việc gì đã xảy ra vậy?

Tràng Khanh rơm rớm nước mắt, nhào đến, quỳ dưới đất ôm chân Phương Thảo úp mặt vào hai đầu gối nàng sụt sùi nói:

- Tư Cao đã tuân lệnh các cô gái sông Hương hỏi tội tôi về việc vu cáo cô hầu Ngọc Lan và buộc tôi phải chuộc lại chiếc hộp đựng phấn để trả về cho bà chủ tôi, minh oan cho cô hầu.

Phương Thảo hỏi:

- Thế anh đã chuộc chiếc hộp đựng phấn lại chưa?

Tràng Khanh lặng đi một lúc, rồi nói:

- Tiền bán được, tôi đã tiêu xài và gởi về cho vợ con hết, nay còn đâu nữa.

- Anh bán cho ai vậy?

- Bán cho người thợ kim hoàn ở gần chợ Đông Ba. Anh ta là một gã gian manh, biết đó là của ăn cắp nên buộc tôi phải bán rẻ, nếu không anh ta tố giác. Bây giờ tôi có tiền chuộc lại anh ta cũng không chịu.

- Còn Tư Cao đã đối xử với anh thế nào?

- Anh ta buộc tôi phải đem tiền chuộc lại. và cho tôi mượn số tiền đó. Nhưng đã ba lần tôi đến mà người thợ kim hoàn nhất định không cho chuộc lại. Vì thế mà tôi bị một trận đòn nên thân.

Tràng Khanh kể lại với giọng nói run rẩy, làm cho Phương Thảo cảm thấy thương hại. Nàng nói:

- Việc của bản thân anh thì anh đau khổ, anh đã gieo tai họa cho người khác thì anh tỏ ra vui sướng. Anh không thấy đó là chuyện nhục nhã sao?

Tràng Khanh nói qua hơi thở:

- Chuyện đã lỡ rồi, Phương Thảo giúp tôi.

Phương Thảo cựa mình, rút chân ra khỏi vòng tay của Tràng Khanh rồi đứng dậy, nhìn Tràng Khanh còn đang lồm cồm dưới đất.

Nàng nhớ lại trước đây Phi Sơn cũng ôm chân nàng khóc suốt mướt, nhưng Phi Sơn khác vì đam mê nhưng không được nàng đáp lại, còn hôm nay Tràng Khanh cũng ôm chân mình khóc suốt mướt, nhưng cái khóc của Tràng Khanh là cái khóc khiếp sợ trước bạo lực Phương Thảo hỏi:

- Anh sợ Tư Cao lắm phải không?

Tràng Khanh sụt sùi:

- Anh chàng là một hung thủ, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của sắc đẹp.

- Tôi đâu phải là người ra mệnh lệnh ấy?

- Nhưng cô là bạn thân của các cô gái sông Hương. Cô có thể cứu giúp tôi được.

- Còn việc anh vu oan cho cô hầu Ngọc Lan đang bị giam trong tù thì sao?

- Tôi tin chắc rằng thời gian nào đó, cảnh sát sẽ thả cô về, vì cô ta nhất quyết không chịu nhận tội.

- Nhưng cô ta bị hành hạ, đánh đập.

Tràng Khanh ngồi im lặng, mặt mày buồn xo và u rũ như một con chó vừa bị chủ đánh.

Phương Thảo trầm tư một lúc, rồi nói:

- Thôi, anh cứ về nhà đi!. Tôi gặp lại các cô ca nhi hỏi thử xem sao?

Nàng mặc áo tắm tất, rồi bước ra đường, Tràng Khanh lệnh mệnh theo sau nàng, mặc dù chàng không biết Phương Thảo đi đâu?

Phương Thảo không quay đầu lại, cũng chẳng muốn nhìn thấy bộ mặt của Tràng Khanh nữa. Nàng đi chưa đến bến sông thì nghe đằng sau có tiếng bịch .

Nàng quay đầu lại thì thấy Tràng Khanh bị Tư Cao nhắc bổng lên, ném vào một gốc cây Phượng bên lề đường. Hành động quá nhanh, đến nỗi Phương Thảo không trông thấy kịp.

Tràng Khanh không kịp phản ứng gì cả.

Tư Cao hét lên:

- Cút đi mau!

Tràng Khanh mặt tái nhợt, lồm cồm ngồi dậy, lùi thúi bỏ đi không dám quay mặt lại.

Tư Cao tiến đến bên Phương Thảo trao cho nàng chiếc hộp phấn, đúng là chiếc hộp nàng đã lấy ở biệt thự Vĩnh Đạt lúc trước.

Phương Thảo hỏi:

- Anh lấy chiếc hộp này ở đâu vậy?

- Tại nhà người thợ Kim hoàn.

- Anh ta chịu trả lại à?

- Tôi trả tiền để đòi chiếc hộp lại, nhưng nó nhất định không chịu trả, buộc lòng tôi phải trấn áp.

Trao chiếc hộp xong, Tư Cao chào Phương Thảo với cử chỉ kính trọng rồi rẽ về phía bờ sông. Phương Thảo đứng nhìn theo cho đến lúc Tư Cao mất hút sau mấy rặng thông xa xa ở cuối đường.

Bấy giờ chiếc hộp đựng phấn lại trở về với nàng, làm cho nàng sửng sốt.

Viên hồng ngọc gắn trên nắp hộp cũng còn đó, lấp lánh trong tay nàng. Tất cả như đẩy nàng lùi vào dĩ vãng. Nàng trao thân cho ông Vĩnh Đạt mong khám phá sự mất tích của cha nàng. Nàng nặng tình với Tràng Khanh hy vọng sẽ cùng Tràng Khanh đắp xây hạnh phúc, nhưng rồi Tràng Khanh lại lừa dối nàng. Và để trêu tức Tràng Khanh, nàng đã lấy cắp chiếc hộp đựng phấn sau đó nàng trả lại cho Tràng Khanh để Tràng Khanh khỏi bị đuổi. Nhưng Tràng Khanh không trả hộp đựng phấn cho chủ mà còn vu cáo cho nàng hầu, để nàng này mang họa. Rồi chiếc hộp lại trở về tay mình..

Câu chuyện xảy ra có vẻ thần thoại, hết như một người gieo hạt giống xuống đất rồi quên đi, thời gian sau thấy một cây mọc lên xum xuê cành lá. Nói cách khác, thì đây là một chuỗi dài nhân quả mà kẻ gieo cái nhân đầu tiên chính là nàng.

Mãi mê trong suy tư, Phương Thảo trở về đến nhà lúc nào không hay. Nàng mở cửa phòng, đi thẳng vào hộc tủ cẩn thận cất chiếc hộp đựng phấn ở đó, rồi leo lên giường đôi mắt lim dim nghĩ đến Ngọc Lan, cô hầu ở biệt thự Vĩnh Đạt đã bị vào tù oan ức..

Nàng không hiểu Ngọc Lan đau khổ đến mức nào, nhưng về phần nàng,

nàng không thể không đau khổ khi thấy chính nàng đã gây ra nguyên nhân tai nạn đó.

Sáng hôm sau, lúc nàng vừa thức dậy thì bà Cẩm Thúy đã kể cho nàng nghe câu chuyện một vụ án khá ghê rợn đã xảy ra trong một ngôi nhà gần chợ Đông Ba. Tất cả các báo chí đã đăng tin vụ án đó. Nhiều người chuyên săn lùng những tin giật gân đã phóng đại câu chuyện một cách ly kỳ, quái đản. Mẹ nàng đã bỏ phần lớn thời gian trong ngày để đọc báo và theo dõi sự cố xảy ra.

Tờ báo Tiếng Dân của Huỳnh Thúc Kháng đề tựa lớn: Một thợ kim hoàn trẻ tuổi, sống độc thân đã bị giết trong ngôi nhà ở chợ Đông Ba. Bên dưới tờ báo phỏng đoán là người thợ kim hoàn này đã mua của gian và bị giết trong trường hợp tranh đoạt của cải bất hợp pháp.

Tờ báo cũng ghi rõ là hiện nay vụ án còn ở trong vòng điều tra, cảnh sát chưa phát hiện được thủ phạm và tang chứng.

Cả thành phố xôn xao về vụ giết người này. Nhiều dư luận, nhiều giả thuyết đặt ra, nhưng không được biết ai là thủ phạm.

Riêng Phương Thảo khi nghe tin này, nàng biết đích xác thủ phạm là ai rồi. Nàng không còn nghi ngờ gì nữa, chính Tư Cao, đã tự tay trao cho nàng chiếc hộp đựng phần ở nhà người thợ kim hoàn, có điều là Tư Cao không nói rõ hành động giết người cho nàng biết mà thôi.

Thật khủng khiếp? Cái nhân của nàng gây ra lại kéo thêm cái quả nữa, tệ hại không lường được.

Trong giấc ngủ, nàng lại thiếp đi... Bóng tối từ từ lọt vào tâm hồn nàng như một trận lụt.

Nàng mơ thấy Tư Cao tay đang rút túi quần bước vào nhà và đợi tên thợ kim hoàn ở ngoài phòng khách nhỏ. Tên thợ kim hoàn bước vào phòng, chào Tư Cao đứng bên cạnh bàn làm việc, đưa Tư Cao xem chiếc hộp đựng phần rồi nói một giá rất đắt, Tư Cao giương đôi mắt phần nộ nhìn chăm chăm người thợ kim hoàn giật phắt chiếc hộp trong tay hắn, và mắng lớn. Người thợ kim hoàn dọa tố cáo Tư Cao và đòi Tư Cao trả chiếc hộp lại. Bằng một cử chỉ nhanh như chớp, Tư Cao đã quật ngã người thợ kim hoàn như đã quật ngã Tràng Khanh trước mặt nàng. Người thợ kim hoàn lồm

cầm ngời dậy, định bỏ chạy, nhưng Tư Cao đã lấy chiếc bàn chân bằng đồng để trên bàn, choảng vào đầu hấn một cái. Người thợ kim hoàn tắt thở, Tư Cao bỏ trốn. Nhưng trước khi đi, Tư Cao còn dùng gót giày đạp vào mặt kẻ bị giết.

Hình ảnh này đã len lỏi vào giấc ngủ của Phương Thảo một cách mạch lạc chỉ vì nàng đã đọc nhiều bài báo ghi lại sự khám phá của cảnh sát trong vụ án này. Năm ngày liền, nàng không ra khỏi nhà, và cũng chẳng biết tin tức gì về hai người bạn Ngọc Sương và Bích Huyền nữa. Nàng thom thóp lo âu và theo dõi tài năng khám phá của sở cảnh sát mà lâu nay được nhiều báo chí ca tụng.

Nhưng nửa tháng trôi qua, Phương Thảo vẫn không thấy có cuộc bắt bớ nào liên quan đến vụ án.

Thời gian bắt đầu lắng dịu mọi dư luận và báo chí, và cuộc sống hàng ngày cũng làm cho dân chúng quên đi những gì không liên quan đến họ. Phương Thảo trở lại tìm bạn ở bến sông thì được biết Ngọc Sương và Bích Huyền cũng vắng bóng gần một tháng không xuống đò.

Phương Thảo ái ngại, không biết có việc gì đã xảy ra cho Ngọc Sương và Bích Huyền không, nhất là anh chàng Tư Cao có thể ăn ngon ngủ yên trong lúc này không?

Cách hai ngày sau, trên tờ “Tiếng Dân có nhắc lại vụ án, và chỉ đăng vắn vện mấy dòng chữ sau đây:

“Chưa có tin gì mới về vụ giết người thợ kim hoàn .

Do không có tang chứng, cảnh sát đã đình chỉ việc truy lùng thủ phạm.

Tin này làm cho Phương Thảo an tâm phần nào. Tuy nhiên, nàng muốn gặp mặt Phi Sơn để hỏi thăm tin tức một cách chính xác, nhất là tình trạng giam giữ

Ngọc Lan, người hầu ở biệt thự Vĩnh Đạt đã bị hàm oán.

Nàng vào một chi nhánh bưu điện và quay số điện thoại gọi Phi Sơn.

Ban đầu, Phi Sơn không nhận ra giọng nói của Phương Thảo, nên anh ta vẫn tự nhiên như lúc đang làm việc tại phòng mình. Nhưng sau khi nghe Phương Thảo xưng tên, Phi Sơn bỗng rồi lên, giọng ấp úng và thở hổn hển qua máy điện thoại.

Rõ ràng qua một thời gian xa cách quá lâu, bản chất si tình của Phi Sơn vẫn không thay đổi. Phương Thảo cảm thấy an tâm và tình cảm cuồng nhiệt của Phi Sơn đã đem lại cho nàng tràn đầy sự biết ơn.

Nàng rời bưu về nhà.

Mưa rơi suốt đêm...

Gió mưa ám ảnh mãi trong giấc ngủ của nàng. Tâm trạng cô đơn bao quanh nàng dày đặc thêm...

Nhưng sáng ra trời đã tạnh, gió mưa xua tan những đám mây đen, và bầu trời lại trong sáng.

Sau mấy đêm liên chìm trong ảm đạm, đầu nàng hơi choáng váng.

Nàng nghĩ đến tội ác của Tư Cao, nghĩ đến hành vi gian xảo, hèn mạt của Tràng Khanh, nghĩ đến việc bất hạnh xảy ra đối với cô hầu Ngọc Lan và cả một xã hội đầy cạm bẫy đang rình rập để hủy hoại nhau trong cuộc đời đầy bất công tội ác. Nàng khát khao đời sống phải có đạo lý, không cho phép con người xa rời nhân tính. Nàng khao khát đời sống phải gần với thiên nhiên, lứa tuổi của người con gái như nàng phải có chồng con, phải được an vui trong tổ ấm gia đình. Nàng khao khát đời sống phải có văn hóa, nghệ thuật, phải biết thưởng thức cái đẹp, phải biết mặc những chiếc áo dài là lướt trong nắng mai, phải được ở trong các ngôi nhà sang trọng sáng sủa, đủ tiện nghi...

Tuy nhiên nàng thấy những niềm khao khát của nàng lại mâu thuẫn lẫn nhau, và ý niệm của nàng lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn. Nàng thấy sự nghèo túng của nàng cứ ám ảnh mãi, và nàng chỉ có thể dứt bỏ nếu nàng hy sinh những hoài bão tươi sáng nhất của bản thân nàng.

Dù vậy nàng cũng chưa phải là đã hoàn toàn cam chịu số phận của nàng.

Điều đó đã gây cho nàng niềm tin mới trong tương lai. Nếu có cơ hội nào đó làm cho cuộc đời đổi thay thì nàng sẽ không do dự, lợi dụng thời cơ vun đắp niềm vui trong hạnh phúc.

Phương Thảo xa cách Ngọc Sương và Bích Huyền suốt tháng nay. Nàng cần tìm gặp hai cô bạn thân này, để phá vỡ những buồn chán hiện tại.

Tới nhà Ngọc Sương, nàng vừa leo lên thang gác thì đã nghe tiếng nói của người lạ từ trên vọng xuống

- Cô tìm Ngọc Sương phải không? Cô ấy không còn ở đây nữa.

Với nỗi kinh hoàng và lo lắng, Phương Thảo hỏi nhanh:

- Cô ấy dọn đi đâu rồi?

- Nhà số 7, lộ mới khu An Cựu.

- Nguyên nhân nào cô ta thay đổi chỗ ở?

- Có một anh chàng công chức nào đó phải lòng cô ta và giúp đỡ cô ta dọn đến chỗ ở mới.

Phương Thảo quay trở ra, tìm đến khu An Cựu. Nàng không hiểu Ngọc Sương đã vớ được một tình nhân nào quan trọng như vậy.

Nàng lên xe đến địa chỉ mới, và tìm mãi mới gặp căn nhà của Ngọc Sương. Đó là một căn nhà sáng sủa, mặt trời tỏa ánh sáng rộng lớn rọi qua cửa sổ rộng lớn, bên trong sắp xếp bàn ghế thanh nhã, tuy không sang trọng mấy, nhưng sạch sẽ, và đặc biệt là cái gì cũng mới toanh.

Thấy Phương Thảo đến, Ngọc Sương reo lên:

- A! Phương Thảo đến tìm mình! Lâu nay mình bận việc dọn dẹp nhà cửa nên chưa báo tin cho các cô biết là mình đang thay đổi cuộc sống.

Tuy reo mừng, nhưng Ngọc Sương không bước ra ngoài được, vì đang bận chìa tay cho một bà lão. Tóc bạc phơ, đang sửa móng tay cho cô ta, trước một chiếc bàn gần cửa sổ, trên bàn la liệt các lọ to nhỏ.

Phương Thảo bước đến ngồi cạnh cửa sổ. Một con mèo lông dài màu nâu xám nhảy đến cạ vào vai nàng, chống ngược chiếc đuôi mềm mại, cuộn tròn trên đầu gối nàng và kêu meo meo.

Thấy mèo đẹp. Phương Thảo hỏi:

- Giống mèo gì vậy?

- Loại mèo xiêm đấy! Đắt giá lắm!

- Mình chưa trông thấy giống mèo đẹp như thế này.

Vừa nói, Phương Thảo vừa vuốt ve.

Bà lão sửa móng tay xen vào.

- Các chị có biết ai có con mèo giống vậy không?

- Ông...có một con mèo như vậy! Ông ta chăm sóc nó như chăm sóc một đứa con cưng. Hàng ngày ông ta xịt nước hoa cho nó nữa.

Bà lão sửa móng tay hỏi tiếp:

- Chị có sửa móng chân không?

Ngọc Sương lắc đầu:

- Không! Hôm nay như vậy đủ rồi!

Bà lão sửa móng tay thu dọn các chai lọ trên bàn, cất vào xách rồi chào mọi người ra khỏi phòng.

Còn lại hai người bạn thân trong gian phòng ấm áp, Phương Thảo nhìn Ngọc Sương về thăm dò. Nàng thấy quần áo Ngọc Sương cũng thơm tất như các đồ dùng trong nhà. Cô ta mặc chiếc áo len dài tay màu đỏ sậm mà trước đây Phương Thảo chưa thấy nàng mặc bao giờ.

Thân hình Ngọc Sương đầy đặn hơn, giống một người ăn ngon ngủ kỹ và chẳng bận tâm lo lắng gì hết.

Ngọc Sương nhìn lại bộ móng tay nàng mới cạo gọt xong, rồi nói với Phương Thảo:

- Thế nào? Cô có thích ngôi nhà của mình không?

Phương Thảo hớn hờ:

- Còn hỏi làm gì nữa! Chúng mình mà được một ngôi nhà như thế này nằm trong thành phố, thì tuyệt vời rồi. Chuyện xảy ra thế nào mà cô tạo hạnh phúc một cách đột ngột vậy?

Ngọc Sương nói giọng chân thành và vui vẻ:

- Phương Thảo còn nhớ anh chàng làm ở phòng Chưởng khế, được Huyền Viêm dẫn xuống đồ giới thiệu tối hôm đó không?

- Có! Mình còn nhớ rõ hình dáng của anh ta một chàng trai góa vợ và cô đơn trong tuổi xuân.

- Phải! Phải! Anh chàng ấy có cái gì khác thường và yêu đời lắm!

Phương Thảo trở mắt nhìn bạn - Yêu đời!

- Phải.

- Sao người yêu đời lại thích kẻ chán đời.

Ngọc Sương cười lớn:

- Chính vì vậy mới nảy sinh ra câu chuyện ngày hôm nay.

- Câu chuyện làm sao?

- Thoạt đầu mình xem anh ta chỉ như là một gã thích nghệ thuật, đủ thì giờ, tìm các thú tiêu khiển nơi gió trăng sông nước. Nhưng thực ra, anh chàng là

một nghệ nhân, có khiếu về âm nhạc. Chàng đã say xưa với lời ca giọng hát của mình đến nỗi không đêm nào không đến chơi. Sau đó, tâm tình văn nghệ chớm nở, anh ta trở thành tình nhân.

Phương Thảo vỗ tay đùa:

- Một người lý tưởng nhưng chẳng bao giờ trở thành người chồng?

Ngọc Sương tươi cười:

- Đúng là một người chồng không bao giờ cưới, nhưng lại là một người tình gần gũi nhất, và tha thiết nhất.

Một hôm anh ta nói với mình:

Anh sẽ dành cho em một điều bất ngờ. Mình tưởng thông thường khi một tình nhân nói như vậy tức là anh chàng muốn tặng một cái xách tay, hay một lọ nước hoa gì đấy. Nhưng không, anh ta lấy xe đưa mình đến nơi đây, dẫn vào ngôi nhà này...nó vẫn chưa có ai ở cả. Anh ta hỏi mình có thích nơi đây không?

Phương Thảo ngắt lời:

- Thích quá rồi còn gì nữa Ngọc Sương chậm rãi nói:

- Mình mừng lắm chứ! Và anh ta nói cho mình biết đã mua căn nhà này.

Phương Thảo, cô có thể tưởng tượng lúc đó mình sung sướng đến bậc nào không?

Phương Thảo cảm động đứng dậy ôm Ngọc Sương hôn vào má với những nụ hôn chứa chan tình cảm. Nàng bước đến bên cửa sổ, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Nhà xây trên chỗ đất cao, phía dưới là vườn cây, bầu trời rộng thênh thang.

Phương Thảo nói với Ngọc Sương:

- Đứng đây mà ngắm cảnh thì tuyệt đẹp.

Ngọc Sương hỏi:

- Cô cũng thích căn nhà này sao?

- Mình chỉ ước mơ được như thế này là hạnh phúc lắm rồi!

Ngọc Sương bước lại tủ kiếng lấy ra một chai rượu và hai cái ly để giữa bàn:

- Uống với mình một ly rượu mùi nhé!

Phương Thảo cảm thấy Ngọc Sương đang thích thú đóng vai chủ nhà của

một kẻ phong lưu. Nàng ngồi lại cùng với Ngọc Sương nhăm nháp.

Phương Thảo trách:

- Tuy vậy, cô xử sự với mình không hay lắm.
- Đâu. Đáng lẽ ra phải thông báo cho nhau biết câu chuyện may mắn này. Mình đã nói trong thời gian gần đây quá bận rộn. Nào dời nhà, nào mua sắm các vật dụng như đồ đạc, chăn màn, chén bát...có ngày nào rảnh rang đâu. Ngay cả Bích Huyền mình cũng không đến thăm.

Phương Thảo vội hỏi:

- Còn Bích Huyền hôm nay ra sao?
- Ôi! Cô ta còn trong cảnh sống cũ kỹ đó. Nhưng vắng mặt trên đò sông Hương.
- Tại sao?
- Chỉ vì nàng đang trở thành cánh chim cô độc.
- Tội nghiệp! Nay mai tụi mình đến thăm!

Ngọc Sương như sức nhớ điều gì, hỏi vội:

- Còn Phương Thảo lúc này ra sao?

Phương Thảo đáp giọng ngắt quãng:

- Mình vẫn bình thường.
- Còn Phi Sơn thì thế nào?
- Mình có gặp anh ta vài lần.
- Còn Tràng Khanh?
- Cắt đứt rồi!

Ngọc Sương giọng băn khoăn nói với Phương Thảo:

- Theo mình nghĩ thì Phương Thảo muốn có một căn nhà như thế này chẳng có gì khó cả. Chỉ cần cô tỏ ý là Phi Sơn sẽ tạo cho cô một căn nhà còn đẹp hơn nhà này gấp mấy lần.

Phương Thảo lắc đầu:

- Nhưng mình không đặt vấn đề. Mình lúc nào cũng muốn hoàn toàn tự do...

Ngọc Sương tỏ vẻ tức giận:

- Thì mình lúc nào cũng tự do đấy chứ...tự do hơn Phương Thảo nhiều...suốt ngày mình muốn làm gì thì làm.

Phương Thảo trầm tĩnh.

- Mình không có ý nói đến thứ tự do đó.

- Còn thứ tự do nào?

Phương Thảo muốn đề cập đến chuyện Ngọc Sương đã mất tự do vì phải phụng sự một người không yêu, nhưng sợ Ngọc Sương giận vội nói lảng sang chuyện khác.

- Bây giờ đến lúc mình phải đi rồi.

- Đi đâu vội vàng thế? Ngồi lại uống thêm một cốc rượu nữa.

- Không được.

Ngọc Sương tiễn chân Phương Thảo ra đến hành lang, nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Thỉnh thoảng ghé nhà mình chơi. Rồi đây thế nào Bích Huyền cũng gặp được chuyện không may...

Phương Thảo từ nãy giờ muốn hỏi thăm Huyền Viêm, nhưng cứ ngập ngừng mãi. Đến lúc này nàng mới đánh bạo hỏi:

- Có tin gì về anh thị vệ Huyền Viêm không?

Ngọc Sương hỏi lớn:

- A! Phương Thảo hỏi anh chàng sinh viên đó làm gì? Thích anh chàng đó à?

- Không! Mình hỏi vậy thôi .

- Bọn mình vừa gặp anh ta chiều hôm qua

Phương Thảo không giấu được nổi xúc động nên nói giọng đứt đoạn :

- Ngọc Sương ơi! Nếu có gặp Huyền Viêm thì nói cho anh chàng ấy biết là mình đang trông.

Ngọc Sương nhìn vẻ mặt Phương Thảo có vẻ nghi ngờ, và đáp vội:

- Được! Được rồi! Lúc nào gặp mình sẽ hỏi thúc Huyền Viêm ghé thăm người đẹp.

Phương Thảo luống cuống trước cái nhìn châm biếm của Ngọc Sương, vì nàng để lộ tình cảm của nàng với Huyền Viêm quá rõ rệt.

Nàng tự trách mình:

- Tại sao mình lại để lộ lòng mình với Ngọc Sương trong câu chuyện Huyền Viêm.

Rồi nàng cúi đầu rảo bước ra khỏi nhà Ngọc Sương, thuê xe trở về nhà. Nhưng lúc nàng vừa xuống xe đã thấy Phi Sơn chờ ở ngay bến.

Phương Thảo mừng rỡ:

- A? Anh rất đúng hẹn:
- Em gọi điện thoại cho anh?
- Đúng vậy!
- Có việc gì quan trọng không?
- Rất quan trọng, có liên quan đến cảnh sát.

Phi Sơn hồi hộp

- Hãy về nhà em.

Hai người bước nhanh theo con đường đá đỏ, rồi leo lên một thang gác, vào phòng của Phương Thảo.

Nàng ngồi xuống giường cạnh Phi Sơn, nói với giọng nghiêm túc:

- Anh hãy ra lệnh bắt em và bỏ tù đi.
- Tại sao?

- Vì em là một con ăn cắp.

Phi Sơn mặt lạnh ngắt, không hiểu gì cả:

- Ăn cắp cái gì?
- Một chiếc hộp đựng phấn! Đáng lẽ cảnh sát phải bắt em, thì lại bắt Ngọc Lan cô hầu vô tội.

Phi Sơn không ngạc nhiên, nhưng mặt buồn, cau mày tỏ vẻ không hài lòng và nói:

- Em cứ yên tâm...và kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Phương Thảo kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Phi Sơn nghe việc gian dối của Trùng Khanh, nhưng không nêu tên anh ta mà chỉ nói là một anh bồi phòng, rồi nàng kết thúc:

- Bây giờ anh lựa chọn đi, hoặc anh thả chị Ngọc Lan ra, hoặc là hôm nay em sẽ tới đồn cảnh sát thú tội.

Phi Sơn nhắc lại:

- Em cứ an tâm. Chị ta bị giam nhưng hiện nay chưa bị kết án...ta chờ xem.
- Không! Em không muốn chờ gì cả...chị ta bị bắt oan...Em muốn có một xã hội công bằng.

Qua giọng nói của Phương Thảo, Phi Sơn cảm thấy nàng thật tâm và nghiêm chỉnh. Chàng lắc đầu đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, về suy tư. Phương Thảo nói tiếp:

- Việc này còn liên quan đến số tiền bị phao vu nữa.

Nhưng chị ta có thừa nhận đâu...có thể nói đây là một vụ vu khống để trả thù.

Phương Thảo nói:

- Thì hãy thả chị ấy ra - Em còn giữ hộp đựng phần chứ?

Phương Thảo lấy chiếc hộp trong túi xách đưa cho Phi Sơn và bảo:

- Đây.

Nhưng Phi Sơn từ chối:

- Không...không... Em sẽ đưa nó, không phải cho anh.

Rồi Phi Sơn nói giọng ngập ngừng:

- Anh có thể thả chị phụ nữ đó. Nhưng cảnh sát phải có bằng chứng cụ thể là chị ta vô tội...mà, chiếc hộp đựng phần có thể dùng làm bằng chứng đó.

- Đây! Anh cầm lấy chiếc hộp và trả lại cho chủ nó.

Phi Sơn cười ầm lên, làm cho Phương Thảo khó chịu

- Em chẳng hiểu gì về luật pháp cả..Nếu anh nhận chiếc hộp đựng phần là anh phải bắt em ngay mà bắt em thì anh không thể làm chuyện đó.

- Thế phải làm sao để mình oan?

- Phải nhờ một linh mục thay mặt em đem chiếc hộp đến chỗ cảnh sát...

Không một tu sĩ nào từ chối làm việc đó...Ông ta khỏi phải thông báo bất kỳ tài liệu nào có liên quan đến việc xưng tội kín...Một hai hôm nữa, anh sẽ thu xếp mọi việc:...nói chung, người ta sẽ thả Ngọc Lan.

Phương Thảo rất vui mừng, nắm chặt tay Phi Sơn như để đền ơn.

Anh ta nói giọng run run:

- Nhưng em đừng làm như vậy nữa nhé. Nếu cần tiền em cứ hỏi anh, bao nhiêu cũng có.

Phương Thảo bỗng nhiên nghiêm nét mặt:

- Anh đừng nói như vậy, nếu anh muốn em đối xử với anh như một người bạn. Thôi anh về đi...Em phải đi vào bệnh viện ngay để thăm di Thu Vân của em đang bị bệnh.

- Được rồi!...anh sẽ về...

Nhưng phương Thảo thấy cần phải hứa hẹn gặp lại anh ta, nếu nàng muốn Ngọc Lan ra khỏi nhà tù sớm hơn.

***

Phi Sơn vừa ra khỏi nhà, Phương Thảo đã lấy chiếc hộp đựng phấn bỏ vào túi xách tay, định đến ngôi nhà thờ nào đó để làm quen với một tu sĩ, nhờ đem chiếc hộp đựng phấn trao cho cảnh sát.

Nhưng vừa đến cửa nhà thờ, nàng lại gặp Bích Huyền, một người bạn gái sông Hương đã vắng mặt suốt cả tháng trời.

Trông thấy Bích Huyền, Phương Thảo mừng rỡ reo lên:

- A! tại sao Bích Huyền lâu nay mất biệt vậy?

Bích Huyền nhìn Phương Thảo trù mếu hỏi:

- Hôm trước Phương Thảo có đến thăm nhà Ngọc Sương phải không?

- Ngọc Sương bây giờ là chủ nhân một căn nhà ở An Cựu, đang say hạnh phúc.

Bích Huyền gật gù:

- Cô ta đang làm tình nhân của anh chàng Chưởng khế. Nghe đâu anh ta có tâm hồn nghệ sĩ xử sự theo lối tài tử và cung cấp cho Ngọc Sương đầy đủ trong cuộc sống hàng ngày.

Phương Thảo vui vẻ:

- Mừng cho Ngọc Sương gặp may mắn.

Bích Huyền lắc đầu:

- Chưa hẳn đã là hạnh phúc!

- Tại sao?

- Tổ ấm nhưng tình yêu không ấm. Ngọc Sương có tiền ăn xài thông thả thật, nhưng niềm vui không hồn nhiên trọn vẹn như lúc còn là một ca nhi. Tóm lại, Ngọc Sương đã đi ngược lại quan niệm của mình về cuộc đời
Phương Thảo nói:

- Hôm trước mình đến chơi cũng thấy điều đó trong cuộc sống đổi mới của Ngọc Sương, nhưng không dám nói ra. Còn Bích Huyền thì sao?

Bích Huyền buồn bã:

- Mình đang đi tìm một cuộc sống cho hợp với quan niệm cố hữu của mình,

khi không còn là một ca nhi.

Phương Thảo trù mẩn hỏi:

- Bích Huyền định bỏ nghề ca hát sao?
- Chưa hẳn, nhưng nay thì tạm nghỉ, vì thiếu tri âm.

Trầm lặng một chút, Bích Huyền hỏi:

- Phương Thảo còn nhớ anh chàng sinh mới được tuyển vào Đại Nội làm thị vệ không?
- Có phải Huyền Viêm không?
- Đúng rồi! Anh chàng ta không còn làm thị vệ nữa, mà hiện nay đã ra ngoài thành sống xuôi ngược như mọi người khác.

Phương Thảo ngạc nhiên:

- Tại sao vậy?
- Ai mà biết được! Hôm trước mình có nghe anh ta xuống đò tìm bọn mình, nhưng bọn mình đâu còn ngất ngưỡng trên sông hàng đêm nữa.

Nghe tin này, Phương Thảo cảm thấy lòng đang lâng lâng, nàng muốn bày tỏ tình cảm của mình với Huyền Viêm, để Bích Huyền tìm cách giúp đỡ nàng gặp gỡ Huyền Viêm, nhưng nàng lại ái ngại không muốn nói.

Qua một lúc trầm lặng, nàng đánh bạo hỏi:

- Bích Huyền có biết hiện nay Huyền Viêm sống ra sao không?

Bích Huyền cười nhạt:

- Trước kia anh ta sống chung với gia đình, hiện nay thì ở ngoại thành, anh ta bỏ việc, sống với một số bạn bè cũ, nghe đâu họ thuê phòng ở khách sạn.

Phương Thảo lấy làm lạ :

- Có lẽ anh ta bị ảnh hưởng bởi cuộc sống bê tha của xã hội, từ bỏ quan niệm nho phong, lễ giáo trước kia rồi!

Bích Huyền gật đầu.

- Có lẽ! Mình thấy anh ta lui tới các xóm lao động!

Phương Thảo không giấu được nỗi xót xa trong lòng. Nàng thở dài tỏ vẻ lo lắng.

Bích Huyền hiểu ngay được nỗi lòng của Phương Thảo, nàng hỏi:

- Có phải Phương Thảo đang lo lắng cho Huyền Viêm không?

Phương Thảo gật đầu:

- Mình lo sợ anh ta bị cám dỗ đi vào con đường đam mê trụy lạc.

Bích Huyền lắc đầu:

- Không phải thế đâu. Cuộc đời có nhiều ngõ ngách, biết đâu anh ta đi tìm sức sống mãnh liệt hơn.

- Phương Thảo không tin. Huyền Viêm còn trẻ tuổi, chưa trải việc đời, rất dễ sa vào cạm bẫy. Mình nghĩ anh ta dễ bị kẻ xấu mua chuộc.

Bích Huyền thương hại:

- Sau vết thương lòng với Tràng Khanh, mình biết Phương Thảo đang yêu Huyền Viêm.

Phương Thảo gật đầu:

- Mình rất thích tánh nết của anh ta.

- Nếu vậy sao không đi tìm anh ta. Hiện nay việc gặp gỡ đâu có gì khó. Mình sẽ tìm cách cho hai người gặp nhau.

Thấy Bích Huyền thực tâm, Phương Thảo kể hết mọi việc xảy ra vừa rồi, việc nàng gặp Phi Sơn yêu cầu Phi Sơn thả người phụ nữ ở biệt thự Vĩnh Đạt bị oan ức, việc đi tìm một vị linh mục nhờ trao hộp đựng phần cho cảnh sát...

Bích Huyền nghe xong nói với Phương Thảo:

- Mình không ngờ anh chàng Tư Cao lại giết người thợ kim hoàn, tạo ra tình huống rất khủng khiếp việc này còn đang bị luật pháp theo dõi nếu tiết lộ chẳng những kẻ giết người bị đền tội, mà còn liên quan đến nhiều người khác.

Phương Thảo nói:

- Mình thăm dò Phi Sơn, thấy cảnh sát không tìm được thủ phạm trong vụ án đó. Mình muốn đem chiếc hộp đựng phần làm tang chứng để giải oan cho Ngọc Lan. Đó là việc cần thiết.

- Phương Thảo không phải là một tín đồ công giáo, hiện có thể tin được vị linh mục nào đó không tiết lộ thủ phạm à?

Phương Thảo nghe nói lặng thinh.

Bích Huyền nói:

- Theo mình việc này nên giao cho Tư Cao

Phương Thảo kinh ngạc:

- Làm sao Tư Cao lại giúp mình việc này được? Anh ta đem tang vật nộp cho cảnh sát cũng có nghĩa đem tội ác đưa vào pháp luật.

Bích Huyền nói:

- Thì cứ hỏi và giao việc thử Tư Cao là một người mưu mô và gan dạ, chính anh ta, thích thú những trường hợp nguy hiểm và khó khăn như vậy Phương Thảo gật gù:

- Nếu vậy, Bích Huyền giúp mình lần nữa: Nàng mở xách tay, lấy hộp đựng phần trao cho Bích Huyền.

Đôi bạn thân ái chia tay.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 7

Đúng như lời hứa của Bích Huyền, trưa hôm sau, Huyền Viêm đến tìm Phương Thảo.

Phương Thảo không giấu được nỗi vui mừng, reo to:

- Anh ạ! Em rất vui được gặp lại anh, và biết anh lúc này không còn là thị vệ của triều đình.

Huyền Viêm đưa mắt nhìn Phương Thảo, vẻ ngỡ ngàng như thường lệ:

- Lâu quá không gặp lại người đẹp, ai chẳng trông mong..

Giọng nói của Huyền Viêm không có vẻ gì mừng rỡ cả, trong lúc Phương Thảo rộn lên vì vui sướng.

Lần này giữa hai người, Phương Thảo muốn xóa bỏ những gì e ngại trong tâm hồn nàng. Nàng cầm tay Huyền Viêm, siết chặt, như muốn giữ lại một sự trông mong.

Huyền Viêm không nhận ra trạng thái xao động trong lòng nàng, đưa mắt nhìn quanh có vẻ bối rối rồi rút tay lại, nói:

- Anh không định ghé thăm em, nhưng không hiểu sao, cuối cùng anh lại và đây.

Phương Thảo thở dài, hỏi:

- Tại sao anh tránh mặt em! Anh không có chút tình cảm nào cho em sao?

Huyền Viêm phân trần:

- Không phải? Hôm nay anh đang bận việc, vả lại đến em mà không có một xu dính túi, anh không được vui.

Phương Thảo cau mày:

- Đó là lý do anh không đến em? Tình yêu và tiền bạc lại đụng nhau trong tâm tư anh rồi.

Huyền Viêm ngớ ngẩn không đáp. Phương Thảo hỏi:

- Hôm nay anh quan niệm thế nào là cuộc sống?

- Có gì khác hơn được kia?

- Không có gì khác cả. Anh hy vọng khả năng con người thì lúc nào cũng làm chủ xã hội.

Phương Thảo cười lớn:

- Không có tiền, anh không thực hiện nổi ý muốn của anh, như vậy, khả năng làm chủ của anh có gì vững chắc?

Tuy có sự tranh luận giữa hai quan niệm, về cuộc sống, nhưng điều thống nhất giữa hai người là cái gì thiếu thốn trong dự vọng con người, thì con người phải tìm sự hưởng thụ mặc dù phải gian lao, khổ sở.

Phương Thảo sợ Huyền Viêm bỏ đi, nên nài nỉ.

- Anh đừng bận tâm! Em có tiền đãi anh trong mọi cuộc gặp mà!

Vừa nói nàng vừa mở xách tay cho Huyền Viêm thấy là nàng có tiền Huyền Viêm lắc đầu:

- Làm như vậy không nên! Ai lại bắt em chịu tốn kém như vậy.

Huyền Viêm toan bỏ đi, Phương Thảo một lần nữa nắm tay chàng. Bàn tay run run và chứa đầy hơi ấm.

- Chẳng nên bàn cãi về chuyện tiền bạc nữa. Chúng ta hãy vào quán ăn.

Hai người ngồi vào một chiếc bàn gần cửa sổ, ánh nắng chiếu xuyên qua tấm vải che, rọi vào mặt Huyền Viêm.

Phương Thảo cảm thấy chàng dạo này già hơn lúc còn ở trong Đại Nội. Nét mặt của chàng thư sinh mười chín tuổi đã nhuốm đầy sương gió.

Phương Thảo gọi các thức ăn không sang trọng gì, vì chính nàng suốt tháng nay cũng chẳng làm ra tiền chỉ dành dụm từ mấy tháng trước.

Nàng không gọi rượu bia, vì bản thân nàng không uống nhưng muốn kéo dài bữa ăn, nên gọi chủ quán đem ra hai chai rượu bia.

Đợi chủ quán đi xa, Phương Thảo mở xách tay lấy ra một tờ năm đồng, kín đáo trao cho Huyền Viêm, và nói:

- Tiền đây, anh cất đi để thanh toán sau bữa ăn.

Huyền Viêm cầm tờ bạc, trải trên bàn, rồi xếp lại, lấy xách tay của Phương Thảo mở ra, bỏ vào đấy.

Phương Thảo ngơ ngác:

- Anh muốn để tự em thanh toán à?

- Không? Anh sẽ thanh toán.

- Sao! rồi anh bảo là anh không có tiền?

Huyền Viêm cười nhạt:

- Không phải tình cờ anh ghé lại em đâu? Thật ra anh đã chuẩn bị gần nửa tháng nay. Nhưng lúc gặp em, anh muốn đi ngay... Vì vậy anh đã tìm cách nói dối...

Phương Thảo đôi mắt đỏ ngầu, rơm lệ:

- Như vậy là vừa rồi anh thử thách em. Nói rõ hơn là anh nghi em là gái làm tiền...anh đã xúc phạm đến danh dự em...

Huyền Viêm ngắt lời:

- Đúng! Anh đã lầm! Em không là gì cả. Và anh ngồi lại đây chính vì anh đã lầm.

- Vì vậy mà từ trước tới nay anh chẳng có chút tình cảm nào với em?

- Anh tưởng tình cảm em như Ngọc Sương, người bạn em hôm nay đã chung sống với ông bạn của anh làm ở phòng Chương kế đó.

Phương Thảo thở dài:

- Thì Ngọc Sương có gì xấu đâu? Cô ta vẫn thủy chung với người bạn anh giới thiệu.

Huyền Viêm nói lơ lửng:

- Nhưng sống với nhau vì tiền chứ không phải vì tình. Anh nghĩ em cũng thích sống như vậy.

Phương Thảo hiểu rõ tâm tư của Huyền Viêm hơn bao giờ hết. Mọi đối xử của Huyền Viêm trước kia nàng không còn gì thắc mắc nữa.

Nàng nắm tay Huyền Viêm, hỏi:

- Anh có thật tình coi em không phải như Ngọc Sương không?

- Em không phải là Ngọc Sương, ngay cả Bích Huyền lúc này cũng vậy.

Bích Huyền đi ngang qua một ngã rẽ tâm tình, và đó là một cô bạn đáng mến, Bàn tay ấm áp của Huyền Viêm lúc này không còn từ chối bàn tay mềm mại của Phương Thảo nữa. Nó đã âm thầm bày tỏ sự thông cảm với nhau trong yên lặng...

Phương Thảo âu yếm hỏi:

- Anh có thể cho em biết tại sao anh bỏ không làm thị vệ nữa mà ra ngoài sống chung với mấy người bạn ở khách sạn.

Huyền Viêm nốc cạn ly rượu, hỏi:

- Có phải Bích Huyền nói cho em biết việc này không?

- Đúng đấy! Nay có thêm một Phương Thảo biết nữa thì cũng chẳng sao. Anh không muốn phụng sự cho cái triều đình sắp đổ nát đó, tất cả bộ máy nhà nước nô lệ đó đang rệu rã.

Phương Thảo đưa mắt nhìn Huyền Viêm với cử chỉ thăm dò:

- Tại sao?

- Tại vì cái xã hội vua chúa không còn thích hợp với sự biến đổi của thế giới ngày nay, với trào lưu nhân loại...

Ngừng một lúc, Huyền Viêm đưa mắt nhìn xung quanh, rồi kề miệng vào tai Phương Thảo nói nhỏ:

- Anh muốn nhờ em giúp một việc, nhưng không biết anh có thể trông cậy vào em được không?

Phương Thảo tỏ vẻ không bằng lòng sự nghi ngờ của Huyền Viêm, nói:

- Sao anh lại không tin em! Anh cần gì cứ nói.

Huyền Viêm nói nhỏ:

- Em cất giữ giùm tại nhà em một cái bọc anh sẽ chuyển cho em...sau đó vài ngày anh sẽ về lấy, và có thể đem đến những bọc khác...

Nếu là ở nơi khác Phương Thảo sẽ hỏi rõ hơn, nhưng đây là quán ăn, nàng không muốn để người khác tò mò.

- Có vậy thôi à?

Huyền Viêm ngồi yên một lúc như để suy tính việc gì rồi hỏi tiếp:

- Em bằng lòng chứ?

- Có gì khó khăn mà em từ chối?

- Em không tìm hiểu xem trong bọc ấy đựng gì sao?

Phương Thảo làm ra vẻ không quan tâm.

- Trong đó có việc gì cũng chẳng quan trọng, miễn giúp anh được việc.

- Nếu là vật nguy hiểm thì sao?

- Thì em chịu sự nguy hiểm ấy.

- Nếu là tang vật của kẻ cắp mà pháp luật đang truy nã thì sao?

Phương Thảo cười nhạt:

- Làm gì có chuyện đó! Em biết anh là một sinh viên luật khoa.

- Biết đâu trước kia là một sinh viên, mà bây giờ là loại người khác và thực tế cũng đúng như vậy.

Phương Thảo trầm giọng:

- Thôi chúng ta không tranh luận chuyện vu vơ ở đây. Anh cần em điều gì cứ nói đi.

Huyền Viêm nói nhỏ đủ cho Phương Thảo nghe:

- Em lấy tình cảm đối với anh để gánh chịu một trách nhiệm khá quan trọng.

Anh có bốn phạm báo cho em biết trước những gì trong bọc đó, còn nhận hay không do em quyết định...

Phương Thảo gắt:

- Anh cứ nói thẳng đi

Huyền Viêm nói nhanh.

- Trong cái bọc đó là truyền đơn.

- Truyền đơn?

- Phải. Đó là tài liệu tuyên truyền chống chính phủ. Hiện nay anh đang hoạt động trong một nhóm người yêu nước chống chính phủ hiện nay...và trong bọc là những tài liệu bí mật, giải thích cho mọi người hiểu rõ cái tội tặc của chính phủ thân Nhật để tìm cách lật đổ.

Phương Thảo chưa bao giờ quan tâm tới chính phủ, và nàng tin chắc còn có nhiều người như nàng cũng không bao giờ tự hỏi xem chính phủ hiện tại tốt hay xấu. Nàng chợt nhớ đến Phi Sơn, một cảnh sát cao cấp đang làm việc trong chính phủ. Anh ta đã kể cho nàng nghe những chuyện về chính trị mà nàng không bao giờ để ý đến.

Nàng lo lắng, hỏi:

- Anh Huyền Viêm! Việc làm của anh bị cấm...và rất nguy hiểm...

Huyền Viêm nhìn Phương Thảo vẻ hài lòng:

- Đúng! Chuyện đó rất nguy hiểm...Bây giờ em tự quyết định xem có dám làm điều đó không?

Phương Thảo nói:

- Việc này nguy hiểm cho anh, còn em thì chẳng nguy hiểm gì.

Huyền Viêm cười:

- Nếu người ta tìm thấy đồ cấm này trong nhà em thì em sẽ vào tù.

Phương Thảo đưa mắt nhìn Huyền Viêm với vẻ mặt thản nhiên:

- Nếu em vào tù thì có đáng gì sợ! Chỉ sợ anh...

Nói đến đây nàng hơi nghèn nghẹn. Nàng không biết cách nào tỏ lòng yêu thương đối với Huyền Viêm một cách đầy đủ hơn.

Huyền Viêm quay mặt nơi khác, lẩm bẩm:

- Em đã thỏa thuận...Hai ngày nữa anh sẽ đem đến một bọc...còn bây giờ anh phải ra đi! Trễ rồi...!

Vừa nói, Huyền Viêm vừa đứng dậy toan bước ra ngoài nhưng Phương Thảo đưa tay kéo lại:

- Hãy đợi em trả tiền xong cùng đi?

Huyền Viêm không cho, móc tiền trong túi xách gọi chủ quán đến thanh toán. Trong lúc tranh nhau trả tiền Phương Thảo chạm tay vào một vật cứng trong túi xách của Huyền Viêm. Nàng ngạc nhiên, hỏi:

- Cái gì thế?

Huyền Viêm mỉm cười hé miệng túi cho Phương Thảo xem. Nàng kinh ngạc:

- Súng lục! Nhưng anh dùng nó làm gì?

- Ai biết được? Nhưng có lẽ đôi khi phải dùng nó.

Phương Thảo bối rối nghĩ đến việc giết người, nàng nhớ lại vụ án Tư Cao giết người thợ kim hoàn...chẳng lẽ Huyền Viêm cũng hành động tàn ác như vậy? Ôi! Giết người...Nếu không giết người thì dùng vũ khí để làm gì?...

Nàng chưa kịp trấn chỉnh thì Huyền Viêm đã đứng dậy nói:

- Hai ngày nữa anh sẽ tới...

Rồi anh ta đi mất dạng.

Phương Thảo về nhà khóa cửa phòng nằm một mình, duỗi chân trên giường cảm thấy như mình đã gờ gẫm được cái gì đó trong ước mơ.

Từ trước đến nay. Phương Thảo chưa bao giờ quan tâm đến chính trị cũng không hề tìm hiểu chính trị là gì? Khi đọc báo nàng bỏ qua trang nhất là trang đăng các bản tin nói về chính trị, nàng chỉ xem mục điểm tin, thông báo về các tai nạn, và các tội phạm là những tin giật gân, nóng bỏng.

Chính trị đối với nàng như một cái gì xa xăm, lơ mờ, chẳng khác nào ánh nắng đối với những sinh vật sống xa xăm dưới đáy nước.

Nàng nhận giúp Huyền Viêm chẳng qua nàng mong ước có dịp được gặp

chàng thường xuyên. Và nàng gánh chịu sự nguy hiểm chẳng qua là để báo vệ tình yêu đối với chàng.

Ba hôm sau, báo chí lại đăng tin giật gân.

Một thanh niên tự xưng là Dương Kha, cầm một tang vật lấy cắp ở biệt thự Vĩnh Đạt trình với đội cảnh sát An Cựu, và báo cho cảnh sát biết là đã bắt giam giữ oan cô hầu Ngọc Lan ở biệt thự đó chàng yêu cầu cảnh sát thả cô hầu Ngọc Lan ra.

Cảnh sát đồn An Cựu đã thi tang vật, lập biên bản và bắt giam tội phạm, nhưng khi giải đến nhà lao, anh ta đã đánh gục hai cảnh sát dẫn giải, và trốn thoát.

Sở cảnh sát đã thả cô hầu Ngọc Lan ra và đang truy tìm Dương Kha, tên trộm đang tại đào...

Tin này làm xôn xao dư luận. Từ các quán cà phê, vỉa hè, xó chợ, đâu đâu cũng nói đến tên trộm gian hùng nào đó.

Người ta không tin là kẻ trộm, vì nếu là kẻ trộm sao không có ý tham lam? Như nếu không phải là kẻ trộm làm sao có bản lĩnh tự mình giải thoát khi bị áp giải? Ai cũng đoán bên trong có chứa đựng những bí ẩn, nhưng không ai hiểu nổi sự thật ra sao cả.

Chỉ có ba người biết rõ nội dung câu chuyện, đó là Phi Sơn, Phương Thảo và Tư Cao. Nhưng ba người này không ai muốn thổ lộ sự thật. vì nếu sự thật bị phát hiện thì không ai tránh khỏi tội lỗi.

Phi Sơn vì đam mê Phương Thảo, nên tìm cách phóng thích cô hầu Ngọc Lan bị hàm oan, Phương Thảo đã sử dụng tình cảm để sai khiến Phi Sơn hành động một cách vô trách nhiệm.

Tư Cao vì bản năng nghề nghiệp đã lao vào một trường hợp khó khăn để thách thức đối phương.

Mỗi người hành động theo một mục đích riêng, nhưng kết quả đã làm chấn động các bộ óc tò mò của bọn trùm mật vụ ở Đế Đô.

Riêng Phi Sơn đã có bằng chứng để phóng thích cô hầu Ngọc Lan, làm đẹp lòng Phương Thảo, nhưng với chức năng nghề nghiệp, anh ta rất thắc mắc không hiểu anh chàng đến đồn cảnh sát An Cựu trình nạp tang chứng là ai? Thuộc thành phần nào? Tại sao có được bản lĩnh cao cường như vậy. Dĩ

nhiên, cái tên Dương Kha mà anh chàng tự xưng là tên giả rồi!

Chàng không hiểu anh chàng đó có liên hệ với Phương Thảo ra sao? Do đâu mà anh chàng nhận công việc đó.

Tất cả những thắc mắc của Phi Sơn xoay quanh anh chàng có tên giả?

Dương Kha làm cho Phi Sơn ăn không ngon, ngủ không yên. Chàng định đến gặp Phương Thảo để hỏi, nhưng vì danh dự nghề nghiệp, chàng không muốn khai thác qua một người đàn bà có liên quan. Chàng quyết định tự mình phải tìm ra tung tích kẻ đó, và tự chàng quyết định cách xử trí không liên quan đến Phương Thảo.

Trong những ngày phố xá sôi nổi bàn luận những tin đồn nóng bỏng về cảnh sát bắt giam người vô tội và đã làm sẩy tội nhân, Phương Thảo nơm nớp lo âu, không biết có việc gì xảy ra cho nàng không.

Thình thoảng nàng đi dạo đây đó, để dò la những hoạt động trong giới cảnh sát.

Một hôm trời vừa xẩm tối, nàng đi về nhà đến một khúc đường vắng thì có một bóng đen rời khỏi cột đèn, chậm rãi bước dọc theo bờ tường đi cùng hướng với nàng.

Nàng nhìn vào mái tóc, và lối ăn mặc quen thuộc, biết rõ là Tràng Khanh.

- Tràng Khanh còn dám đeo đuổi nàng. Tại sao có chuyện rình rập như vậy?

Nàng rảo bước, hy vọng về đến nhà trước khi Tràng Khanh đuổi kịp. Nhưng nàng không thể tránh khỏi hành động nhanh lẹ của tên tài xế tàn bạo này.

Nàng nghe đằng sau Tràng Khanh thở hổn hển và gọi:

- Phương Thảo! Phương Thảo!

Nàng giả vờ không nghe, bước nhanh hơn nữa. Nhưng Tràng Khanh đã nắm tay nàng:

- Phương Thảo! Chúng mình đã yêu nhau, làm sao có thể sống chia cách nhau được. Anh không thể sống mà thiếu em được.

Nếu là ban ngày, thì Tràng Khanh đã nhận ra nét mặt ghê tởm của Phương Thảo đối với hắn.

Nhưng lúc đó trong vùng tối đen, Tràng Khanh không thấy rõ, Phương

Thảo vùng ra bước tới trước, hét to:

- Tràng Khanh! Tại sao anh còn đeo đuổi tội.

- Anh yêu em mà - Tôi cũng yêu anh, nhưng giờ thì hết rồi? Hãy đi đi Tràng Khanh lên mặt hăm dọa:

- Nếu cô không để tôi gần gũi, thì tôi sẽ tố giác cô. Tôi biết rõ Tư Cao, tôi biết rõ người đã cầm tang chứng đến đồn cảnh sát... Cô có liên hệ với Phi Sơn nữa...

Phương Thảo, lòng căm tức nổi lên, không còn chịu nổi nữa, hét lớn:

- Quân khốn nạn.

Lì lợm Tràng Khanh ôm lưng nàng, và cố tình hôn vào má nàng.

Căm tức tạo thành sức mạnh, nàng lồng lên vừa la vừa tát vào mặt Tràng Khanh. Rõ ràng khi người đàn bà không muốn thì không một người đàn ông nào có thể hôn dễ dàng được.

Ngay lúc đó, từ bên kia đường một bóng đen phóng đến, cử chỉ rất gọn gàng.

Phương Thảo lo đem hết sức mình để đối phó với Tràng Khanh nên chưa nhận rõ là ai, nhưng Tràng Khanh vừa thấy bóng người này đã buông Phương Thảo ra cầm đầu bỏ chạy.

Bấy giờ Phương Thảo mới nhận ra đó là Tư Cao, người đã giúp nàng đem chiếc hộp đựng phấn ở đồn cảnh sát.

Tư Cao nói:

- Tôi đã đến muộn làm cô phải mệt nhọc.

Phương Thảo ôn tồn nói:

- Cám ơn anh đã giúp tôi nhiều việc. Nhưng hôm nay, anh lại tình cờ đến đây...

Tư Cao ngắt lời:

- Không? Tôi đến đây vì theo dõi hành động của Tràng Khanh, có lẽ tên này muốn đem chuyện tôi tố cáo với bọn mật thám.

Phương Thảo sợ hãi:

- Nếu vậy thì nguy quá! Tràng Khanh là người thấu hiểu mọi việc của chúng ta.

Tư Cao nói:

- Cô đừng lo? Khi nào nó dám hành động như vậy thì mạng sống của nó sẽ không còn.

Phương Thảo nghe nói rùng mình. Nàng thừa hiểu Tư Cao đã nói thì không gì có thể ngăn được hành động của anh ta, Tư Cao đã ám sát người thợ kim hoàn, đã đánh gục hai người cảnh sát dẫn giải..tất cả câu chuyện đó còn ghi trong trí nhớ của nàng chưa phai.

Tư Cao đến cầm tay Phương Thảo, nói:

- Lâu nay tôi vì yêu cô mà có nhiều hành động mạo hiểm.

Bàn tay Tư Cao lạnh lạnh và rắn chắc, khác hẳn với bất kỳ người đàn ông nào. Phương Thảo sợ sệt rút tay lại. Trong bóng tối nàng thấy đôi mắt sáng quắc của Tư Cao nhìn nàng.

Chàng hỏi:

- Em không thích anh à?

Phương Thảo thấy lúng túng. Làm sao nàng có thể thích thú trước một gã hung bạo, khét tiếng giang hồ.

Nhưng chàng đã từ lâu vì đam mê sắc đẹp nàng mà chịu sự sai khiến, không lẽ nàng lại đối xử tệ bạc.

Nàng lạnh lùng đáp:

- Em cảm thấy tay anh rắn rỏi quá!

Tư Cao cười đùa:

- Các em trong giới giang hồ cũng nói như vậy.

Phương Thảo muốn gấp rút chia tay với Tư Cao, nên tỏ lời biết ơn:

- Em cảm ơn anh đã tiễn em đến đây.

Tư Cao nói nhỏ vào tai Phương Thảo:

- Anh muốn đến nhà em.

Phương Thảo nói sững sờ. Nàng muốn từ chối nhưng thấy đôi mắt Tư Cao sáng rực nhìn nàng, làm nàng e ngại.

Rõ ràng là đôi mắt chứa đầy đam mê dục vọng nhưng khác với đôi mắt của Phi Sơn.

Đôi mắt đam mê của Phi Sơn chứa một thái độ van xin khẩn khoản, còn đôi mắt đam mê của Tư Cao chứa đựng một cái gì bạo ngược, đe dọa, áp bức... Trong hoàn cảnh này, nàng thấy nếu làm phật ý Tư Cao là xảy ra tai họa

ngay. Nhưng nàng phải làm sao để tránh tại họa đó.

Nàng nghĩ đến người có thể tự giải cứu cho nàng trong trường hợp này chỉ có Phi Sơn. Ngoài ra không ai có đi quyền năng khống chế được bạo lực.

Nhưng nàng lại đắn đo:

- Phi Sơn và Tư Cao là hai đối tượng khác nhau như nước với lửa, một đàn bảo vệ luật pháp thối nát một đàn phá rối luật pháp. Nếu hai bên gặp nhau thì chỉ có một mất một còn. Nếu tình hình khốc liệt xảy ra, thì đó là điều ân hận.

Nàng không đồng tình với hành động bạo ác của Tư Cao, nhưng nàng cũng không muốn Phi Sơn làm hại Tư Cao.

Thấy Phương Thảo hững hờ, Tư Cao nghiêm nét mặt:

- Cô khinh bỉ tôi?

Như một gáo nước dội vào mặt, làm cho nàng lạnh buốt:

- Không...không...Tôi đang tính chuyện đưa anh về nhà dùng cơm tối.

- Không cần ăn uống gì cả.

- Nhưng em chưa ăn cơm tối. Hay là anh chờ bên ngoài, em về nói cho mẹ em biết không chờ cơm, rồi em với anh ra quán dùng bữa cơm tối.

- Sau đó?

- Sau đó em đưa anh về nhà chơi, nếu anh muốn.

Tư Cao gật đầu Phương Thảo rời Tư Cao về nhà, nói với bà Cẩm Thúy:

- Mẹ ơi! Con có việc cần nhờ, mẹ đến phòng trực của bưu điện, gọi điện thoại báo cho Trần Phi Sơn biết con cần gặp gấp anh ta. Nàng ghi cho mẹ số điện thoại.

Thấy vẻ mặt lo âu của nàng bà Cẩm Thúy hỏi:

- Con có việc gì vậy?

- Con không có thì giờ để kể rõ việc quan trọng này. Mẹ đi gấp kéo trẻ ả Để Tư Cao khỏi nghi ngờ, Phương Thảo vội vã bước ra. Quả nhiên Tư Cao đã lần vào đứng trước cửa.

Phương Thảo biết rằng đôi với Tư Cao, nếu có một cử chỉ nào không đáp ứng lòng mong muốn, anh ta sẽ hành động bạo lực ngay. Vì vậy nàng cố gắng chiều chuộng cốt chờ Phi Sơn đến giải cứu. Nàng cũng đoán biết nếu Phi Sơn đâu có gặp Tư Cao cũng không bắt chàng trong lúc này vì chàng

không muốn bắt Tư Cao trong trường hợp có liên quan đến Phương Thảo. Do đó nàng quyết định chỉ nhờ Phi Sơn đến.

Khi ra khỏi cửa, Phương Thảo nắm tay Tư Cao nói:

- Em đã xin phép mẹ em, đưa anh đi ăn tối. Anh hãy đến quán ăn với em.

Tư Cao tuy là kẻ vũ phu, có sức mạnh và gan dạ, nhưng chàng không ngờ Phương Thảo đã ghê rợn hành động phạm tội của chàng nên tìm cách đề phòng.

Việc đưa Tư Cao ra quán ăn chẳng qua nàng kéo dài thì giờ để đợi Phi Sơn đến cứu.

Tuy nhiên, khi ngồi vào bàn ăn, Tư Cao chỉ ăn qua loa và giục Phương Thảo ăn mau để trở về nhà.

Nàng thực sự sợ hãi khi thấy Tư Cao nhìn chăm chăm vào thân nàng với đôi mắt đỏ ngầu. Điều đó cho thấy anh ta đang nghĩ ngợi những gì ghê gớm.

Phương Thảo biết rằng lúc này mà chần chừ, ngăn trở anh ta chẳng khác nào chặn một tảng đá lớn đang lăn xuống triền dốc.

Nàng ăn nhanh, trong lúc Tư Cao thanh toán tiền với chủ quán.

Sau đó, Tư Cao nắm tay Phương Thảo dẫn về nhà nàng. Cứ chỉ anh ta rất tự nhiên như dẫn một tình nhân vào phòng ngủ ở khách sạn.

Khi vào phòng, anh ta đưa tay đóng cửa lại. Phương Thảo bất giác giật mình, kinh sợ. Nàng có cảm giác như mình là một tội nhân sắp bị hành quyết Tư Cao ngồi xuống mép giường, nhìn thấy cử chỉ Phương Thảo, liền nói:

- Em làm sao vậy?

- Em sợ quá!

- Em không thích anh à? Những cô gái đẹp như em thường thích những kẻ giàu có, thanh cao... còn anh đây đâu phải là kẻ được em đoái hoài đến.

Phương Thảo năn nỉ:

- Anh đừng động đến thân thể của em? Xin anh hãy để cho em được sống yên Tư Cao cười nhạt:

- Khi em cần đến anh, thì anh đã giúp em, còn lúc anh cần em thì em lạnh nhạt, điều đó chẳng công bằng tí nào.

- Em sẽ đền ơn anh bằng cách khác.

- Ái chà! Cô em quả là ghê tởm anh! Và đã khinh bỉ anh!

Anh ta nhấc tay lên tát vào mặt Phương Thảo.

Nàng đưa tay lên che mặt, khóc rú lên:

- Anh là người tàn nhẫn, hung bạo!

Tư Cao cười cay đắng:

- Tất cả chúng ta đều là những kẻ bất lương.

Phương Thảo khóc sục sùi, sự giận dữ đã làm hết sợ:

- Anh hùng, dũng cảm gì mà lại đánh đàn bà?

Câu nói này làm cho Tư Cao có vẻ ân hận. Chàng nhẹ giọng nói:

- Anh làm em sợ à?

- Đúng vậy! hành động vũ phu không thể chinh phục được tình cảm đâu.

Trong lúc tình hình nguy ngập, bỗng bên ngoài có tiếng bà Cẩm Thúy gọi lớn:

- Phương Thảo ơi! Có cảnh sát đến.

Như kẻ chết đuối, gặp được chiếc phao, nàng chồm đến mở cửa.

Phi Sơn chậm rãi bước vào, đưa mắt nhìn Tư Cao:

Bỗng chàng bước đến, nhẹ nhàng nắm cổ áo Tư Cao lôi ra khỏi phòng, xô mạnh một cái, dùng mũi giày đá vào hông, hét lớn:

- Cút đi mau!

Tư Cao không chống lại, đôi mắt sáng quắc liếc nhìn Phi Sơn một cái nẩy lửa, rồi lùi thúi xách giày ra đi, mất hút trong bóng tối.

Phi Sơn tay lăm le khẩu súng lục cũng từ từ bước theo sau, và màn đêm dày đặc đã bao kín cảnh vật hải hùng đó..

Phương Thảo đã thoát qua một tai nạn. Kết quả diễn biến của một chuỗi dài nhân quả mà nàng đã tạo ra.

Bà Cẩm Thúy làm sao hiểu được những phức tạp bên trong cuộc sống của con gái mình. Bà buồn bực và bệnh hoạn ngày một tăng thêm.

Phương Thảo cảm thấy cuộc sống của nàng bắt đầu bị đe dọa nghiêm trọng.

Nàng không đáp ứng được mọi khát vọng của các đối tượng đam mê nàng.

Nàng đã chống đối lại mọi ý thức bất lực trong xã hội. Nàng không chịu buông xuôi đón nhận những số phận bi đát mà đời đã dành cho nàng.

Nàng định ninh sẽ bị bắt...hoặc sẽ phải đón nhận những bất hạnh trong những ngày sắp tới...

Nhưng rồi, những ngày trôi qua, nàng vẫn không thấy có việc gì cả. trong suốt thời gian này, nàng không hề ra khỏi nhà? Thậm chí không ra khỏi phòng của nàng nữa.

Cuối cùng trong chán ngán, nàng lại nghĩ đến tình yêu của nàng với Huyền Viêm. Nàng muốn gặp Huyền Viêm, trong lúc tâm hồn nàng khủng hoảng và cô đơn.

Chiều tối hôm đó, nàng gần như một cái máy, đứng phắt dậy, ra khỏi giường, ăn mặc chỉnh tề, rồi ra phố...

Nàng biết địa chỉ nơi phòng trọ của Huyền Viêm ở khách sạn. Và chỉ hai mươi phút sau nàng đã tìm đến.

Nàng bước chân lên bậc thềm và nghĩ rằng nàng không báo trước với Huyền Viêm, sợ anh ta không ân cần tiếp đón, có khi còn xua đuổi nữa. Rồi nàng bước chậm lại...và khi đến bên người gác cửa nàng lại tự nhủ: có lẽ tốt hơn mình nên trở về, đợi anh ta đến là hơn. Trong giai đoạn đầu mối liên hệ với nhau, cần phải xử sự thận trọng và chín chắn để anh ta yên tâm . Nhưng rồi lòng nàng dùng dằng mãi, không quay về được, chậm rãi đến trước cửa phòng Huyền Viêm, hỏi Huyền Viêm trông thấy Phương Thảo, sửng sốt - A! Em tìm đến đây Phương Thảo nhìn Huyền Viêm đang ăn mặc không hẳn anh đang đợi ai?

- Em có thể vào được?

- Được! Em vào đi.

Huyền Viêm dẫn Phương Thảo qua một dãy hành lang tối om trước khi vào phòng khách. Nơi đây cũng chẳng sáng sủa gì, ánh sáng chiếu vào mấy khuôn cửa sổ có gắn kính tròn màu xanh nhạt mà chúng ta thường thấy ở các nhà thờ.

Trong phòng có kê một chiếc bàn gỗ, hình bầu dục, trên có để một bộ bình cổ, và các cốc rượu bằng pha lê màu xanh lơ. Trong góc phòng có chiếc đi văng và dựa vách tường có mấy chiếc ghế bọc nệm Mọi thứ xem ra đã cũ kỹ, nhưng sạch sẽ, ngăn nắp, tường chừng như thời xa xưa còn rắc lại nơi đây.

Phương Thảo bước lại góc phòng, ngồi ghé lên đi

- Anh đang đợi ai vậy?

- Không...em đến có việc gì?

Một người yêu đón tiếp một tình nhân với thái độ ấy rõ ràng là thiếu thân mật. Tuy nhiên, nàng thấy Huyền Viêm như có gì đang bận rộn trong tâm trí.

Phương Thảo mỉm cười:

- Em đến chia tay anh, vì em cho đây là lần gặp gỡ cuối cùng.

Huyền Viêm tái mặt:

- Tại sao vậy?

- Em sẽ bị người ta tóm cổ tống vào tù không biết lúc nào.

Giọng nói Huyền Viêm run run, mặt mày tái nhợt, Phương Thảo đoán biết anh ta đang nghĩ rằng do hành động vô ý thức nào đó của nàng đã làm tiết lộ những hoạt động chính trị của anh ta.

Phương Thảo bình tĩnh:

- Đừng sợ...việc này không liên quan gì đến anh.

Huyền Viêm ngắt lời:

- Đâu phải anh sợ cho anh? Anh chỉ lo cho em vì không biết việc gì đã xảy ra..

Phương Thảo bảo Huyền Viêm:

- Anh khép cửa lại, và ngồi xuống đây, em kể cho nghe.

Huyền Viêm bước đến khép cửa, rồi bước vào ngồi bên Phương Thảo. Nàng bình tĩnh kể lại toàn bộ câu chuyện chiếc hộp đựng phấn, đến sự sau cùng là Tư Cao đến nhà toan cưỡng bức nàng để hành lạc.

Và nàng kết luận:

- Em tin chắc Tư Cao không được toại nguyện sẽ tìm cách trả thù.

Huyền Viêm đưa mắt nhìn lơ đãng qua cửa sổ, rồi nói:

- Chưa chắc đâu? Dù gã Tư Cao có thuộc vào hạng người ghê tởm nhất đi nữa, thì hành vi tố giác cũng chưa chắc đã dám làm, vì trong đó Tư Cao là tội phạm nguy hiểm.

Phương Thảo thở dài:

- Nếu anh trông thấy Tư Cao thì chắc anh cũng phải lo lắng như em.

Huyền Viêm cầm chặt tay Phương Thảo an ủi:

- Nhưng anh thấy em có sợ đâu?
- Không. Em đang sợ mà!
- Em đã đủ bình tĩnh kể lại câu chuyện đó thì rõ ràng là em không sợ.

Phương Thảo lắc đầu lia lịa.

- Em kinh sợ đến nỗi suốt ba ngày em nằm lì trong phòng, không dám bước chân ra ngoài.

Im lặng một lúc, bỗng Huyền Viêm hỏi một câu làm cho Phương Thảo ngạc nhiên:

- Gã Tư Cao, người bạn của em, vóc dáng ra sao?

Phương Thảo vùng vằng:

- Sao anh lại gọi Tư Cao là người bạn của em? Đó là một tên tội phạm nguy hiểm.

Huyền Viêm cười nhạt, giọng trêu tức:

- Không là bạn cũng được. Nhưng hình dáng ra sao?
- Cũng như mọi người đàn ông khác, song mặt mày hung bạo, đặc biệt là có sức mạnh phi thường.
- Sức mạnh thế nào là phi thường?
- Nhìn bề ngoài thì không ai để ý, nhưng khi anh ta sử dụng bạo lực thì hai cánh tay cứng như sắt thép.

Thấy Huyền Viêm chú ý nghe, Phương Thảo liền kể lại việc Tư Cao xách bổng Tràng Khanh ném vào gốc cây mà chính mắt nàng trông thấy.

Huyền Viêm thắc mắc:

- Nếu anh ta có sức mạnh phi thường như vậy tại sao lại khuất phục trước Phi Sơn. Anh chàng này đã túm cổ Tư Cao lôi ra khỏi nhà em như xử sự một đứa con nít.

Phương Thảo gật gù:

- Chính vì thế mà em lo lắng? Tư Cao rất khôn ngoan, biết rõ hoàn cảnh nào nên nhẫn nhục..

Huyền Viêm trầm ngâm:

- Thế thì trong những vụ án, Tư Cao có suy tính trước không?
- Hoàn toàn không. Anh ta chẳng có ý định trước khi hành động tội ác. Khi

đánh Trùng Khanh, anh không định đánh, khi giết người thợ kim hoàn anh ta cũng chẳng định giết. Nhưng rồi anh ta lại làm chuyện đó.

Huyền Viêm phân giải:

-Ồ! Đây là biến chứng của tánh hung bạo.

Phượng Thảo gật đầu:

- Có lẽ đúng như vậy! Và vừa rồi trong phòng tối nếu anh ta giết em thì cũng không phải do ý muốn của anh ta.

Huyền Viêm ngồi lặng thinh trong lúc Phượng Thảo theo dõi những suy tư qua nét mặt của chàng.

Chàng lẩm bẩm:

- Anh ta đúng là sản phẩm của xã hội thối nát hiện nay Phượng Thảo thắc mắc:

- Anh nói sao? Xã hội sản xuất ra các tội phạm?

- Đúng vậy! cùng một tài năng nhưng ở xã hội nào đó thì trở thành anh hùng, còn ở vào xã hội nào đó thì trở thành tội phạm.

Phượng Thảo nhìn Huyền Viêm hỏi:

- Anh thí dụ xem?

Huyền Viêm thông thả giải thích:

- Ví dụ như cụ Thị Gián, cha em, vì tài năng mà trở thành một tội nhân của thế hệ.

Phượng Thảo hét lên:

- Anh nói gì?

- Anh nói, nếu cụ Thị Gián không có đặc tài thì không bị bọn Nhật thủ tiêu? Đó là một giá thuyết?

Đôi mắt Phượng Thảo bỗng lơ dờ:

- Làm chính trị nguy hiểm quá! Thôi anh đừng hoạt động chính trị nữa. Nghề của anh đâu phải là chính khách...anh là sinh viên...sinh viên thì phải học...

- Học để có bằng cấp, có địa vị...

Phượng Thảo đặt vào môi Huyền Viêm một cái hôn, nhưng rồi sợ anh ta giận, nên vội vàng nói tiếp:

- Tùy ý muốn của anh. Em không xen vào công việc của anh đâu...Hôm

trước anh định gởi em cất giữ cho anh cái bọc gì đó. Hãy đưa đây. Em hứa cất giấu cẩn thận.

Huyền Viêm lắc đầu

- Không được! Em làm bạn với Phi Sơn, anh ta có lúc đến nhà em

- Đến thì đến chứ sao? Phi Sơn có gì nguy hiểm đâu?

Huyền Viêm nói giọng nghiêm chỉnh:

- Phi Sơn là một trong những tên mật thám tay sai đáng sợ nhất. Em làm sao hiểu nổi khả năng nghề nghiệp của anh ta.

- Như vậy tức là anh không dám giao cái bọc đó cho em?

- Bây giờ thì chưa thể được.

Dứt lời, Huyền Viêm đưa tay ra trước, đứng dậy ngâm mấy câu thơ như đang cảm khoái:

Nhật Hoàng! Nhật Hoàng!

Trên ngai vàng chễm chệ

Uất hận của phù tang

Đã vang lừng sóng bể.

Phương Thảo hỏi:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Không! Chỉ hứng thú ngâm thơ chơi vậy thôi.

Đôi mắt anh ta sáng lên! Tôi đưa tay vuốt mặt anh ta.

- Mắt anh đẹp quá!

Quả thật! Mắt Huyền Viêm rất đẹp, dịu dàng và thơ ngây.

Giữa lúc đó có tiếng gõ cửa bên ngoài Huyền Viêm vừa mở cửa thì có hai người đàn ông vào phòng.

Một người cất giọng trầm trầm, nói:

- Anh Huyền Viêm.

Phương Thảo đoán biết đây là những sinh viên cùng tư tưởng chính trị với Huyền Viêm. Một người cao lớn, vai rộng, trông giống một võ sĩ chuyên nghiệp. Mặt anh ta vui vẻ dễ thương. Anh ta còn trẻ trạc tuổi Huyền Viêm. Còn một người nữa lớn tuổi hơn đáng kể và cách ăn mặc ra vẻ người trí thức.

Thấy Phương Thảo ngồi trong phòng, một người lên tiếng hỏi:

- Có lẽ chúng tôi đến quá sớm!

Huyền Viêm lắc đầu:

- Không, không! Các anh đến rất đúng hẹn.

Anh ta quay sang Phương Thảo giới thiệu:

- Đây là Trúc Lâm! Đây là Thạch Khê! Hai người bạn của anh. Em làm quen .

Phương Thảo đứng dậy:

- Rất hân hạnh được gặp hai anh.

Huyền Viêm lại giới thiệu Phương Thảo nói với hai người bạn của mình.

Trúc Lâm nói đùa:

- Hôm nay quả là ngày tốt không dễ gì hội kiến một giai nhân.

Thạch Khê nhìn Phương Thảo với vẻ mặt đầy cảm tình, rồi quay lại nói với Huyền Viêm :

- Nếu thấy cần bọn mình ra đi và sáng mai trở lại.

Không đợi Huyền Viêm có ý kiến, Phương Thảo đã nói trước:

- Phải đấy! Hôm nay anh Huyền Viêm bận việc Tôi còn nhiều việc trao đổi với anh ta. Sáng mai các bạn trở lại là hợp lý.

Huyền Viêm cản lại :

- Không, không! Hôm nay tôi cần trao đổi công việc với hai anh đấy?

Trúc Lâm xen vào:

- Thôi được rồi các bạn quyết định đi. Nếu muốn bọn mình ở lại thì nói, nếu không muốn thì bọn mình ra về

Phương Thảo nói:

- Nếu các anh quyết định ở lại thì có nghĩa là các anh cũng muốn tiễn chân tôi ngay bây giờ. Tôi sẵn sàng...

Trúc Lâm nói với Thạch Khê:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người dắt tay nhau về phía hành lang và mất hút trong bóng tối lờ mờ.

Huyền Viêm quay sang Phương Thảo, hỏi:

- Em định trao đổi gì với anh mà không cho hai người bạn anh ở lại?

- Không trao đổi gì cả! Em muốn gần gũi anh để khỏi về nhà, nơi đã làm cho em sợ hãi mấy ngày hôm nay.

Huyền Viêm tuy không bằng lòng, nhưng thấy vẻ mặt của Phương Thảo thương tình. Chàng nói:

- Nếu vậy em dùng cơm chiều với anh nơi đây.
- Anh ăn cơm sáng ở đây?
- Phải! Bà chủ khách sạn nấu cơm cho anh ăn. Anh sẽ tin cho bà biết chiều nay có thêm một phần ăn nữa.
- Nếu thấy bất tiện thì em với anh ra quán ăn cơm cũng được. Em có tiền đây.
- Em đến với anh, lẽ nào anh lại để em chịu tốn kém.

Huyền Viêm bước ra phòng ngoài đi tìm bà chủ khách sạn.

Phương Thảo ngồi một mình, nghĩ đến hai người bạn của Huyền Viêm.

Nàng đoán biết hai người đó một người là sinh viên, một người là giáo sư, còn hai cái tên mà Huyền Viêm vừa giới thiệu chẳng qua là bí danh của những người hoạt động chính trị.

Nàng sửa lại quần áo, đến trước gương chải đầu.

Huyền Viêm đã trở về phòng và nói:

- Ổn cả rồi! Nhà hàng thêm chớ chúng ta một phần ăn. Chốc nữa chúng ta cùng ăn tối ở bên kia.

Phương Thảo hỏi:

- Hai người bạn lúc này cùng hoạt động chính trị với anh?
- Phải - Có lẽ họ không giàu có lắm?
- Em hỏi chuyện đó làm gì?
- Trông lối ăn mặc và cử chỉ của họ em biết ngay.

Hai người bước sang phòng ăn của khách sạn.

Huyền Viêm giới thiệu với Phương Thảo một người đàn bà mặt đầy phấn son, quần áo lòe loẹt.

- Đây là bà Phước Sanh, chủ khách sạn bà Phước Sanh chăm chú nhìn Phương Thảo với đôi mắt quyến luyến. Phải chăng bà ta đã khám phá ra vẻ đẹp khá hấp dẫn của Phương Thảo đang khêu gợi qua bộ quần áo cũ kỹ của một cô gái nghèo khổ.

Bà Phước Sanh hỏi Huyền Viêm:

- Cô em tên gì vậy?

- Phương Thảo, vợ chưa cưới của tôi.

Bà Phước Sanh tươi cười, trách:

- Thế mà lâu nay không dẫn tới đây giới thiệu cho biết! Hai người đính ước lâu chưa.

- Cách đây vài tháng

- Phương Thảo là người Huế à?

- Đúng vậy! Gia đình đã ba đời sinh sống ở đây.

- Thế hai anh chị định bao giờ tổ chức lễ cưới.

- Sắp làm lễ rồi đấy. Chỉ chờ sắp xếp xong nhà Phương Thảo thấy Huyền Viêm hoàn toàn bịa đặt trong câu chuyện đối thoại với bà Phước Sanh. Tuy nhiên nàng cũng thấy vui, vui vì Huyền Viêm đã đáp ứng đúng với sự ước mơ của nàng.

Sau buổi cơm chiều, Phương Thảo rời khỏi khách sạn:

- Anh Huyền Viêm! Rất tiếc là em phải trở về ngay bây giờ... Em sợ mẹ em trông chờ.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 8

Sau một thời gian gần gũi với Huyền Viêm, Phương Thảo như xa dần những gì đã sợ hãi trước đây.

Nàng cũng tin rằng hoàn cảnh khắc nghiệt trong cuộc sống của nàng rồi cũng dần dần qua khỏi. Nàng sẽ không bao giờ gặp Tư Cao nữa, chẳng bao giờ nghe câu chuyện tội ác của anh ta. Và từ nay, nàng có thể thanh thản tận hưởng mối quan hệ giữa nàng và Huyền Viêm.

Nàng mơ tưởng đến chuyện thay đổi cuộc sống. Yêu Huyền Viêm, nàng thấy lòng nàng giá lạnh với mọi cám dỗ của bất kỳ một người đàn ông nào. Nàng cùng Huyền Viêm đi chơi xa thành phố để khuây khỏa và lúc trở về thường đáp tàu lửa, vui chơi giữa đám đông người trên các toa xe.

Một hôm, sau cuộc du hành, Huyền Viêm muốn đến nhà nàng, hai người quyết định ăn tối nơi quán ăn gần nhà. Huyền Viêm cầm vé tàu, cố lách đám đông hành khách đang đứng kín cả lối đi, Phương Thảo bám theo sau. Nhưng hành khách đông nghẹt đến nỗi nàng không trông thấy Huyền Viêm. Trong lúc đang bám chặt thành ghế đưa mắt tìm kiếm Huyền Viêm, thì một bàn tay đụng nhẹ vào nàng. Bàn tay cứng như sắt thép, làm cho nàng giật mình nhìn xuống nhận đó là Tư Cao.

Tư Cao đang ngồi ở chỗ nàng đứng.

Phương Thảo choáng váng cả người, mặt mày tối xầm, không nhìn thấy đôi mắt sắc sảo như dao của Tư Cao đang liếc nhìn thân mình nàng.

Tư Cao nói qua hàm răng kín mít:

- Em ngồi xuống đây nhé!

Nàng ú ớ:

- Không, không! Em xuống ngay đây mà.

- Thì em cứ ngồi xuống đây đã.

Phương Thảo sợ hãi, nói khẽ:

- Xin cảm ơn

Vừa nói, nàng vừa ngồi xuống. Tư Cao đứng bên cạnh, một tay nắm thành ghế, một tay cản hành khách, hình như bảo vệ nàng.

Anh ta ăn mặc không có gì thay đổi, nhưng đôi mắt của anh ta lúc này nhìn nàng có vẻ khắc nghiệt hơn nhiều.

Nàng nhớ lại lần gặp gỡ trước kia, nàng phải nhờ Phi Sơn đến giải thoát. Nếu Tư Cao biết được chuyện đó thì mạng sống của nàng lúc này như treo trên sợi tóc. Tuy nhiên, Tư Cao không tỏ vẻ gì thù hận mà chỉ nhìn nàng với đôi mắt đam mê.

Thực ra thân hình và sắc đẹp của người đàn bà như một liều thuốc mê, nó làm tê liệt mọi cảm giác đau đớn thường ngày. Tư Cao đang ở trong trạng thái đó

Bỗng Tư Cao nói nhỏ:

- Ta đi về nhà em.

Phương Thảo chưa biết phải trả lời làm sao? Thì thấy Huyền Viêm lách đám đông, lảng lảng đến đứng bên nàng. Tay Huyền Viêm nắm thành ghế mà Tư Cao đang bám chặt. Những ngón tay dài khăng khiu của Huyền Viêm gần chạm vào những ngón tay ngắn ngủi của Tư Cao. Tàu chạy lắc lư, xô hai người đụng vào nhau, Huyền Viêm theo phép lịch sự xin lỗi Tư Cao.

Phương Thảo đau lòng khi thấy hai người đứng sát bên nhau mà chẳng hề hay biết. Bỗng nàng cố tình lớn tiếng nói với Huyền Viêm, để Tư Cao không nghi là nàng cùng Huyền Viêm đang đi chung với nhau.

- Anh ạ! Em chợt nhớ tối nay em có hẹn với một người, vì vậy bây giờ ta chia tay nhau nhé.

- Nếu em muốn anh sẽ đưa em về đến nhà.

- Không? Có người đợi em ở bến tàu.

- Tùy em. Nếu vậy mai ta sẽ gặp nhau.

Phương Thảo nheo mắt ra dấu đồng ý. Huyền Viêm lách đám đông người chen ra phía cửa tàu.

Thực ra, cũng như lần trước, lần này Phương Thảo vẫn bị Tư Cao khống chế.

Nàng cần có người giải cứu, nhưng nàng không muốn Huyền Viêm chạm trán với Tư Cao. vì Huyền Viêm không phải là đối thủ với Tư Cao về bạo lực.

Nàng cam chịu đứng im trong vòng nguy hiểm để rồi tìm cách thoát thân.
Nếu không thoát được thì nàng chịu thảm hại.

Trong hoàn cảnh đó, Phương Thảo tưởng chừng như nàng đang vĩnh biệt Huyền Viêm, vĩnh biệt mối tình của nàng.

Suốt cả chặng đường, cả Phương Thảo và Tư Cao không ai nói với ai lời nào.

Đến ga, nàng bước xuống toa xe không quay đầu nhìn lại, và cứ bước nhanh về phía trước. Tư Cao theo sát gót nàng.

Phương Thảo nghĩ là muốn đánh lừa anh ta thì phải giả vờ thân mật để anh ta không có ý nghi nàng.

Nàng hỏi:

- Anh đi đến nhà em làm gì?

Tư Cao có vẻ ngạc nhiên:

- Em không muốn anh đến với em à?

- Tùy anh.

- Anh chàng trên xe là ai vậy?

- Một người bạn

- Từ dạo đó đến nay em còn gặp Tràng Khanh nữa không?

- Không gặp lại lần nào nữa cả.

Tư Cao đưa mắt nhìn quanh, rồi hỏi nhỏ:

- Thời gian gần đây anh bị theo dõi... Anh nghĩ là công việc làm của anh chỉ có hai người biết mà thôi. Đó là em và Tràng Khanh

Phương Thảo sợ sệt nói:

- Tràng Khanh làm sao biết được?

- Anh ta biết rõ anh lấy cái hộp đựng phần nơ nhà người thợ kim hoàn...

Tràng Khanh không biết đích xác anh giết người thợ kim hoàn nhưng có thể đoán ra.

Phương Thảo trấn tĩnh:

- Dù có biết, Tràng Khanh cũng không dám tố cáo đâu, vì anh ta có liên quan đến cái hộp đựng phần đó.

Tư Cao nói lí nhí:

- Anh cũng nghĩ như vậy.

Phương Thảo nói tiếp:

- Còn phần em anh khỏi lo. Em chẳng hề hé răng cho ai biết hết. Em đâu phải một con ngốc. Nếu có chuyện gì em phải vào tù đấy chứ.

Tư Cao nói giọng dọa dẫm:

- Anh tin em. Anh vừa gặp Tràng Khanh, anh ta nói là anh ta biết rất nhiều chuyện... Anh thấy lo lo Tràng Khanh là đứa đều cáng lăm.

Phương Thảo gật gù:

- Kỳ trước anh xử sự với anh ta không đẹp lắm, có thể anh ta thù ghét anh đó.

Tư Cao vẫn điềm nhiên:

- Nếu Tràng Khanh thù ghét anh thì cũng không làm gì anh.

Khi đến cổng, Phương Thảo bước tới mở cổng và nói:

- Anh ạ! Tốt hơn anh đừng đến nhà em.

- Tại sao?

- Vì em đã yêu một người khác, em không muốn phản bội anh ấy.

- Ai vậy? có phải anh chàng đã cùng đi với em trên tàu không?

Phương Thảo không để cho Tư Cao có ý nghĩ ghen tức với Huyền Viêm nên nói dối:

- Không phải! Em đang yêu một người mà anh chưa hề biết mặt. Em xin anh để em được yên.

Tư Cao trợn mắt, tia sáng nhấp nháy:

- Nhưng nếu tôi không để yên cho cô thì sao?

Phương Thảo giọng bức tức:

- Anh đừng tưởng dùng vũ lực thì muốn gì cũng được.

Nhưng Phương Thảo chưa nói dứt lời đã bị một cái tát vào mặt.

Trong tối, nàng đã không thấy Tư Cao hành động cách nào. Chỉ nghe anh ta hét:

- Ai!

Phương Thảo cúi đầu bước lên cầu thang, hai chân nặng nề, chậm chạp. Tư Cao nhấc bổng nàng lên, nàng giãy giụa trong không trung, cho đến lúc Tư Cao bỏ nàng vào phòng.

Nàng tuyệt vọng, và quyết định phải lẩn tránh bằng mọi cách:

Trong lúc nàng đang tìm cách thoát thân thì Tư Cao trầm tĩnh ngồi xuống giường, bắt đầu cởi quần áo và xếp cẩn thận trên ghế.

Cơn giận của anh ta đã vơi đi. Anh ta nói:

- Anh định đến nhà em đã lâu rồi, nhưng cứ phải trốn tránh mãi... lúc nào anh cũng nghĩ đến em.

Phương Thảo buột miệng hỏi:

- Nghĩ gì vậy?

- Anh có tiền...chúng ta cùng đi Nha Trang. Ở đó anh có rất nhiều bạn bè. Anh sẽ mua một căn nhà để chúng ta chung sống. Anh sẽ lấy em làm vợ...

Lòng Phương Thảo rối bời! Trước đây một tên tài xế đẽu cáng cũng đã hứa lấy nàng làm vợ. Đã nhiều lần nàng mơ ước một cuộc sống bình thường, có chồng, có con nhưng không phải cuộc sống bình thường với những con người xấu xa, gớm ghiếc như vậy Tư Cao lại nói tiếp:

- Anh chán ngấy cái cảnh độc thân...khi sống một mình hoàn cảnh sẽ đưa anh đến những hành động ngu xuẩn.

Phương Thảo ngẫm nghĩ lời nói của Tư Cao, và xét thấy con người xấu xa ấy cũng đã trải qua giây phút hối hận.

Nàng êm đềm nói:

- Em không thể trả lời dứt khoát với anh về việc này. Em phải có thời gian suy nghĩ đã.

- Em cứ nghĩ đi.Điều anh nói không cần phải cấp bách.

Phương Thảo hỏi:

- Anh tưởng đến Nha Trang, người ta sẽ không tìm thấy anh sao?

- Ít ra ở Nha Trang người ta cũng không để ý đến hành động của anh như ở Huế.

Phương Thảo thấy đã đến lúc mình phải đánh lừa để trốn đi. Nàng nói giọng tự nhiên:

- Anh chờ em một chút! Em ra dặn mẹ em nếu có ai đến, mẹ em đừng cho họ vào.

Không đợi Tư Cao có ý kiến, Phương Thảo mở cửa bước ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Nàng đến phòng may của bà Cẩm Thúy. Lúc này mẹ nàng lại lãnh nhiều

quần áo hơn, nên ráng làm việc để có tiền sinh sống hàng ngày.

Phương Thảo thì thầm với mẹ:

- Sáng mai mẹ gọi điện thoại đến khách sạn Phước Sanh. Con sẽ có mặt ở đó.

- Tại sao vậy?

- Con bỏ trốn ngay bây giờ. Khi anh chàng ở trong phòng con có hỏi mẹ nói là chẳng biết gì hết.

Phương Thảo rón rén bước khỏi hành lang rồi ra đến đường phố cắm đầu chạy như bay.

Nàng đoán giờ này Huyền Viêm đang ăn tối.

Nàng phải gặp Huyền Viêm trước khi anh ta đi đâu đó với bạn bè.

Nàng đến trước phòng Huyền Viêm, thở hổn hển, bấm chuông rất gấp.

Một người hầu phòng chạy ra, liếc mắt nhìn nàng với vẻ bối rối, rồi chạy vào trong phòng không nói gì cả. Phương Thảo đứng một mình trước cửa phòng. Nàng nghĩ rằng người hầu phòng đang chạy vào báo với Huyền Viêm, nên nàng bước vào phòng khách và đóng cửa lại.

Giữa lúc đi nàng nghe có tiếng sột soạt sau màn cửa ngăn cách phòng khách với hành lang, tiếp đó bà Phước Sanh xuất hiện.

Nàng chỉ gặp bà Phước Sanh có một lần trong bữa ăn tối với Huyền Viêm nên nàng không còn nhớ rõ lắm.

Bà Phước Sanh không đến gần nàng, dừng lại từ xa, và hỏi:

- Cô muốn gặp Huyền Viêm phải không?

- Thưa phải?

- Anh ấy bị bắt rồi.

Như tiếng sét dội vào tai mặt nàng tái nhợt chân đứng không vững. Nàng biết có việc gì đã xảy ra, nhưng không hiểu trong việc Huyền Viêm bị bắt có liên quan gì đến tội ác của Tư Cao hay không?

Phương Thảo hỏi nhỏ:

- Anh ấy bị bắt về việc gì?

Bà Phước Sanh lắc đầu:

- Tôi không biết gì cả! Tôi chỉ thấy cảnh sát đến khám xét và bắt dẫn đi.

- Xin bà cho biết anh ấy có dạn gì không?

Lần này bà ta không đáp, quay vào trong gọi người gác cửa:

- Bây ra đây ta bảo?

Ba người hầu phòng chạy ra, mặt hết hoảng.

Bà chủ khách sạn chỉ tay ra cửa, nói:

- Hãy dẫn cô này ra ngoài.

Phượng Thảo bị đuổi ra khỏi khách sạn, và lang thang ở vỉa hè, không biết đi đâu.

Nàng nghĩ rằng việc Huyền Viêm bị bắt không liên quan gì đến tội ác của Tư Cao, chẳng qua trong lúc bối rối nàng đã liên tưởng một cách sai lầm.

Tai họa liên tiếp bao trùm cả cuộc đời nàng. Nàng nhận rõ số phận mình bằng con tim chứ không phải bằng trí óc. Nàng cúi đầu lê chân trên hè phố như đang gánh chịu sức nặng của những tai họa đó.

Quyết định đầu tiên của nàng là cầu cứu Phi Sơn. Nàng còn nhớ số điện thoại của Phi Sơn ở sở cảnh sát, chỗ làm việc của anh ta. Nàng rào bước đến phòng trực ban của bưu điện, quay máy gọi ba lần, vẫn không gặp được Phi Sơn ở phòng làm việc.

Đồng hồ điểm tám giờ tối. Nàng trở ra đứng ở góc phố nhìn khách qua đường. Họ vượt qua nàng như những chiếc lá khô cuốn theo làn gió. Nhà hai bên dãy phố xếp thành hai hàng thẳng tắp. Các ô cửa sổ, ánh đèn sáng chói và thỉnh thoảng có bóng người đi qua lại ở những ô cửa ấy.

Nàng lang thang trên đường phố với ý nghĩ miên man là Phi Sơn đã bắt Huyền Viêm để trả thù.

Phi Sơn giữ một vị trí quan trọng trong cơ quan cảnh sát là nơi hiện đang giam giữ Huyền Viêm. Tất nhiên Phi Sơn đã ra lệnh bắt Huyền Viêm vì ghen tương.

Nghĩ như vậy, Phượng Thảo oán hận Phi Sơn vô cùng. Nếu như đúng vậy Phi Sơn sẽ trả một giá rất đắt trong hành động thù oán hèn hạ này.

Nàng trở lại phòng trực ở trong bưu điện. Nơi đây không xa cách sở cảnh sát bao nhiêu? Nàng quay lần đầu tiên đã nghe tiếng chuông điện thoại reng, và có tiếng Phi Sơn đáp lời qua máy.

Nàng vội vã nói:

- Em Phượng Thảo đây! Em cần gặp anh.

- Ngay bây giờ à?

- Không chậm trễ được...Em có một việc rất gấp.Em đang ở gần sở cảnh sát đây.

Phi Sơn suy nghĩ một chút, rồi bảo Phương Thảo có gì vào gặp anh ta.

Phương Thảo không ngần ngại, vội vã vào sở cảnh sát Đây là lần thứ hai, nàng vào phòng đợi, lòng nàng nổi lên một tình cảm hoàn toàn khác lạ.

Lần trước nàng sợ Phi Sơn tố giác nàng để phá vỡ đám cưới của nàng với Trùng Khanh, nên chân nàng bước đi mà lòng nàng tan nát.

Còn bây giờ nàng muốn giành quyền khống chế của nàng đối với Phi Sơn.

Nàng sẽ sử dụng mọi thủ đoạn, cốt sao giải thoát Huyền Viêm khỏi nhà tù.

Nghĩ vậy, nên khi đi giữa hành lang rộng thênh thang của phòng khách Phương Thảo khinh khỉnh đưa mắt nhìn các nhân viên cảnh sát đi qua mặt nàng.

Nàng như muốn giật chiếc cặp màu đỏ và xanh lá cây họ đang cặp dưới nách, để hất tung các giấy tờ đủ loại, và các bản án vô tội của mọi người bị giam giữ trong nhà lao.

Một viên chức ngồi ở phòng khách tiến đến bên nàng...

Phương Thảo nói với giọng hách dịch:

- Tôi cần trao đổi với tiến sĩ Trần Phi Sơn. Nhanh nhanh lên. Tôi đã được hẹn gặp và rất nóng lòng..

Viên chức cảnh sát trở mắt nhìn nàng, song không dám chống đối, vội chạy vào phòng báo cho Phi Sơn biết là nàng đã đến.

Thấy Phương Thảo, Phi Sơn đưa nàng vào phòng trong, để nàng ngồi trên đi văng kê ở góc phòng. Anh ta tiếp đón nàng y như lần trước, và nàng có ý nghĩ là Phi Sơn đã xử sự như vậy đối với tất cả những người đàn bà đã bước vào phòng làm việc của anh ta.

Phương Thảo cố nén cơn giận dữ đang dâng trào trong lòng nàng, và lên tiếng:

- Nếu anh ra lệnh bắt giam Huyền Viêm thì liệu hồn đấy...bây giờ anh thả anh ta ra ngay...bằng không anh nên nhớ rằng đây là lần cuối cùng anh gặp em.

Thấy mặt Phi Sơn đỏ ra, ngạc nhiên và sửng sốt, Phương Thảo nhận ngay

anh ta hoàn toàn không dính líu đến chuyện bắt bớ này.

Phi Sơn căn nhắc:

- Huyền Viêm nào?

Phương Thảo dịu giọng:

- Em cứ tưởng anh biết rõ việc này.

Rồi nàng tóm tắt kể lại cho Phi Sơn nghe mối tình giữa nàng và Huyền Viêm. Sau đó nàng kể tiếp chuyện Huyền Viêm bị bắt vào giữa trưa tại nhà. Nàng mở đầu câu chuyện bằng thái độ thách thức, nhưng kết thúc câu chuyện bằng một tình cảm đáng thương. Nước mắt chảy ràn rụa nàng nói với giọng chua xót:

- Em chẳng rõ họ sẽ làm gì anh ấy...nghe đâu người ta tra khảo ác độc.

Phi Sơn ngắt lời:

- Em yên tâm!...Nếu là công nhân thì sợ...còn sinh viên thì chẳng đáng ngại.

Phương Thảo giọng thốn thức:

- Nhưng em không muốn... em không muốn anh ấy vào tù

Hai người yên lặng hồi lâu. Phương Thảo cố trấn tĩnh tinh thần, còn Phi Sơn ngồi nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên Phi Sơn không muốn nhận lời yêu cầu giúp đỡ của Phương Thảo vì anh ta biết Phương Thảo đang yêu một người khác.

Phương Thảo cảm thấy điều đó. Nàng cầm tay anh và năn nỉ:

- Nếu anh thả anh ấy ra, em hứa sẽ làm mọi điều anh muốn.

Anh ta đưa mắt nhìn nàng, có vẻ không tin. Còn nàng cố gắng tìm cách để mua lòng con người quyền thế này.

- Anh cố gắng giúp em đi?

Phi Sơn nhìn bộ mặt đăm lệ của Phương Thảo. Có lẽ chàng cảm thấy thương tâm muốn hôn nàng một cái, nhưng chàng hiểu rất rõ tính chất đê tiện của cái hôn đó, một cái hôn hoàn toàn lợi dụng, nên chàng nhẹ nhàng đẩy Phương Thảo ra, đứng dậy bước ra ngoài, và bảo nàng chờ một chút.

Phương Thảo ngật ngưỡng hy vọng. Nàng tin là Phi Sơn sẽ dùng điện thoại lên giọng bức bối, ra lệnh cho cảnh sát cấp dưới thả ngay Huyền Viêm ra. Nàng chờ đợi và đếm từng giây phút trôi qua.

Khi Phi Sơn bước vào, nàng liền đứng dậy định cảm ơn chàng và xin phép trở về để gặp mặt Huyền Viêm.

Nhưng nét mặt nhăn nhó của Phi Sơn đã làm nàng thất vọng. Anh ta tức giận muốn điên người lên, nói giọng trách móc:

- Em nói là Huyền Viêm bị bắt à? Anh ta nổ súng bắn vào một cảnh sát rồi bỏ trốn.... Một cảnh sát bị thương gần chết hiện đang nằm ở bệnh viện. Bây giờ anh ta bị bắt...chắc anh không giúp gì được...

Phương Thảo sững sốt! Không hiểu sao, chính tay nàng đã tháo bỏ băng đạn trong súng lục của Huyền Viêm mà vẫn còn xảy ra chuyện đó.

Nhưng nàng lại thấy một niềm vui là vì Huyền Viêm vẫn chưa bị bắt.

Huyền Viêm trốn thoát, đổi lại sinh mạng của người cảnh sát, nàng thấy hài lòng. Vì tình yêu của nàng chưa bị hủy diệt. Trong lúc đó, Phi Sơn không biết suy nghĩ thế nào, chàng đi đi lại lại khắp phòng.

Thình thoảng dừng lại bên bàn đặt một tờ giấy từ chỗ này sang chỗ khác không hiểu để làm gì?

Phương Thảo bình tĩnh phá vỡ bầu không khí yên lặng và nặng nề.

Có lẽ khi người ta bắt anh ấy, anh ấy đã để tự vệ, dùng súng bắn lại để chạy trốn.

Phi Sơn dừng lại, nhìn Phương Thảo với vẻ mặt bức bối:

- Em vui thích sự việc diễn biến như vậy à?

Phương Thảo thẳng thắn bênh vực:

- Giết viên cảnh sát là phải rồi, vì người đó muốn tống cổ anh ta vào nhà lao. Nếu anh ở vào trường hợp đó chắc anh cũng phải hành động như vậy.

Phi Sơn gay gắt cãi lại:

- Người cảnh sát đó chỉ thực hiện trách nhiệm của mình theo luật pháp. Anh ta có vợ, có con...

Phương Thảo biện bạch:

- Khi một người làm chính trị thì đã có một lý do của họ...và mọi người khác cũng nên hiểu rằng con người có thể làm mọi chuyện để khỏi bị đẩy vào chốn tù lao...

Lời biện bạch của Phương Thảo, hình như đã làm Phi Sơn nổi giận.

Anh ta nặng giọng:

- Nhưng chúng tôi sẽ tìm ra hung thủ...Em tưởng rằng chúng tôi không tìm được hung thủ sao?

- Em không biết! Em chỉ vui khi người yêu của em đã trốn thoát! Có vậy thôi.

Phi Sơn cười gằn:

- Cảnh sát không thể để cho một hung thủ thoát ra ngoài lưới pháp luật. Em phải thấy rằng người yêu của em không tránh khỏi đâu.

Phương Thảo im lặng một lúc, rồi hỏi:

- Anh có biết tại sao anh lại nổi giận không?

- Anh chẳng hề nổi giận.

- Vì nếu anh ấy bị bắt anh sẽ có một cử chỉ khoan dung là ban ơn cho em và anh ấy. Nay vì anh ấy đã trốn thoát nên anh bất bình.

Phi Sơn nhún vai toan cãi lại. Nhưng lúc đó chuông điện thoại reo vang và anh ta nhắc ống điện thoại lên nghe.

Mới thoát nghe mấy câu, Phương Thảo thấy bộ mặt cay cú của Phi Sơn đổi ra vui vẻ, tựa như một tia nắng tình cờ rọi ấm vào một khung trời lạnh lẽo ảm đạm.

Cuộc trao đổi qua điện thoại kéo dài khá lâu, nhưng Phi Sơn chỉ trả lời qua hai tiếng đúng và “không nên Phương Thảo không hiểu câu chuyện ra sao nữa.

Sau đó, Phi Sơn đặt ống nghe điện thoại xuống và nói:

- Rất tiếc thông báo đầu tiên về việc bắt anh sinh viên ấy không chính xác...

Phương Thảo hồi hộp, hỏi:

- Sự việc thế nào?

- Để bảo đảm việc truy lùng thủ phạm cảnh sát đã bố trí hai nơi. Một mặt đến tại Phước Sanh là chỗ chàng sinh viên trú ngụ, một mặt đến tại nhà em để lục soát. Quả nhiên anh chàng sinh viên đã bị bắt tại khách sạn Phước Sanh, còn tại nhà em thì cảnh sát gặp một tên tóc đen, dáng người cao lớn, nói giọng miền Nam. Khi thấy cảnh sát, hắn không chịu trình giấy tờ nổ súng bắn rồi bỏ chạy.

Thoạt đầu người ta nghĩ đó là chàng sinh viên nọ...nhưng xét lại đó là một

gả côn đồ, những tên mà hiện nay trách nhiệm thuộc về tư pháp.

Phương Thảo sắp ngất xỉu, như vậy là Huyền Viêm đã bị bắt giam rồi! Còn Tư Cao bắn cánh sát rồi trốn đi. Tư Cao sẽ nghi nàng đi tố cáo thế nào cùng tìm đến nàng để trả thù! Nàng thở dài, hoảng hốt.

- Ôi? Thật là bất hạnh.

Phi Sơn thấy mặt Phương Thảo biến sắc vội đến bên nàng an ủi:

- Em ngồi xuống đây,..ta bàn tính với nhau một chút.Mọi chuyện có thể cứu vãn được.

Phương Thảo im lặng, lắc đầu, tay xô cửa toan bỏ đi Phi Sơn cản lại:

- Em ạ! Anh hứa là anh sẽ làm mọi điều là anh có thể giúp em được...Anh sẽ hỏi cung anh ta...Sau đó nếu thấy không có gì quan trọng, anh sẽ ra lệnh thả anh ta ra...càng sớm, càng tốt...được không?

Nàng thều thào đáp:

- Được! Dù sao em cũng biết ơn anh!

Bấy giờ Phương Thảo biết chắc là Phi Sơn sẽ làm đúng như lời hứa, vì nội vụ ở trong quyền hạn của anh ta.

Phi Sơn sẽ thả Huyền Viêm! Chỉ có điều Phương Thảo mong mỏi là công việc phải mau chóng để Huyền Viêm được sớm rời khỏi cơ quan ghê tởm này.

Phi Sơn lại dặn dò Phương Thảo:

- Nhân tiện...nếu em cảm thấy lo sợ người bị bắt gặp ở nhà em thì em cứ nêu tên họ hản ra, như vậy pháp luật dễ truy lùng.

Phương Thảo bước ra nói:

- Em không biết tên hản Phi Sơn nói tiếp:

- Dù sao đối với pháp luật, em cũng không thể từ chối lời khai có liên quan đến một người đàn ông vào trọ tại nhà em. Cảnh sát sẽ mời em đến hỏi: em nên thành thật tố giác tên đại bọm đó. Ở thời đại nào đi nữa thì những tên đại bọm vẫn phải bị trừng trị.Cảnh sát sẽ không để cho em liên can đâu.

Phương Thảo tỏ vẻ nghe theo lời khuyên của Phi Sơn.

Nàng đã hai lần suýt bị Tư Cao làm hại thân xác.Và lúc này nàng là đối tượng thù nghịch, tại sao nàng còn che giấu.

Phương Thảo chào Phi Sơn, từ từ bước ra khỏi phòng khách. Phi Sơn

không khép cửa lại ngay mà đứng nơi ngưỡng cửa nhìn theo nàng cho đến lúc nàng đi khuất.

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 9

Ra khỏi sở cảnh sát, Phương Thảo chạy một mạch đến một vườn hoa. Nàng không biết đi đâu nữa, nên nghỉ chân nơi ghế đá. Nàng không dám về nhà.

Nàng biết rất rõ chuyện vừa xảy ra ở nhà nàng. Tư Cao trốn khỏi bàn tay cảnh sát và đang chờ nàng để trả thù. Mặc dù nàng không hề tố cáo anh ta. Nàng phải lánh mặt một thời gian ở nơi nào đó. Nàng định đến tạm trú tại nhà Ngọc Sương, nhưng Ngọc Sương ở xa khó liên lạc với gia đình nàng. Hôm trước Phương Thảo trốn khỏi nhà có dặn mẹ nàng liên lạc qua điện thoại ở khách sạn Phước Sanh. Nàng quyết định đến đó thuê một phòng trọ ở tạm vài hôm.

Lòng nặng trĩu lo âu. Nàng lê gót đến nơi. Bà Phước Sanh trông thấy nàng tưởng nàng đi tìm Huyền Viêm nên lạnh nhạt, nhưng sau đó khi biết được nàng thuê phòng trọ thì bà thay đổi vẻ mặt và ân cần tiếp đón.

Bà ta bảo:

- Có phòng đấy! Cô chỉ đi có một mình thôi sao?
- Một mình thôi.

Khách sạn là nơi để những cặp trai gái đến đây thuê phòng say hưởng yêu đương, Phương Thảo đến đây một mình thuê phòng trọ là chuyện hiếm có. Bà Phước Sanh chủ khách sạn, đã quen biết Phương Thảo, vì nàng đã một lần cùng Huyền Viêm dùng cơm ở đây Bà ta hỏi:

- Cô ăn tối với tôi nhé? Hôm nay có món ăn ngon lắm Phương Thảo đáp vội:
- Cháu đã ăn rồi? Cảm ơn bà.

Phương Thảo vào phòng khóa cửa lại, nằm trên chiếc giường đệm và đắm chìm trong suy tư. Lúc nào đầu óc nàng cũng ám ảnh về chuyện Tư Cao. Tất nhiên Tư Cao cho là nàng đi tố cáo anh ta, và mối thù hận đối với Tư Cao không biết đâu mà lường.

Nàng hình dung đến mọi diễn biến xảy ra khi nàng bỏ trốn khỏi nhà. Tư Cao chờ nàng lâu quá, không thấy trở lại, vừa mặc quần áo vào thì thấy hai

người cảnh sát ập đến hỏi giấy tờ. Tư Cao đà dùng súng bắn ba phát và tẩu thoát. Nghĩ đến tội ác của Tư Cao nàng rung mình và cho là lời khuyên của Phi Sơn là rất đúng. Dù trong xã hội nào, hành vi côn đồ, thiếu nhân tính vẫn không thể chấp nhận được. Nếu cảnh sát không truy tìm được, và Tư Cao trốn mãi không ai biết anh ta ở đâu thì liệu nàng có dám vô nhà để hôm sớm với mẹ nàng không?

Nàng chưa biết phải đối xử ra sao trong trường hợp này.

Phương Thảo thấy phòng ngủ của phòng nàng kê sát bên cánh cửa đã khóa nhưng không được kín. Ánh đèn từ phòng bên rọi qua, kèm theo những tiếng động đặc biệt và tha thiết của yêu đương.

Tuy nhiên có điều làm cho nàng chú ý là tiếng ngâm thơ của một cô gái nào đó đã gieo vào lòng nàng mỗi cảm hoài của tuổi thơ. Đó là đoạn thơ của nhà thơ Hồng Tâm người Bình Định, đã ghi vào quê hương xứ Huế một mỗi cảm hoài, mà Phương Thảo đã được nghe qua một lần lúc còn là nữ sinh Đồng Khánh.

Ngự Bình thả gió về đây.

Sông Hương trắng rụng thuyền đầy bến thơ

Trường Tiền ngả nón bài thơ

Dập dìu áo trắng ngọt bờ môi ai

Đường xuân tha thiết gót hài

Nắng hồng thành nội trang đài ngấn ngơ...

Trong lúc lòng người đang đau khổ, thì tác dụng của thơ ca quả có sức mạnh vượt ve những đau khổ đó

Phương Thảo đang thả tâm hồn vượt thời gian về với tuổi mộng thì bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang ở phòng trực.

Ngoài hành lang không có ai cả. Máy điện thoại đặt trên chiếc bàn con.

Phương Thảo bước ra nhắc ống điện thoại lên. Có tiếng bà Cẩm Thúy mẹ nàng gọi:

- Tôi cần gặp cô Phương Thảo.

Phương Thảo mừng rờ:

- Mẹ ơi! Con đây nè.

- Tại sao con lại bỏ đi như vậy? Có chuyện gì con cũng nói cho mẹ biết

chứ?

- Ôi!Khủng khiếp quá!

Phương Thảo nói vội:

- Dạ! Con biết rõ mọi việc ở nhà rồi. Mẹ không cần nói cho con biết nữa.

Bà Cẩm Thúy thở hỗn hển:

- Mẹ lo cho con quá. Không biết có việc gì xảy ra với con không? À! Con ơi! Có cậu Huyền Viêm đang ghé thăm nhà mình. Cậu ta là một người thị vệ của triều đình, có quen biết với gia đình mình đấy.

- Anh ta đến nhà mình lúc nào?.

- Mới đến tức thì. Cậu ta muốn gặp con.

- Mẹ nói với anh Huyền Viêm là con về ngay bây giờ.

Phương Thảo chạy vào phòng mặc quần áo, thanh toán tiền thuê phòng rồi trở về nhà..

Nàng không ngờ Huyền Viêm được thả nhanh như vậy Khi ra đến bến xe nàng còn nghe mọi người xôn xao, bàn tán về chuyện hung thủ bắn bị thương một cảnh sát phải chở đi bệnh viện.

Tình hình như vậy làm cho nàng giật mình tự hỏi không biết nàng có nên trở về nhà trong lúc này không? Vì bất cứ lúc nào Tư Cao cũng có thể đột nhập vào nhà giết nàng để trả thù.

Nhưng rồi nàng cũng không thể để cho Huyền Viêm chờ đợi nàng lâu hơn nữa. Nàng quyết định không lẩn tránh Tư Cao.

Về đến nơi, không thấy bóng một người nào lảng vảng gần nhà, nàng chạy vào như bay trong phòng của mẹ nàng, thấy mẹ nàng đang ngồi đập máy ở gần cửa sổ. Ánh sáng chiếu vào phòng qua khung cửa nhỏ. Con mèo ngồi trên bàn say sưa liếm chân. Mẹ nàng ngừng tay đưa mắt nhìn con trách móc:

- Trong trường hợp vừa rồi ít ra con cũng báo cho mẹ biết là con đi gọi cảnh sát chứ

Phương Thảo lắc đầu:.

- Không? Con chỉ bỏ đi nơi khác để lánh mặt anh chàng đó.

Mẹ nàng vẫn nằng nặc nói:

- Con xử sự như vậy là phải lắm. Hạng người đó không thể sống nhơn nhơ

trong xã hội, làm hư đạo lý.

Phương Thảo thấy không thể giải thích để mẹ nàng tin rằng nàng không đi gọi cảnh sát, nên nói lảng sang chuyện khác.

- Thôi, được rồi? Còn người bị thương làm sao đưa ra khỏi nơi đây được?

- Người bị thương nào?

- Con nghe nói có người cảnh sát bị thương gần chết?

- Không, không. Không có ai bị thương cả. Người ta đồn sai rồi? Chỉ có một cảnh sát bị trầy da tay, mẹ băng bó cho anh ta. Anh ta vẫn đi lại như thường...Mẹ nghe có súng nổ, hai bên bắn nhau ở ngoài cầu thang...mẹ tưởng như căn nhà này sắp nổ tung lên...sau đó, người ta vặn hỏi mẹ đủ điều, nhưng thực tình mẹ không biết gì hết.

- Anh Huyền Viêm đâu hả mẹ?

- Đang ở trong phòng của con.

Phương Thảo trở vào phòng nàng. Trong phòng tối om. Nàng toan bật đèn lên thì nghe Huyền Viêm nói:

- Đừng mở đèn.

Phương Thảo sửng sốt trước giọng nói kỳ lạ của Huyền Viêm, nàng hỏi:

- Anh bị mệt à?

- Không! Anh vẫn khỏe mạnh

- Anh có điều gì không vui?

- Không

- Anh muốn ngủ? Anh đang buồn ngủ?

- Không

- Trong thời gian bị bắt anh đã có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chẳng có chuyện gì cả

Phương Thảo kinh ngạc trước thái độ của Huyền Viêm. Nàng đến bên mép giường nhìn chàng:

- Em biết có việc gì xảy ra anh ạ? Anh kể lại cho em nghe đi.

Im lặng một phút, Huyền Viêm nói với giọng chán ngán:

- Việc này em biết cũng không sao. Mà anh cũng chẳng giấu em làm gì. Kể từ mười một giờ đêm qua, anh đã là người phản bội.

Phương Thảo kinh ngạc:

- Phản bội ai? Tại sao?

Huyền Viêm nói tiếp với giọng lạnh lùng:

- Cái tên Huyền Viêm đã nổi tiếng trong những người cùng tư tưởng chính trị, có thái độ cương quyết về quan điểm, và không bao giờ thỏa hiệp. Họ coi Huyền Viêm như một ngôi sao sáng, ngược lại Huyền Viêm cũng tự hào và tự tin là một khả năng bất khuất, có thể đương đầu với mọi nguy hiểm. Huyền Viêm coi việc bắt bớ tù đầy là việc tất yếu của cuộc đời hoạt động chính trị, cũng như cuộc đời một thủy thủ không thể tránh khỏi phong ba bão tố. Nhưng vừa rồi mới bị sóng gió làm lắc lư một cái, anh chàng thủy thủ đã đầu hàng như một mụ đàn bà hèn yếu nhất. Huyền Viêm bị đưa vào chỗ cảnh sát nào đó chẳng cần phải hăm dọa, tra tấn đã tuôn ra hết cả hành động của mình. Như vậy Huyền Viêm không còn là một chính khách mà đã trở thành một tên mật báo, một tên phản bội.

Phường Thảo ngắt lời:

- Anh đã quá sợ hãi à?

- Không? Anh không sợ hãi? Nhưng không biết vì sao anh lại có thể thành thật nói hết những việc đó cho người ta biết, đến nỗi người hỏi cung phải kèm lại, không cho nói nữa.

- Anh có biết ai hỏi cung anh không?

- Anh không rõ. Nhưng đó là một chàng trai trẻ tuổi, mắt đen, trán hói, trông rất chừng chạc, đến nỗi tự nhiên anh có cảm tình với anh ta... Chắc là một nhân vật quan trọng.

Phường Thảo nghe Huyền Viêm tả hình dung biết ngay là Phi Sơn anh chàng đã giữ lời hứa với nàng. Nhưng có điều lạ là Phi Sơn đã làm thế nào mà thuyết phục Huyền Viêm đến nỗi chàng phải đau khổ vì hối hận.

Huyền Viêm than thở:

- Anh cảm thấy rằng anh đã có hành vi mà người đời gọi là phản bội .

Phường Thảo bực tức:

- Thế tại sao lúc đó anh lại nói ra?

Huyền Viêm cười nhạt:

- Tại sao trong giấc ngủ con người có thể trò chuyện? Có lẽ lúc đó anh đã ngủ, và bây giờ anh đã tỉnh giấc.

Phương Thảo an ủi:

- Có lẽ thần kinh anh bị chấn động. Anh đã ám ảnh...cứ ngỡ là anh đã nói tất cả, nhưng thực tế thì anh chẳng nói gì hết.

Huyền Viêm cãi lại:

- Không! Anh không bị ám ảnh đâu .

Im lặng một lúc, Phương Thảo hỏi:

- Còn hai người bạn anh thì sao

- Hai người bạn nào?

- Trúc Lâm và Thạch Khê?

- Anh không có tin tức gì về hai người ấy nữa. Có lẽ họ đã bị bắt rồi.

Phương Thảo cãi lại:

- Không. Hai anh này chưa bị bắt.

Huyền Viêm mặt ngơ ngác:

- Tại sao họ lại không bị bắt? Anh đã khai tên họ của hai người ấy lẽ nào họ được yên thân?

Phương Thảo nghe nói cũng xót xa, hét to:

- Anh Huyền Viêm? Tại sao anh khai như vậy?

- Anh cũng đang tự hỏi mình đây.

Phương Thảo đặt hy vọng:

- Nhưng nếu họ không bị bắt thì họ vẫn không biết được anh đã khai gì...

Huyền Viêm ngắt lời:

- Dù họ không biết, nhưng anh biết con người anh rất rõ. Anh đã trở nên một con người khác, không phải là con người của anh trước kia nữa. Tóm lại, anh đã tạo cho anh một con người mà anh căm ghét nó, không muốn để nó sống.

Phương Thảo thở dài, trách Huyền Viêm:

- Nếu anh không khai gì hết thì họ cũng thả anh ra, và bạn bè của anh cũng chẳng ai động đến.

Tiếp đó, nàng kể lại cho Huyền Viêm nghe mối quan hệ giữa nàng và Phi Sơn, việc nàng cố giải thoát Huyền Viêm ra khỏi nhà tù, và lời hứa của Phi Sơn đối với nàng.

Huyền Viêm ngồi yên lặng nghe Phương Thảo nói. Sau đó anh ta kết luận:

- Như vậy anh được thả ra không phải chỉ do công lao của anh là kẻ tố giác, mà còn do quan hệ luyến ái của em với tên cảnh sát.

Phương Thảo gào lên:

- Huyền Viêm? Anh đừng nói như vậy!

Huyền Viêm cười nhạt:

- Tuy vậy, anh mừng các bạn anh may mắn thoát nạn. Ít ra lương tâm anh không bị cắn rứt về chuyện đó

Phương Thảo sốt sắng nói:

- Anh thấy đấy! Hiện tại anh và bạn anh không gì khác biệt cả. Anh và bạn anh đều nhờ vào tình cảm của Phi Sơn đam mê em mà tất cả được giải thoát.

Huyền Viêm xua tay:

- Em đừng đánh giá anh ngang hàng với họ. Họ khác với anh, họ không phản bội ai.

- Làm sao anh biết được?

- Anh tin họ, và thực tế là như vậy.

Phương Thảo lại an ủi:

- Thì anh cứ xem như không có việc gì xảy ra. Anh cứ đến với họ như thường lệ. Thực ra trên đời này ai chẳng có phút giây yếu đuối?

Huyền Viêm lắc đầu:

- Đúng! Nhưng không phải anh đã gặp dịp phải chết mà cứ sống sờ sờ ra đó.

Em có biết việc gì xảy ra lúc anh cung khai không? Anh đã chết! Chết hẳn rồi.

Lời nói của Huyền Viêm cứ mỗi lúc như điên như dại, nàng nghĩ đến anh ta bị loạn thần kinh chẳng?

Một nỗi buồn xâm chiếm vào tâm hồn nàng. Nước mắt nàng tuôn trào:

Huyền Viêm hỏi:

- Sao em lại khóc?

- Vì tâm hồn anh có vẻ không được ổn định. Em sợ quá!

Qua những lần trò chuyện với Huyền Viêm, Phương Thảo thấy rõ anh ta khủng hoảng tinh thần, nguyên nhân là cứ tưởng mình đã tiết lộ bí mật cho

cảnh sát biết.

Nàng phải tìm cách để cứu chữa trạng thái tâm thần của Huyền Viêm. Trước hết nàng phải tìm hiểu xem có quả thật Huyền Viêm đã khai tất cả những gì bí mật với cảnh sát không? Hay chỉ vì ám ảnh mà sinh bệnh.

Khi dẫn thân vào hoạt động chính trị, Huyền Viêm đã định ninh là khi rủi ro bị bắt thì không thể an thân được, thế mà lúc chàng bị bắt, cơ quan cảnh sát lại đối xử tử tế và thả chàng một cách dễ dàng. Sự việc quái lạ làm cho Huyền Viêm quay cuồng trí óc, và cứ tưởng tượng như mình đã khai báo tất cả, tố cáo tất cả nên được thả về. Chàng có ngờ đâu bên trong lại có một tác động khác, cải biến mọi dự tính của chàng.

Trong những ngày Huyền Viêm mới thả về, Phương Thảo luôn luôn gần gũi chàng để chăm sóc, nàng cố làm cho Huyền Viêm quên đi những ám ảnh vừa qua.

Nàng nói với Huyền Viêm:

- Em vừa gặp Phi Sơn, người đã hỏi cung anh ở cảnh sát, anh ta cho biết anh không có khai gì ở sở cảnh sát cả. Và việc hỏi cung cũng chẳng có biên bản. Vì giữ lời hứa với em Phi Sơn đã ra lệnh thả anh ra lập tức.

Huyền Viêm không tin:

- Đâu có chuyện lạ lùng như vậy? Một người hoạt động chính trị bị bắt, không thể thả ra lập tức được, trừ khi họ chịu làm tên phản bội đối với tổ chức của họ.

Phương Thảo cười nhạt:

- Nếu anh không tin, em mời Phi Sơn đến đây để anh ta nói cho anh nghe.

- Bằng cách nào?.

- Anh núp phía sau cửa, em đưa Phi Sơn vào nhà, hỏi thăm về việc khai báo của anh. và anh sẽ được nghe Phi Sơn kể lại.

Huyền Viêm nghe Phương Thảo nói có vẻ hài lòng. Anh ta muốn kiểm soát lại hành động của anh ta qua sự trình bày của cảnh sát.

Chàng nói:

- Em có thể làm như vậy?

- Anh bằng lòng chứ?

- Được - Thế thì tối mai anh đến đây. Em sẽ gọi điện thoại cho Phi Sơn đến.

Em sẽ yêu cầu Phi Sơn diễn đạt lại mọi lời lẽ anh đã khai ở cảnh sát. Em chỉ khuyên anh một điều là anh không nên có hành động bất thường nào trong lúc đó.

Huyền Viêm gật đầu:

- Anh hứa sẽ núp ở chỗ rất kín, và không hành động gì cả, thôi anh đi đây.
- Anh đi đâu vậy.
- Trở về khách sạn Phước Sanh. Nhưng anh sẽ trở lại đúng hẹn.

Huyền Viêm ra đi, Phương Thảo vội đến phòng trực của Bưu Điện gọi điện thoại và nói chuyện với Phi Sơn. Nàng nhận ra Phi Sơn rất vui vẻ khi được tin nàng mời đến nhà. Chàng đinh ninh là Phương Thảo sẽ đền đáp một tình cảm xứng đáng sau khi chàng đã làm đúng lời hứa.

Để an lòng hơn, Phương Thảo thấy cần biết trước cuộc nói chuyện với Phi Sơn về cách khai báo của Huyền Viêm ở sở cảnh sát, nàng tìm cách hỏi qua điện thoại:

- Em rất cảm ơn anh đã tha Huyền Viêm ra một cách nhanh chóng.
- Anh đã hứa với em như vậy.
- Hôm đó Huyền Viêm khai báo ra sao và anh đã lập biên bản phải không?

Phi Sơn nói giọng nghiêm nghị:

- Anh chàng sinh viên đó có khai báo gì đâu mà lập biên bản. Vả lại anh cũng chẳng cần một lời khai nào, chỉ nói chuyện tâm tình vài câu rồi ra lệnh thả anh ta ra thôi.
- Cảm ơn anh! Tôi sẽ đợi anh tại nhà ngay tối hôm nay đúng 7 giờ. Xin anh đừng để em trông.

Qua cuộc tiếp xúc với Phi Sơn lần này tâm hồn Phương Thảo cảm thấy thơi thới hơn bao giờ hết. Nàng biết rõ bệnh tình của Huyền Viêm. Rõ ràng là Huyền Viêm được thả ra một cách bất ngờ nên đã ám ảnh đến nỗi loạn thần kinh. Nàng hy vọng khi được nghe Phi Sơn nói, Huyền Viêm sẽ không còn bị ám ảnh nữa.

Nàng cũng định bàn tính với mẹ nàng đưa Huyền Viêm về ở tại nhà nàng để chăm sóc sức khỏe, và đưa đi chữa bệnh.

Đúng hẹn. Chiều hôm sau Huyền Viêm đến nhà Phương Thảo rất sớm. Bà Cẩm Thúy và Phương Thảo đã sửa soạn bữa cơm chiều mời Huyền Viêm.

Trong bữa ăn Huyền Viêm nói suốt buổi, song vẫn không quên ăn và ăn rất ngon lành. Có điều là tâm trí Huyền Viêm không lúc nào vui đi đau khổ, đắng cay.

Những đau khổ của anh ta đã thấm vào não tủy, cuốn quanh mình anh như một cuộn dây leo, những lời bốn cột của anh ta chỉ khơi lại những vết thương càng làm cho nó khoét sâu hơn.

Phương Thảo chưa bao giờ thấy một người nào ân hận hành vi của mình như vậy. Ngay ở trong các nhà thờ, cha cố khuyên tín đồ ăn năn sám hối để được xóa tội, nhưng ở đây Huyền Viêm càng ăn năn hối hận thì đau khổ lại càng nổi lên giày vò, nặng trĩu không bao giờ nguôi, Thấy Huyền Viêm đau khổ, Phương Thảo cũng đau khổ không kém gì Huyền Viêm, vì nàng xét thấy không đủ khả năng để giảm bớt những đau khổ ấy.

Sau bữa ăn, Phương Thảo đưa Huyền Viêm vào phòng mình để trò chuyện, tìm cách làm cho anh ta khuây khỏa.

Nàng nói:

- Từ nay anh đừng nghĩ đến chuyện làm chính trị nữa. Đâu phải trời sinh anh ra chỉ để làm chính trị? Anh nên học hành trở lại, tìm việc làm, lấy một cô gái nào đó...ở thôn quê cũng được...xứng đáng với anh và thực sự yêu anh...còn em, anh Huyền Viêm ạ. Em rất yêu anh, nhưng nếu cần em sẵn lòng không bao giờ gặp lại anh nữa...Mong sao anh được hạnh phúc...

Huyền Viêm ngắt lời:

- Nhưng anh không bao giờ có hạnh phúc nữa. Anh là đứa phản bội.

Giọng anh ta trầm trầm và lơ đãng.

Phương Thảo nhớ lại Huyền Viêm ưa ngâm thơ, và chính nàng cũng muốn ngâm thơ trong lúc đau khổ, tuy giọng ngâm nàng không được lãnh lót và quyến rũ bằng giọng ngâm của Ngọc Sương và Bích Huyền nhưng cũng không đến nỗi làm khó chịu người nghe.

Nàng hỏi:

- Anh thích nghe ngâm thơ không?

- Thơ gì?

- Thơ Huế Bài thơ Xứ mộng của Mai Khê. Một nhà thơ ở Bình Định.

- Thử ngâm xem?

Phượng Thảo cất giọng ngâm:
Phượng thắm phai rồi dương liễu xanh,
Đâu tà áo trắng buổi kinh thành
Vẫn lâu vắng vẻ hờm lẳng tấm!
An Cựu xôn xao nhớ Yến anh
Bạch mã mỏ trâm bay lẩn thẩn
Phú Cam chông ngọc vọng mong manh
Ven đường hào lũy sen rêu ấy,
Thương nước sông Hương cứ đổ dành...

Huyền Viêm lắc đầu:

- Ôi! Em ngâm thơ dở lắm?

Anh không thích giọng ngâm của em. Rất tiếc không có Bích Huyền ở đây để anh thưởng thức tài năng nhà nghề...

Bỗng ngoài cổng có tiếng chuông gọi...

Phượng Thảo lo lắng nói với Huyền Viêm:

- Phi Sơn đến đấy? Anh mau rời khỏi phòng này. Nhớ làm theo mọi việc em đã dặn anh.

Huyền Viêm bước ra phía nhà bếp, khép hờ cánh cửa lại, trong lúc Phượng Thảo dọn dẹp vội vàng đồ đạc trong phòng, rồi chạy vội ra hành lang.

Bây giờ trời xẩm tối. Bên ngoài nhá nhem. Nàng vừa mở cửa thì thân mình nàng như bị điện giật. Nàng bước một bước lùi vào trong, mặt tái mét, hai tay run rẩy...

Người đứng trước mặt nàng không phải là Phi Sơn mà là Tư Cao. Anh ta đút tay vào túi quần, mặt hầm hầm...đôi mắt chăm chăm nhìn Phượng Thảo như một hung thần.

Nàng sợ quá bỏ chạy vào trong phòng may. Tư Cao không vội vã đuổi theo mà từng bước tiến vào. Khi đến phòng may, anh ta dừng lại bên bàn, lưng quay vô phía cửa sổ, gằn giọng hỏi:

- Cô đã tố giác tôi?

Phượng Thảo cố lấy hết bình tĩnh ngồi xuống chiếc ghế bên kia bàn, nói:

- Em không tố giác anh.

- Cô để tôi ở lại một mình rồi đi tìm cảnh sát...

Phương Thảo trở nên giận dữ, không còn sợ hãi như lúc ban đầu nữa. Nàng cãi lại:

- Tôi lánh mặt anh vì tôi đang yêu một người, nên không muốn quan hệ với anh. Còn việc cảnh sát đến đây là họ đang truy lùng một người khác...

Tư Cao đứng dậy, đưa hai ngón tay, định bóp vào má Phương Thảo. Nàng né qua một bên, hét to:

- Cút ngay! Đồ khốn nạn!

Anh ta lại thọc tay vào túi quần, bước đến gần Phương Thảo, đôi mắt nảy lửa. Phương Thảo hét lên:

- Đồ điên! Hãy đi mau! Tao ghê tởm mày...tao ghê tởm con người mày...

Quả đúng như một người điên. Tư Cao vẫn yên lặng, rút tay vào túi, nhếch mép cười, lừng thừng tiến về phía nàng.

Phương Thảo chạy qua đầu bàn bên kia, chụp chiếc bàn ủi quần áo giơ cao lên, hét:

- Đi ngay! Đồ mặt dày. Nếu không đi chiếc bàn ủi này sẽ đập vỡ mặt mày đó.

Tư Cao dừng chân, thần thờ suy nghĩ, đôi mắt trừng trừng như một con cọp đang rình mồi...

Giữa lúc đó cánh cửa đằng sau lưng nàng bỗng mở ra, và Phi Sơn xuất hiện như một vị cứu tinh của nàng.

Phương Thảo quay lại mừng rỡ, khi thấy Phi Sơn đến đúng lúc.

Nàng nói:

- Anh bảo gã này cút đi...gã đến đây toan hành hung...

Hôm nay Phi Sơn ăn mặc rất lịch sự! Anh ta khoác chiếc áo bành tô vạt chéo màu xám rất mới, và chiếc áo sơ mi lụa trắng nổi bật trên quần màu xanh.

Anh ta nhìn Phương Thảo trong lúc nàng vẫn đang cầm chiếc bàn ủi trong tay để thủ thế.

Phi Sơn ôn tồn nói với Tư Cao:

- Cô này bảo anh đi chỗ khác, anh còn chần chờ gì nữa?

Tư Cao nói qua hơi thở, gần như thì thầm:

- Tôi và cô ta đang có chuyện cần trao đổi nhau, ông nên đi đi là hơn.

Phi Sơn bước vào trong, lấy chiếc mũ nỉ màu xám có vành viền lụa để trên bàn, rồi tiến về phía Tư Cao, Phương Thảo sững sốt trước thái độ dứt khoát của anh ta. Cặp mắt đen thường chứa đựng u buồn của anh ta bỗng lóe sáng như ánh lửa. Cái miệng thường than thở với nàng bỗng nở một nụ cười kiêu hãnh và khiêu khích, để lộ hàm răng trắng tươi.

Phi Sơn dần từng tiếng:

- A! Mày không chịu rút khỏi nơi đây à? Tao bảo mày phải rút đi lập tức.

Tư Cao lắc đầu, lùi lại một bước, làm cho Phương Thảo ngạc nhiên. Nàng biết rõ Tư Cao là hạng người nào rồi. Nàng hoảng sợ, nhưng không phải sợ cho nàng mà sợ cho Phi Sơn, vì Phi Sơn không hiểu rõ nên đã dùng lời thách thức gã.

Cảm giác sợ hãi của Phương Thảo giống như lúc nàng đi xem xiếc, thấy người dạy thú gầy gò, tay cầm roi, dùng cảm tiến gần lại con sư tử hung dữ và chọc ghẹo nó.

Nàng muốn hét to:

Cẩn thận đấy? Gã là một tên sát nhân độc ác. Nhưng nàng không đủ sức nói ra miệng cứ ú ớ nhìn trân trân vào hai địch thủ.

Phi Sơn trừng mắt nhắc lại:

- Thế nào? Mày có rút đi không? Nói mau!

Tư Cao vẫn lắc đầu, và bước lùi thêm một bước nữa.

Phi Sơn tiến lên. Lúc này hai người đối diện với nhau. Hai người cao gần bằng nhau.

Phi Sơn vẫn nói giọng khinh khinh:

- Mày là ai? Tên mày là gì? Trả lời nhanh lên:

Tư Cao không đáp lại lời nào.

Phi Sơn dịu giọng, và hình như anh ta cảm thấy hài lòng trước thái độ im lặng của Tư Cao nên nói tiếp:

- Không muốn nói à? Không muốn xưng tên và cũng không muốn rút đi chỗ khác à?

Chờ một chút, Phi Sơn đưa tay tát vào mặt Tư Cao hai cái.

Phương Thảo đưa tay lên miệng, cắn chặt hai hàm răng vào ngón tay như để khỏi rùng mình, vì nàng đinh ninh thế nào Tư Cao cũng giết Phi Sơn.

Nàng nhắm mắt lại...

Nhưng nàng nghe giọng nói của Phi Sơn vang lên:.

- Có chịu cút đi nơi khác không? Nhanh lên!

Khi nàng mở mắt ra thì thấy Phi Sơn đang túm cổ Tư Cao kéo xềnh xệch ra cửa. Hai gò má Tư Cao đỏ bừng vì hai cái tát vừa rồi, nhưng anh ta không hề kháng cự, cứ để mặc cho Phi Sơn lôi đi như vậy!

Ra đến cửa, Phi Sơn đưa chân đá mạnh vào hông Tư Cao một cái rồi đóng cửa lại.

Không cần xem Tư Cao đã đi chưa, Phi Sơn ung dung trở vào nhà, dịu dàng hỏi Phương Thảo:

- Gã đó là ai vậy?

Vừa nói Phi Sơn vừa nhặt sợi tóc dính trên áo và đưa mắt nhìn toàn thân mình, dường như anh ta sợ cuộc xô xát vừa rồi làm mất vẻ đẹp của bộ quần áo anh ta đang chưng diện vậy.

Phương Thảo không muốn nói rõ tên Tư Cao, nên tìm cách nói dối:

- Gã tên Lực Sanh! Còn họ gì em không biết.

Phi Sơn cười nhạt, nhắc lại:

- Lực Sanh!

Phương Thảo kéo ghế mời Phi Sơn ngồi trước bàn và nói:

- Anh tốt với em quá. Anh đã giúp em rất nhiều. Em không biết gì để đền đáp lòng tử tế đó.

Phi Sơn trở lại với vẻ mặt buồn bã như trước:

- Anh vì yêu em mà làm tất cả những gì em muốn, cả đến việc rời khỏi chức vụ nhà nước. Hôm nay em có gì cần anh?

- Em muốn phiền anh một việc nữa.

- Em cứ nói đi Phương Thảo ngập ngừng:

- Anh hỏi cung...

- Phải rồi! Chắc em muốn hỏi lại câu chuyện anh chàng sinh viên?

Phương Thảo nhìn Phi Sơn, nét mặt cảm động:

- Em muốn anh kể lại rõ ràng cuộc hỏi cung của anh chàng sinh viên đó! anh ta đã khai báo thế nào ở Sở Cảnh sát?

Phi Sơn lắc đầu lia lịa:

- Việc này anh đã trả lời với em qua điện thoại mà! Em hỏi làm gì cho bận tâm.

- Em có nghe! Nhưng em muốn anh nói tỉ mỉ hơn.

- Thì anh đã nói anh sinh viên đó không khai báo gì cả. Hôm đó anh chỉ nói vài ba câu chuyện băng quơ với anh ta rồi ra lệnh thả anh ta ra.

- Không có ghi biên bản à?

- Không

- Tại sao?

- Anh đã không muốn hỏi cung thì ghi biên bản làm gì. Lý do thả là bắt lầm. Không có tính chất chính trị.

- Anh nói thực chứ?

- Nếu anh ta có chút gì dính líu và nghi ngờ thì không thể thả tức khắc được.

Anh cố thực hiện lời anh đã hứa với em nên không bắt anh ta khai báo gì cả tên anh ta đã được xếp vào loại không để ý:

- Anh làm như vậy có phải vì em không.

- Em hỏi ngớ ngẩn quá! Nếu không vì em thì sự việc khác đi nhiều. Anh chàng sinh viên đó không thể thả ra trước 24 tiếng đồng hồ.

Nói đến đây Phi Sơn đứng dậy cầm chặt tay Phương Thảo, âu yếm hỏi:

- Em gọi anh đến đây có việc gì?

- Thì để hỏi anh về chuyện khai báo của anh chàng sinh viên đó.

- Chỉ thế thôi à?

- Cũng chẳng còn gì để nhờ anh nữa. Rất tiếc!

Phi Sơn xót xa hỏi:

- Em hứa với anh là em đối xử với anh bằng tình cảm mà.

- Đúng vậy! Lúc nào em cũng đối xử với anh bằng tình thương. Anh là người bạn tốt. Còn về tình cảm thì hiện nay em đã có người yêu. Em sẽ có chồng, có con và tạo dựng cuộc đời hạnh phúc như từ trước đến nay em đã mơ ước.

Phi Sơn thở dài:

- Anh cũng như mọi người khác, tại sao lại không được yêu em? Tại sao em không mơ xây dựng hạnh phúc với anh? Tại sao em không hiểu rõ được

tình yêu của anh đối với em như thế nào?.

Phương Thảo cũng thở dài:

- Việc đó em không biết phải trả lời làm sao cả. Có lẽ chỉ có trời biết thôi.

Phi Sơn nhổ bãi nước bọt xuống đất, vẻ mặt thảm não:

- Thật đáng nguyên rủa cho số kiếp của anh. Đáng nguyên rủa cái gọi là duyên nợ trên cõi đời này.

Ngừng một lúc, Phi Sơn nói tiếp:

- Người yêu của em chẳng có gì lo lắng cả. Sở Cảnh sát không hỏi cung, không có hồ sơ, biên bản, anh ta không khai báo gì cả. Anh ta bị liệt vào loại không cần chú ý. Thôi vĩnh biệt Phương Thảo!

Phương Thảo đứng bên cửa sổ, gật đầu chào khi anh ta chuẩn bị ra về. Anh ta cầm chiếc mũ trên tay và đi thẳng không quay đầu nhìn lại.

Đúng vào lúc đó cửa nhà bếp bật mở. Huyền Viêm bước vào, tay còn lăm le khẩu súng lục Phương Thảo ngạc nhiên, đưa mắt nhìn anh ta hỏi:

- Anh muốn giết Phi Sơn à?

Huyền Viêm mỉm cười:

- Không! Lúc đầu thì định giết, nhưng thấy anh ta đau khổ than thân trách phận nên lưu lại mạng sống để anh ta đau khổ thêm mấy năm nữa.

Phương Thảo cười nhạt:

- Anh lúc nào cũng khô hài

- Thì có gì em phải bực bội.

- Anh nghe rõ chưa? Anh không khai gì ở Sở Cảnh sát, cũng chẳng có biên bản khai cung. Như vậy anh đã bị ám ảnh và đang mắc bệnh tâm thần...

Huyền Viêm nói chuyện khác:

- Này em! Tên cảnh sát ấy xử sự khá dững cảm đấy. Anh ta cho Tư Cao hai cái tát ra trò. Cái tát cũng có nhiều loại...Cái tát mà anh ta vừa sử dụng là cái tát của kẻ bề trên đối với kẻ dưới tay...Hoặc là nói cách khác, đó là cái tát của ông chủ đối với kẻ hầu hạ...Còn tên Tư Cao cũng gớm thật! Cái cam lạng của hắn có vẻ rùng rợn.., Huyền Viêm vừa nói vừa rút súng vào túi quần.

Phương Thảo lo lắng hỏi:

- Theo anh thì Tư cao sẽ làm gì?

- Hừ! Ai mà biết được!

- Em biết rõ con người ghê gớm ấy. Gã để cho Phi Sơn lôi ra khỏi phòng mà vẫn yên lặng. Em nghĩ thế nào gã cùng tìm cách trả thù.

Huyền Viêm mỉm cười:

- Mọi việc có thể xảy ra trong bí mật.

Phương Thảo lo lắng lặp lại:

- Anh có nghĩ là Tư Cao sẽ giết Phi Sơn không?

- Thì anh đã nói mọi việc có thể xảy ra bí mật mà.

Phương Thảo thấy như có cái gì đang cắn rứt lương tâm:

- Ta phải báo cho Phi Sơn biết trước điều quan hệ này.

Huyền Viêm nói:

- Lẽ ra em phải cho Phi Sơn biết tên thật của Tư Cao ngay từ lúc đó. Em đã che giấu tên của Tư Cao, Có thể đó là nguyên nhân của thảm họa này.

Phương Thảo hối hận:

- Tại sao em lại giấu tên một tên côn đồ như vậy?

- Thật lạ lùng! Trước đây mẹ em cũng đã có lần không bằng lòng tâm trạng của em đối với kẻ ấy.

Nàng vội vã mặc quần áo và nhắc đi nhắc lại cảm giác sợ hãi của nàng.

Trong lúc đó Huyền Viêm vẫn bình thản, vừa hút thuốc, vừa đi quanh quần trong phòng.

Cuối cùng nàng nói với Huyền Viêm:

- Em đến gặp Phi Sơn đây - vào giờ này anh ta thường có mặt ở nhà hãy đợi em ở đây nhé!

Huyền Viêm nói

- Anh đi với em.

Phương Thảo không phản đối. Nàng muốn Huyền Viêm cùng đi với nàng thì vui hơn.

Ra khỏi nhà, Phương Thảo đi rất nhanh. Huyền Viêm cầm tay nàng cố gắng đi theo, nhưng trong lòng không nóng vội như Phương Thảo.

Đi được một lúc, hai người lên xe đến nhà riêng của Phi Sơn.

Xe chuyển bánh, Phương Thảo nhào người ra đằng trước, chăm chú nhìn các dãy phố. Huyền Viêm nói lầm bầm:

- Không có gì quan trọng đâu. Một con rắn nuốt một con rắn khác.

Phương Thảo không để ý lời nói đó, nàng vẫn tiếp tục theo dõi những gì rộn ràng trong đường phố.

Nhà của Phi Sơn ở ngay trước mặt vườn hoa này. Ở đây toàn là nhà lớn, không có cửa hàng buôn bán, đường phố sáng sủa nhưng vắng ngắt, rất ít người qua lại. Tuy ở trước vườn hoa, nhưng nhà của Phi Sơn lui vào cuối phố, yên lặng đến nỗi Phương Thảo thấy chẳng có gì lo lắng cả.

Nàng nói với Huyền Viêm:

- Có lẽ mọi chuyện đều do óc tưởng tượng của em cả.

Huyền Viêm nói:

- Chưa chắc đâu em! Phải đến tận nơi xem xét. Nếu cần em phải gặp mặt Phi Sơn dặn anh ta vài lời.

Phương Thảo gật đầu.

Hai người tiếp tục bước đi qua mấy dãy nhà và mấy con lộ cắt ngang. Bỗng Huyền Viêm dõi mắt về phía trước:

- Đúng là có việc xảy ra rồi. Hãy nhìn kia!

Phương Thảo ngược mắt nhìn thấy cách không xa lắm, một đám người đang chen chúc bên thềm nhà.

Họ ngửa cổ nhìn lên trời.

Nàng buột miệng kêu lên

- A? Một thảm họa đã xảy ra - Nàng chạy vội đến nơi đó. Huyền Viêm cũng chạy theo nàng.

Phương Thảo hỏi một người đang chen chúc trên thềm nhà:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Nàng vừa hỏi vừa thở hổn hển.

Chàng trai vừa chen lấn bên nàng là một thanh niên có mái tóc dài, đầu không đội nón, tay dắt xe đạp Chàng trai nói:

- Cũng chưa rõ lắm. Hình như có một người lao xuống cầu thang hoặc bị xô xuống cũng không chừng... Cảnh sát đang leo lên mái nhà tìm bắt kẻ sát nhân.

Phương Thảo lấy tay vạch đám đông, lách mình qua mấy bậc thềm vào được một gian tiền sảnh rộng thênh thang, ánh đèn rực rỡ, nhưng chật ních

người xem.

Chiếc cầu thang đúc bằng đá rửa màu trắng có tay vịn, chạy vút lên cao và chơi vơi trên tầm mắt mọi người. Nàng cố lách mình ngoi lên, thấy được một quãng trống dưới cầu thang.

Trên chiếc bệ tròn bằng đá cẩm thạch có một người nằm phủ tấm chăn. Mọi con mắt đổ dồn vào.

Phương Thảo cũng dõi mắt nhìn vào, nhận ra rằng mọi người đang để ý đến đôi chân đi giày cao đế bằng da đen, lộ ra ngoài tấm chăn.

Bên trong có tiếng hét lớn của nhân viên công lực:

- Lui ra! Lui ra khỏi nơi đây.

Phương Thảo cũng như một số người khác bị nhân viên trật tự đẩy bật ra ngoài thêm đá. Những cánh cửa bên trong đóng ập lại.

Phương Thảo quay lại nhìn Huyền Viêm nhưng không thấy Huyền Viêm đâu cả. Đám đông ồn ào vẫn không chịu ra về, cố ở lại xem mặt xác chết...

Mọi người khắp nơi ngoài phố bắt đầu ủa đến. Xe hơi...xe đạp dừng lại hỏi xem việc gì đã xảy ra.

Phương Thảo quanh quẩn trong đám đông để tìm Huyền Viêm. Nàng nghe trong đám đông xầm xì nói đến tên Trần Phi Sơn và hy vọng được nhìn xác chết nên không chịu ra về. Họ đứng xếp hàng như đang mua vé vào xem hát.

Thế là những gì Phương Thảo lo lắng đã xảy ra. Nàng cảm thấy lòng nàng chua xót và chết điếng.

Nàng đi tìm Huyền Viêm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy anh ta đâu. Có lẽ anh ta đã bỏ đi khi nàng lách đám đông người qua bậc thềm. Nàng thu hết toàn lực cố lê gót đến vườn hoa thuê xe trở về nhà. Nàng đoán là Huyền Viêm không tìm được nàng đã chán nản về nhà rồi.

Nhưng Huyền Viêm không về nhà! Cả ngày hôm sau cũng không thấy chàng quay về. Phương Thảo sốt ruột đến nỗi run lên bần bật. Không phải nàng lạnh, mà là một trạng thái bất bình thường trong tâm hồn nàng. Một cái nhìn, một tiếng động nhẹ, một chiếc lá rơi cũng làm cho tim nàng đập thình thịch.

Ngay cả mấy hôm sau, các bài báo mô tả tỉ mỉ vụ án đăng đầy mặt báo mà

mẹ nàng trao cho nàng xem, nàng vẫn thơ ơ.

Mẹ nàng phải đọc cho nàng nghe

Chắc hai người đã vật lộn nhau vài phút tại đầu cầu thang cạnh cửa nhà Trần Phi Sơn, rồi Tư Cao ép sát Phí Sơn vào tay vịn nhấc bổng anh ta lên ném xuống cầu thang. Vì ngoài Tư Cao ra không ai có thể giết người theo cách đó cả. Tư Cao đã bị bắn chết khi hấn nhảy từ mái nhà nọ sang mái nhà kia như một con mèo... .

Mộng Bình Sơn
Thuyền về bến Ngự
Chương 10

(Đoạn kết của phần thứ nhất)

Nỗi buồn xa cách Huyền Viêm xâm chiếm cả tâm hồn Phương Thảo.

Tuy nhiên, mười ngày sau, Phương Thảo gặp lại Bích Huyền. Xa cách lâu ngày, nay thấy Bích Huyền như đem đến cho nàng một cảnh hoa trong nắng hạ.

Phương Thảo hỏi:

- Lâu nay không thấy Bích Huyền, mình tưởng đã theo một cậu nhân tình nào đi khỏi xứ Huế rồi chứ.

Bích Huyền nói đùa:

- Phương Thảo đâu còn thì giờ như lúc thuyền còn tới lui Bến Ngự. Mình nghe Phương Thảo khẳng khít với Huyền Viêm, chàng sinh viên đi làm cách mạng..

Phương Thảo ngắt lời:

- Thôi thôi, mình đâu phải là một nhà chính trị.

Bích Huyền nhìn mặt Phương Thảo thấy nét mặt u buồn còn hằn sâu trong khóe mắt. Nàng hỏi:

- Việc gì có vẻ buồn khổ vậy?

- Mình đang khổ tâm vì bỗng nhiên Huyền Viêm mất tích.

Rồi Phương Thảo toan kể lại câu chuyện vừa qua cho Bích Huyền nghe.

Bích Huyền xua tay:

- Thôi thôi, mình biết cả rồi. Biết cả việc mất tích của chàng sinh viên đó nữa.

Phương Thảo kinh ngạc:

- Sao? Bích Huyền biết cả việc Huyền Viêm mất tích?

- Đúng vậy! anh ta được tổ chức cách mạng đưa đi chữa bệnh ở một nơi xa...

Phương Thảo hét to:

- Tại sao anh ta không nói cho mình biết?

Bích Huyền cười lớn:

- Chính hôm nay mình đến đây thay mặt Huyền Viêm báo lại tin ấy.
Phương Thảo nửa vui nửa buồn:

- Mình không thể sống xa cách anh ấy.

Bích Huyền an ủi:

- Khi lành bệnh anh ấy trở về. Từ nay mình sẽ ở đây với Phương Thảo để
Phương Thảo khỏi buồn.

Phương Thảo mơ màng:

- Còn gì vui hơn tình cũ bạn xưa!

Bích Huyền nói với Phương Thảo:

- Chúng ta sắp được làm lễ thoái vị của Bảo Đại tổ chức tại Huế.

Phương Thảo trở mắt nhìn Bích Huyền hỏi:

- Sao? Bảo Đại xuống ngôi à?

- Đúng vậy! Quân phát xít Nhật thất bại đầu hàng Đồng Minh vô điều kiện.
Chính phủ bù nhìn Trần Trọng Kim bị đổ theo. Nhân dân Việt Nam nổi dậy
giành độc lập, triều đình Huế tan rã, Bảo Đại thoái vị trao quyền lại cho
Chính phủ Cách mạng Việt Nam.

Sáng ngày 29 tháng 8 năm 1945, nhân dân Huế tổ chức mít tinh trọng thể
tại sân vận động để đón rước phái đoàn Chính phủ Cách mạng lâm thời từ
Hà Nội vào nhận sự thoái vị của Bảo Đại.

Phương Thảo và Bích Huyền có mặt trong buổi lễ đó

Cụ Phạm Khắc Hòe thay mặt nhà vua đón chào phái đoàn tại sân vận động
từ 9 giờ sáng.

Phái đoàn gồm có các ông Trần Huy Liệu làm trưởng đoàn và hai đoàn
viên là Nguyễn Lương Bằng và Cù Huy Cận.

Cuộc mít tinh cho đến bốn giờ chiều thì phái đoàn vào đậu xe trước điện
Kiến Trung. Bảo Đại mặc áo chèn màu xanh từ phòng khách bước ra đón
mời phái đoàn vào.

Trưa 30 tháng 8- 1945 cờ vàng nhà vua được kéo lên kỳ đài. Dân chúng bắt
đầu tập hợp trước cửa Ngọ Môn hàng vạn người.

Từ các ngã đường, những đoàn người tiếp tục kéo đến như nước chảy, chật
ních cả sân cỏ.

Đúng bốn giờ, xe phái đoàn Chính phủ Cách mạng cầm cờ đỏ sao vàng tiến thẳng vào cửa chính Ngọ môn, giữa tiếng reo hò của dân chúng ở thành Huế.

Phái đoàn bước xuống xe đi thẳng lên lầu Ngũ Phụng. ở đây Bảo Đại bịt khăn, mặc áo vàng, quần trắng, giày thêu rồng ra đón.

Trước hết ông Trần Huy Liệu nói ý nghĩa phái đoàn thay mặt Chính phủ Cách mạng lâm thời vào nhận sự thoái vị của Bảo Đại.

Sau đó, Bảo Đại đọc tố chiếu thoái vị một cách xúc động, trong đó có câu: Thà làm dân một nước độc lập hơn làm vua một nước nô lệ Bảo Đại đọc xong thì trên kỳ đài cờ vàng của nhà vua từ từ hạ xuống, và lá cờ đỏ sao vàng được kéo lên cùng với tiếng reo vang của dân chúng Đế đô.

Bích Huyền nắm tay Phương Thảo nói:

- Cuộc sống ảnh hưởng con người và con người cũng có nhiều khả năng biến đổi cuộc sống.

Phương Thảo gật đầu nói:

- Đây là một cuộc đổi đời...Một biến chuyển của lịch sử...

Hết tập I

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Sưu tầm: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

Nguồn:

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 2 tháng 1 năm 2007